

NU-ȚI RISIPI VIAȚA

De John Piper

TRADUCEREA: MIHAI DAMIAN, 2005

*****

PREFAȚĂ

Pentru creștini și necreștini

Biblia spune: “Voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:19-20). Am scris această carte pentru a vă ajuta să gustați dulceața acestor cuvinte, în loc să le considerați amare sau plictisitoare.

Oricine ai fi, tu te găsești într-una din următoarele două categorii: Sau ești creștin, sau Dumnezeu te cheamă acum să devii creștin. N-ai fi ajuns să citești această carte dacă Dumnezeu n-ar fi deja la lucru în viața ta.

Dacă ești creștin, nu mai ești al tău. Hristos te-a cumpărat cu prețul vieții sale. Acum aparții de două ori lui Dumnezeu: El te-a făcut, și El te-a cumpărat. Asta înseamnă că viața ta nu mai este a ta. Este a lui Dumnezeu. De aceea, spune Biblia, “Proslăvește pe Dumnezeu în trupul tău.” Pentru asta te-a făcut Dumnezeu. Pentru asta te-a cumpărat Dumnezeu. Acesta este înțelesul, scopul vieții tale.

Dacă nu ești încă un creștin, iată ce îți oferă Isus Hristos: să aparții de două ori lui Dumnezeu, și să poți împlini scopul pentru care ai fost creat. Poate că nu ți se pare prea grozav acest lucru. A-L proslăvi, sau a-L glorifica, pe Dumnezeu poate nu înseamnă mare lucru pentru tine. Acesta este motivul pentru care în primele două capitole îți spun istoria mea, pe care o intitulez “Creat pentru bucurie.” ***** Nu mi-a fost întotdeauna clar faptul că a căuta slava lui Dumnezeu înseamnă de fapt a-mi căuta propria bucurie a vieții *****. Acum văd însă că milioane de oameni își risipesc viețile fiindcă consideră aceste lucruri ca fiind două lucruri distincte, separate, nu unul singur.

Există și un avertisment. Calea bucuriei de a-L înălța pe Dumnezeu te va costa propria viață. Isus a spus, “Oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui.” Cu alte cuvinte, este mai bine să-ți pierzi viața decât s-o risipești. Dacă dăruiești cu bucurie pentru a-i face pe alții bucuroși în Dumnezeu, viața ta va fi grea, riscurile vor fi mari, și bucuria ta va fi deplină. Aceasta nu este o carte despre cum să eviți să fii rănit în viață, ci despre cum să eviți să-ți risipești viața. Unii din voi veți muri slujindu-L pe Hristos. Asta nu va fi o tragedie. Tragedia este să-ți prețuiești mai mult viața decât pe Hristos.

Te rog să înțelegi că eu mă rog pentru tine, indiferent dacă ești un student care visează pentru propria-i viață o schimbare fundamentală, sau un pensionar care nădăjduiește să nu-și risipească anii din urmă. Dacă te interesează cum și ce mă rog, citește Capitolul 10. Aceea este rugăciunea mea.

Deocamdată, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine. Bucuria mea crește cu orice suflet care caută slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Amintește-ți, ai o singură viață. Doar una. Ai fost creat pentru Dumnezeu. Nu-ți risipi viața.

31 martie 2003

John Piper

CAPITOLUL 1

CĂUTAREA MEA DUPĂ O SINGURĂ PASIUNE PENTRU CARE SĂ TRĂIESC

Tatăl meu a fost evanghelist. De fapt, încă este, chiar dacă acum nu mai călătorește. Când eram copil, erau rare ocaziile când mama mea, sora mea, și eu îl însoțeam în deplasările lui și îl ascultam predicând. Tremuram tot când predica tata. În ciuda umorului deschis caracteristic, întregul mesaj era izbitor de serios. În ochi avea o anumită lucire și buzele i se strângeau când avalanșa de texte biblice ajungea la culme într-o aplicație.

“I-am risipit, I-am risipit”

Oh, cum s-ar fi tânguit tatăl meu! În fața copiilor, adolescenților, tinerilor necăsătoriți sau proaspăt căsătoriți, a celor de vârstă mijlocie și a celor bătrâni—ar fi băgat forțat atenționările și vai-urile lui Hristos în inima fiecăruia. Prezenta istorioare, știa atâtea istorioare, pentru fiecare grup de vârstă—prezenta întâmplări de convertire glorioasă, dar și întâmplări îngrozitoare de refuz al credinței urmate de moartea tragică. Doar de puține ori se întâmpla ca aceste istorii să nu stoarcă lacrimi.

Pentru mine, copil fiind, una din cele mai captivante istorii povestite de tatăl meu înfocat era cea a unui bătrân întors la Dumnezeu la o vârstă înaintată. Biserica se rugase timp de decenii pentru acest om. El însă fusese tare și încăpățânat. De data aceasta însă, nu știu cum, apăruse în adunare în timp ce tatăl meu predica. La sfârșitul serviciului, în timpul unei cântări, spre surpriza tuturor, a venit în față și l-a luat de mână pe tatăl meu. În timp ce adunarea era eliberată, au luat loc pe o bancă din față. Dumnezeu îi deschisese inima către Evanghelia lui Hristos, fusese eliberat de păcate și primise viața veșnică. Știa aceasta, dar totuși nu se putea opri din plâns, și spunea, în timp ce lacrimile curgeau pe fața lui zbârcită—și vai, ce impact au făcut aceste cuvinte asupra mea ascultându-l pe tatăl meu povestindu-ne înlăcrimat această întâmplare reală—“Anii mei! I-am risipit! I-am risipit!”

Această istorie m-a afectat mai mult decât toate celelalte despre tineri care au pierit în accidente de circulație înainte de a-și preda viețile Domnului—anume, istoria unui bătrân care plângea în hohote fiindcă și-a risipit viața. În acei ani ai începutului meu, Dumnezeu a trezit în mine o frică și o dorință de a nu-mi risipi viața. Gândul că aș putea ajunge la bătrânețe să spun printre lacrimi: “Anii mei! I-am risipit! I-am risipit!” îmi era de neconceput.

“Ai doar o viață, ce curând va trece”

O altă forță care mi-a afectat viața tânără—o forță nebăgată în seamă la început, dar, vai, tot mai puternică pe măsura scurgerii anilor—a fost mesajul din tabloul

simplu care atârna deasupra chiuvetei în bucătăria noastră. Ne mutasem în casa aceea pe când aveam șase ani. Deci, presupun că am observat acele cuvinte aproape în fiecare zi timp de doisprezece ani, până când am plecat la colegiu la vârsta de optsprezece ani. Era o simplă bucată de sticlă vopsită cu negru pe spate, cu un șnur gri de jur împrejur, de care și atârna pe perete. Pe față, scrise cu alb în stil englezesc vechi, erau cuvintele:

*Ai doar o viață ce curând va trece;
Dar ce-ai făcut pentru Domnul va rămâne.*

La stânga, sub aceste cuvinte, era pictat un deal verde cu doi copaci și o cărare maronie care se pierdea dicolo de vârful dealului. De câte ori, fiind copil, apoi adolescent cu coșuri pe față, cu dorințe neîmplinite și temeri, nu m-am uitat poate la cărarea maronie (viața mea), întrebându-mă ce poate fi după dealul acela. Mesajul era clar. Ai doar o singură trecere prin viață. Asta-i tot. Doar o trecere. Și măsura durabilă a acelei vieți este Isus Hristos. Acum când scriu am cincizeci și șapte de ani, iar acea inscripție atârna acum pe perete lângă ușa de intrare în casa noastră. O văd oridecâte ori plec de acasă.

Ce însemna să-mi risipesc viața? Aceasta era o întrebare care mă ardea. Sau, mai pozitiv, ce însemna să trăiesc, ei bine—nu să-mi risipesc viața, ci să-mi...? Problema era: cum să finalizez întrebarea. Nu eram sigur nici cum să exprim în cuvinte întrebarea, cu atât mai puțin care ar putea fi răspunsul. Care era opusul risipirii vieții? “Să am succes în carieră”? Sau “să fiu fericit la maxim”? Sau “să realizez ceva mareț”? Sau “să găsesc cel mai adânc înțeles și sens în viață”? Sau “să fiu de ajutor la cât mai mulți cu putință”? Sau “să-L slujesc pe Hristos cu toată puterea”? Sau “să-L slăvesc pe Dumnezeu în tot ce fac”? Sau, există oare un punct, un scop, o focalizare, o esență în viață care ar împlini toate celelalte visuri?

“Anii pierduți”

Uitasem deja importanța pe care o avusese pentru mine această întrebare, până când am privit unele lucruri vechi din acei ani de început. Înainte de a părăsi locuința din Carolina de Sud în 1964, pentru a nu mai reveni să locuiesc acolo niciodată de atunci, Liceul Wade Hampton a publicat o revistă literară modestă cu poezii și întâmplări. Către sfârșitul ei, lângă o poezie, stă scris numele Johnny Piper. Vă voi cruța. Nu era o poezie valoroasă. Jane, editoarea, s-a îndurat s-o includă acolo. Ce este însă semnificativ pentru mine este titlul și primele patru versuri. Poezia se chema “Anii pierduți.” Lângă ea era un desen cu un bătrân care se clătina într-un balansoar. Poezia începea:

*Am căutat multă vreme înțelesul ascuns al pământului;
Ca tânăr, mult timp căutarea mea a fost zadarnică.
Acum, când mă apropii de declinul anilor de la urmă
Sunt nevoit să-mi reîncep căutările.*

Peste prăpastia celor patruzeci de ani care mă separă de acea poezie, încă pot auzi refrenul înfiorător, “Anii mei! I-am risipit! I-am risipit!” Cumva el a trezit în mine pasiunea pentru a găsi pentru esența vieții, lucrul care este cel mai important în viață. Întrebarea etică dacă ceva “este permis” a pălit în fața întrebării, “este acesta lucrul cel mai important, lucrul esențial?” Gândul de a-mi clădi viața pe o moralitate minimală sau pe o semnificație minimală—o viață definită de întrebarea „Ce-mi este

permis?”—mi-a părut de-a dreptul dezgustător. Eu nu doream o viață minimală. Nu voiam să trăiesc la periferia realității. Eu voiam să înțeleg lucrul cel mai important în viață, și pe acesta să-l urmăresc.

Aerul pe care-l respiram era Existențialismul

Pasiunea de a nu rata *esența* vieții, de a nu o risipi, s-a intensificat în colegiu—în tumultul ultimilor ani '60. Existau multe motive pentru această atitudine, motive care trec dincolo de neliniștea interioară a unui tânăr în plină maturizare. “Esența” era sub asediu peste tot. Aerul pe care-l respiram era existențialismul. Și fundamentul existențialismului era că “existența precede esența.” Cu alte cuvinte, întâi exiști, și apoi, prin existență, îți creezi propria esență. Îți construiești propria esență prin faptul că alegi liber să fii ceea ce dorești să fii. În afară de tine nu există o altă esență pe care s-o urmărești sau căreia să te conformezi. Indiferent că-i spui acesteia “Dumnezeu” sau “Sens” sau “Scop” al vieții—ea nu există până n-o creezi tu însuți prin existența ta curajoasă. (Dacă-ți încrunți sprâncenele și zici, “Teoria asta sună ciudat de asemănător cu ceea ce numim noi azi postmodernism,” nu fii surprins. Nimic nou sub soare. Toate teoriile noi sunt de fapt vechi, dar ambalate la nesfârșit în forme noi.)

Îmi amintesc că stăteam într-o sală întunecată de teatru urmărind un produs al existențialismului, “teatrul absurdului.” Piesa era intitulată *Waiting for Godot* [*Așteptându-l pe Godot*] de Samuel Beckett. Vladimir și Estragon se întâlnesc sub un copac și stau de vorbă în așteptarea lui Godot. Acesta nu vine niciodată. Către sfârșitul piesei un băiat le spune că Godot nu mai vine. Ei hotărâsc să plece, dar nu se mișcă. Nu se duc nicăieri. Cade cortina și God[ot] nu mai vine (observați jocul de cuvinte din limba engleză—unde God înseamnă Dumnezeu—și implicația pe care încearcă piesa s-o transmită: oamenii Îl așteaptă pe Dumnezeu, dar El nu mai vine niciodată—*n.tr.*)

Aceasta era viziunea lui Beckett despre oameni ca mine—care așteaptă, caută, speră să găsească *Esența* lucrurilor, în loc să-și creeze propria lor esență prin existența lor liberă și neîngrădită. Nicăieri—acolo ajungi, încerca el să spună, dacă urmărești un Punct sau Scop sau Țintă sau Esență transcendentă.

“Omul lui Nicăieri”

Trupa The Beatles și-a lansat albumul *Rubber Soul* [*Suflet de Cauciuc*] în luna decembrie a anului 1965, exprimând în cântec, cu o putere irezistibilă pentru generația mea, existențialismul în care credeau. Poate că acest lucru se vede cel mai clar în piesa “Omul lui Nicăieri” a lui John Lennon.

*El este un om real, omul lui Nicăieri,
Din țara lui Nicăieri
Făcând planuri spre Nicăieri
Pentru Nimeni.
Nu are un punct de vedere,
Nu știe încotro se duce
Nu cumva seamănă cu tine și cu mine?*

Acelea erau, mai ales pentru studenții din colegii, zile amețitoare. Însă, din fericire, Dumnezeu n-a rămas mut. Nu toți s-au lăsat ademeniți de momeala absurdului și seducția goliciunii eroice. Nu toți sau prăbușit în fața afirmațiilor lui Albert Camus și Jean-Paul Sartre. Chiar și cei fără rădăcini în Adevăr știau că trebuie să fie

ceva mai mult—ceva dincolo de noi, cineva mai mare, mai puternic și un scop al vieții mai înalt decât ceea ce puteam vedea în oglindă.

Răspunsul, răspunsul plutea în aer

Bob Dylan venea cu cântece în care mesaje indirecte de speranță explodau precis pe scenă, făcând aluzie la o Realitate care nu se va lăsa așteptată la nesfârșit. Lucrurile nu vor rămâne la nesfârșit așa. Mai curând sau mai târziu cel lent va fi rapid și primul va ajunge ultimul. Și asta nu pentru că noi suntem stăpânii existențiali ai soartei noastre absurde. Ci lucrurile acestea ni se vor întâmpla, că vrem sau nu. Cel puțin așa am simțit în cântecul, “The Times They Are A-Changing” [Vremurile sunt în schimbare].

*S-a tras o linie,
S-a rostit o sentință,
Cel care este lent acum
Va fi cel mai rapid la urmă.
Și așa cum actualul prezent
Va fi mai târziu trecut,
Ordinea se schimbă repede.
Cel care este acum primul
Va fi mai târziu cel din urmă,
Fiindcă vremurile sunt în schimbare.*

Cred că îi scotea din sărite pe existențialiști să-l audă pe Dylan cum le risipește, poate chiar fără să știe, relativismul generalizat cu repetarea lui îndrăzneță, “Răspunsul... Răspunsul” din hit-ul bombă, “Blowin’ in the Wind” [Plutește în vânt].

*De câte ori trebuie cineva să privească în sus
Pentru a vedea cerul?
Da, și câte urechi trebuie să aibă cineva
Pentru a auzi pe oameni cum plâng?
Da, și câți trebuie să moară
Până când el va ști că prea mulți au murit?
Răspunsul, prietene, plutește în vânt,
Răspunsul plutește în vânt.*

De câte ori poate privi cineva în sus fără să vadă cerul? Există deci un cer deasupra. Poți privi de zece mii de ori în sus și să spui că nu-l vezi. Însă acest lucru nu are absolut nici un efect asupra existenței lui obiective. El este acolo, deasupra. Și într-o zi tu îl vei vedea. De câte ori trebuie să privești în sus pentru a-l vedea? Există un răspuns. Acest *Răspuns* unic, acest Răspuns nu trebuie tu să-l inventezi sau să-l crezi. Nu este responsabilitatea ta. El este exterior ție. Este real și obiectiv și sigur. Într-o zi tu îl vei auzi. Nu-l crezi tu. Nu-l definești tu. El îți vine din afară, și mai devreme sau mai târziu te vei conforma lui—sau te vei pleca în fața lui.

Așa ceva înțelegeam eu din cântecul lui Dylan, și totul în mine reverbera și răspundea, Da, așa e! Există un Răspuns cu R mare. Ratarea acestui răspuns însemna o viață risipită. Găsirea lui însemna să am un Răspuns unificator la toate întrebările mele.

Cărăruia maronie care suia dealul din tabloul așezat în bucătăria noastră, își urma drumul sinuos—în tot cursul anilor șizeci—printre capcanele atrăgătoare ale

absurdităților intelectuale. Oh, cât de curajoși părea că sunt cei din generația mea când părăseau cărările vechi și... călcau în capcanele laterale! Unii chiar făceau paradă cu atitudinea lor și se lăudau, “Eu am ales calea către libertate. Mi-am creat propria existență. M-am scuturat de vechile reguli. Priviți ce diferență: priviți... cum îmi atârnă piciorul secționat!”

Tipul cu plete și pantaloni scurți

Însă Dumnezeu, în marea Sa îndurare, a continuat să pună de-a lungul cărării vieții mele atenționări foarte serioase. În iarna lui 1965 Francis Schaeffer a ținut o serie de prelegeri la Colegiul Wheaton, prelegeri care mai târziu au fost adunate și publicate în lucrarea, *The God Who Is There* [Dumnezeul care există].¹ Titlul arată simplitatea șocantă a tezei. Dumnezeu există. Nu *aici*, definit și modelat de propriile mele dorințe. Dumnezeu este *acolo*. Un fapt obiectiv. O Realitate Absolută (și Schaeffer avea un anumit mod de a pronunța cuvântul Realitate). Tot ce nouă ni se pare a fi realitate depinde în fapt de Dumnezeu. Există creație și Creator, nimic mai mult. Iar creația își primește întregul ei sens și scop de la Dumnezeu.

Iată deci, pe calea vieții, un indicator obligatoriu: “Rămâi pe calea adevărului obiectiv. În acest fel nu-ți vei risipi viața. Rămâi pe calea pe care a mers și înfocatul evanghelist care a fost tatăl tău. Nu uita tabloul de pe peretele bucătăriei.” Aveam o confirmare intelectuală solidă că pe pășunile existențialismului îți poți risipi viața. “Rămâi pe terenul ferm. Există un Adevăr. Există un Țel și un Scop și o Esență a tuturor lucrurilor. Continuă să cauți. Le vei găsi.”

Cred că n-are rost să ne plângem că ne petrecem anii de colegiu studiind lucrurile evidente—că există un Adevăr, că există o existență și o valoare obiectivă. E ca și cum un pește s-ar duce la școală să învețe că există apă, sau ca o pasăre care învață că există aer, sau un vierme care învață că există gunoi. Însă se pare că, în ultimii vreo două sute de ani, acesta este punctul cel mai important al unei bune educații. Și opusul lui este esența unei educații greșite. Deci nu mă plâng de anii petrecuți cu învățarea lucrurilor evidente.

Omul care m-a învățat să văd

Cu adevărat, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru profesorii și scriitorii care și-au dedicat energii creative extraordinare pentru a ne face să credem în existența copacilor și a apei și a dragostei și a lui Dumnezeu. C. S. Lewis, care a murit în aceeași zi cu John F. Kennedy în 1963, și care a predat la Oxford, a apărut deasupra orizontului micii mele cărării maronii în 1964 cu așa o strălucire mare încât este posibil să exagerez impactul pe care l-a avut asupra vieții mele.

Cineva mi l-a prezentat pe Lewis pe când eram boboc, prin intermediul cărții *Mere Christianity* [Creștinismul redus la esențe].² Pentru următorii cinci sau șase ani, aproape întotdeauna aveam la îndemână una sau alta din cărțile lui Lewis. Consider că fără influența lui nu mi-aș fi trăit viața cu aceeași bucurie sau eficacitate. Am motive să cred acest lucru.

El m-a făcut să fiu precaut la snobismul cronologic. Cu alte cuvinte, mi-a arătat că a fi nou nu este o virtute și a fi învechit nu este un viciu. Adevărul și frumusețea și bunătatea nu sunt determinate de perioada în care se manifestă. Nimic nu este inferior prin faptul că este vechi, și nimic nu este valoros prin faptul că este modern. Această atitudine m-a ferit de tirania noului și m-a făcut deschis la înțelepciunea vremurilor de odinioară. Încă și în ziua de azi, marea parte a hranei mele pentru suflet mi-o iau din lucrurile peste care au trecut secolele. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru demonstrația convingătoare a lui Lewis referitoare la lucrurile evidente.

El mi-a demonstrat și m-a convins că logica riguroasă, precisă și pătrunzătoare nu este opusă sentimentelor adânci și stimulatoare, sau imaginației active, strălucitoare—chiar jucăușe. El a fost un “raționalist romantic.” A combinat lucruri pe care aproape toți cei de azi le consideră că se exclud reciproc: raționalismul și poezia, logica rece și sentimentele calde, proza disciplinată și imaginația liberă. Spărgând stereotipurile vechi, el m-a făcut liber să gândesc adânc și să scriu poezie, să argumentez în favoarea învierii și să scriu imnuri lui Hristos, să zdrobesc părerea cuiva și să îmbrățișez un prieten, să pretind să mi se dea o definiție și să folosesc o metaforă.

Lewis mi-a dat un sentiment intens despre “realitatea” lucrurilor. Nici nu pot exprima cât de mult înseamnă asta. Să te trezești dimineața și să conștientizezi cât de tare e salteaua, să-ți dai seama de căldura razelor soarelui, de sunetul trecerii secundelor la ceas, de substanța din care sunt făcute lucrurile (“calitatea esențială” așa cum o numește el³). El m-a ajutat să devin viu față de viață. M-a ajutat să văd lucrurile care sunt în lume—lucruri pentru care, dacă nu le-am avea, am fi în stare să plătim milioane și milioane, dar pe care, avându-le, le ignorăm. El m-a făcut mai viu față de frumusețe. M-a făcut atent că există minuni cotidiene care m-ar face să mă închin, dacă mi-aș deschide ochii. El mi-a scuturat sufletul ațipit și mi-a aruncat în față apa înghețată a realității, astfel încât viața și Dumnezeu și raiul și iadul m-au izbit cu glorie sau oroare.

El a dat de gol opoziția intelectuală sofisticată față de existența obiectivă și valoarea obiectivă, arătându-le ce erau de fapt: o nebunie totală. Conducătorul filozofiei generației mele era gol, n-avea nici o haină pe el, și scriitorul cărților copiilor de la Oxford a avut curajul să spună acest lucru.

Nu poți merge la nesfârșit cu “transparenta.” Rostul de a vedea printr-un lucru este să vezi ceva prin el. Este bine că geamul este transparent, fiindcă strada sau grădina de dincolo sunt opace. Cum ar fi să vezi și mai departe prin grădina respectivă? Nu este de folos să “vezi dincolo” de cele dintâi principii. Dacă ai vedea prin toate lucrurile, atunci ar însemna că toate sunt transparente. Însă o lume complet transparentă este o lume invizibilă. A “vedea prin” toate lucrurile este egal cu a nu vedea nimic.⁴

Oh, câte s-ar mai putea spune despre modul în care a văzut C. S. Lewis lumea și despre modul în care s-a exprimat. El își are cusururile proprii, unele din ele serioase. Însă eu nu voi înceta să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest om remarcabil pe care l-am întâlnit în calea mea exact la momentul cel mai potrivit.

O logodnică este o realitate negrăit de obiectivă

A fost încă o altă forță care mi-a cimentat încrederea neșovăielnică în existența neabătută a realităților obiective. Numele ei a fost Noël Henry. M-am îndrăgostit de ea în vara lui 1966. Mult prea devreme, probabil. Dar până la urmă totul a ieșit bine: încă o mai iubesc. Nu există nici un lucru mai bun, care să aducă din nou la luciditate o imaginație filozofică rătăcitoare, decât gândul de a avea o soție și copii pe care să-i îngrijești.

Ne-am căsătorit în luna decembrie 1968. Căsătoria ajută modului în care cineva privește relația cu oamenii reali. Din acel moment, orice gând a fost privit prin prisma relației. N-am mai avut doar idei goale, ci idei care o aveau pe soția mea în ele, iar mai apoi, și pe cei cinci copii ai noștri. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru pilda lui

Hristos și a Bisericii, pildă pe care am fost nevoit să o trăiesc în ultimii patruzeci și cinci de ani. Sunt lecții în viață—în viața nerisipită—pe care n-aș fi avut ocazia să le învăț fără această relație (la fel cum există probabil și lecții în trăirea viața întreagă în singurătate, pe care cineva nu le-ar putea învăța în alt fel).

Te binecuvântează, mononucleoză, pentru viața mea

În toamna lui 1966, Dumnezeu mi-a îngustat și mai mult cărarea vieții. Când s-a întâmplat această schimbare decisivă, Noél s-a întrebat ce e cu mine. Începuse primul semestru, în toamnă, și eu nu apăream nici la ore, nici la capelă. În cele din urmă m-a găsit, stând de trei săptămâni la orizontală în centrul de sănătate, cu mononucleoză. Planul pentru viață, de care eram așa de mândru cu patru luni mai înainte, se destrăma în mâinile mele cuprinse de febră.

În luna mai aveam siguranța plină de bucurie că viața mea va fi împlinită urmând cariera medicală. Iubeam biologia; îmi plăcea idea de a vindeca pe oameni. Îmi plăcea să știu, în sfârșit, care este rostul meu în colegiu. Astfel încât am decis rapid în cursul verii să urmez cursuri de chimie generală, pentru a recupera materia și în toamnă să pot urma cursurile de chimie organică.

Acum, cu mononucleoză, am pierdut trei săptămâni din chimia organică. Am pierdut ce recuperasem. Dar mai important a fost că păstorul Harold John Ockenga, de la Biserica Park Street din Boston, predica la capelă în fiecare dimineață în timpul unei săptămâni de învățătură spirituală. Eu ascultam mesajele pe postul de radio al colegiului. Niciodată n-am auzit o asemenea prezentare expozițională a Scripturii. Dintr-o dată toată obiectivitatea glorioasă a Realității s-a centrat în mine pe Cuvântul lui Dumnezeu. Zăceam acolo ca trezit dintr-un vis, și știam, acum după ce mă trezisem, ce trebuia să fac.

Noél a venit să mă viziteze, și i-am spus, “Ce ai zice dacă în loc de o carieră în medicină m-aș înscrie la un seminar teologic?” Ca de fiecare dată în decursul anilor când am întrebat-o așa ceva, mi-a răspuns, “Dacă asta dorește Dumnezeu, asta vei face.” Începând din acel moment până acum nu m-am îndoit niciodată că chemarea mea în viață este să fiu slujitor al Cuvântului lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 2

CLARIFICAREA—FRUMUSEȚEA LUI HRISTOS, BUCURIA MEA

În 1968 n-aveam habar ce înseamnă să fii slujitor al Cuvântului. Mă gândeam să fiu păstor tot atât de puțin cât se gândea Noél să fie soție de păstor. Dar atunci ce să fiu? Să mă fac învățător, misionar, scriitor, poate profesor de literatură cu un bagaj frumos de teologie? Tot ce știam era că Realitatea supremă mi-a centrat dintr-o dată viața în Cuvântul lui Dumnezeu. Marea Țintă, marea Esență și marele Scop de care tânjisem să fiu legat se legau acum inseparabil de Biblie. Mandatul era clar: “Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15). Pentru mine asta însemna seminarul, cu accent pe înțelegerea și mânuirea corectă a Bibliei.

Am învățat să nu-mi tai singur gâtul

Bătălia pentru învățarea lucrurilor evidente a continuat. Asaltul modern asupra realității—asupra faptului că există o realitate obiectivă reală în afara noastră, realitate care poate fi cunoscută—a făcut din studiul Bibliei o mlaștină de subiectivitate. Acest lucru se poate vedea în biserici când grupuri mici își împărtășesc impresiile lor subiective despre ce înseamnă “pentru ei” textul biblic, fără a fi ancorați în înțelesul original. Dar poate fi văzut și în cărți academice, unde învățați foarte creativi își taie singuri gâtul atunci când argumentează că textele nu au un înțeles obiectiv.

Dacă există doar o viață de trăit pe acest pământ, și dacă aceasta nu trebuie risipită, nimic nu-mi părea mai important decât să găsesc adevăratul mesaj al lui Dumnezeu prin Biblie, știind că El a inspirat pe cei ce au scris-o. Dacă acesta era rezervat doar pentru unii, atunci nimeni nu putea ști care viață își merită numele și care viață este risipită. Eram uluit să văd în lumea savanților că de foarte multe ori intelectuali își folosesc toată puterea intelectuală să combată și să desființeze ceea ce ei înșiși au scris! Adică, au enunțat teorii ale înțelesurilor prin care să dovedească că nu există nici un singur înțeles valid în texte. Oamenii obișnuiți care citează ceea ce scriu acum vor considera (sper) că așa ceva este imposibil. Nu vă condamnați. Așa este. Însă realitatea este că până în ziua de astăzi profesori bine plătiți și bine hrăniți folosesc taxele pentru educație și banii din impozitele noastre pentru a argumenta că “din moment ce literatura nu transmite în mod fidel realitatea, interpretarea literală nu trebuie în mod necesar să transmită fidel realitatea care este literatura.”⁵

Cu alte cuvinte, din moment ce nu putem cunoaște realitatea obiectivă din afara noastră, nici în ceea ce scriem nu poate exista vreun înțeles obiectiv. Deci interpretarea nu înseamnă să încercăm să găsim vreun lucru obiectiv pe care autorul l-a pus în

text, ci ea înseamnă doar exprimarea unor idei care ne trec prin minte în timp ce citim. Lucru care nu prea contează, fiindcă atunci când alții citesc ce am scris noi nu vor avea nici ei nici cea mai vagă idee despre intențiile noastre. Este doar un joc. Numai că este sinistru, fiindcă toți acești învățați (și membrii de grupări minuscule) insistă ca scrisorile lor de dragoste și contractele lor să fie judecate după o singură regulă: după ce au intenționat să spună. Orice vorbărie goală despre cum trebuie tu să înțelegi “da” când eu am scris “nu” n-ar fi luată în serios la o bancă sau la un consilier marital.

Și așa a ajuns Existențialismul să fie pus sub aceeași umbrelă cu Biblia: Existența precede esența, ziceau ei. Cu alte cuvinte, eu nu *gădesc* sensul—eu îl *creez*. Biblia este un bulgăr de lut, dar olarul sunt eu. Interpretarea este creație. Existența mea ca subiect crează “esența” obiectului. Nu râdeți. Ei erau serioși. Și încă sunt. Doar că azi au alte nume.

A susține strălucirea soarelui la amiază

În această încurcătură de subiectivitate a apărut profesorul de literatură de la Universitatea din Virginia, E. D. Hirsch. Citirea cărții lui *Validity in Interpretation* [Validitatea în interpretare] în timpul anilor mei de seminar a fost pentru mine întocmai ca a simți o stâncă tare sub picioarele mele, în mijlocul oceanului de nisipuri mișcătoare al conceptelor contemporane despre sens. Ca mai toți călăuzitorii pe care mi i-a trimis Dumnezeu de-a lungul căii mele, Hirsch susținea ceea ce era evident. Da, el argumenta că, da, *există* un sens original pe care l-a avut autorul în minte atunci când a scris. Și, da, o interpretare validă caută acea intenție în text și aduce argumente când susține că a găsit-o. Lucrul acesta mi se părea tot așa de evident ca strălucirea soarelui în miezul zilei. Aceasta era premiza tuturor în viața de zi cu zi, atunci când vorbeau sau scriau ceva.

Poate că și mai important, așa era firesc să fie. Nimeni din noi nu dorește ca notele noastre, scrisorile și contractele noastre să fie interpretate diferit de ceea ce am intenționat. Astfel, bunul simț, sau Regula de Aur, cere să-i citim pe alții așa cum ne-ar place nouă să fim citați. Mi s-a părut că multă vorbărie filozofică despre sensul lucrurilor era pur și simplu ipocrizie: La universitate subminez existența sensului obiectiv, dar acasă (și la bancă) insist asupra lui. Eu nu doream să intru în acest joc. Mi se părea că este o teribilă irosire a vieții. Dacă n-ar exista interpretare validă bazată pe un sens real, obiectiv, neschimbător, original, atunci întreaga mea ființă ar striga, “Să mâncăm, să bem și să ne veselim. Și nicidecum să nu luăm științele în serios.”

Moartea lui Dumnezeu și moartea înțeleșului lucrurilor

Lucrurile începeau să se clarifice. Într-o după-amiază friguroasă din 1965 la Colegiul Wheaton, am luat să citesc numărul nou revistei *Time*; eram într-un colț al bibliotecii, la etajul doi, și am citit editorialul de pe prima pagină: “E Dumnezeu mort?” (22 octombrie 1965). “Ateii creștini” de felul lui Thomas J. J. Altizer au răspuns, Da, la această întrebare. Nu era ceva nou. Friedrich Nietzsche dăduse anunțul mortuar cu o sută de ani mai înainte: “Unde este Dumnezeu?... Vă voi spun. L-am omorât—tu și eu. Noi toți suntem ucigașii Lui... Dumnezeu este mort. Dumnezeu rămâne mort și noi l-am omorât.”⁶ A fost o afirmație care l-a costat: Nietzsche și-a petrecut ultimii ani din viață într-o stare semi-cataleptică și a murit în 1900.

Însă “ateii creștini” îndrăzneți ai anilor '60 n-au calculat costurile de a lua locul lui Dumnezeu, în calitate de supermeni [așa cum îi numește Nietzsche]. Băutura tare a existențialismului a dezlegat limbile acestor teologi creativi, la fel ca ale celor de pe rândurile din spate ale unui avion, după ce au băut prea multe beri. Și astfel afirmația

sinucigașă că Dumnezeu este mort a fost rostită din nou. Și dacă a murit Dumnezeu, atunci a murit și orice înțeles al textelor. Dacă moare baza realității obiective, atunci moare și încercarea de a scrie sau a vorbi despre realitatea obiectivă. Toate acestea se țin una de alta.

Așa că izbăvirea mea, în ultima parte a anilor șaiszeci, de nebunia uciderii lui Dumnezeu m-a condus în mod natural la izbăvirea la începutul anilor șaptezeci de acea goliciune ipocrită a subiectivismului hermeneutic—noțiunea fățarnică că nu există înțeles în nici o afirmație (cu excepția acesteia). Acum eram pregătit pentru lucrarea reală din seminar: să găsesc ce spune Biblia despre felul cum să nu-mi risipesc viața.

Învățarea “disciplinei severe” a citirii Bibliei

În acest punct datoria mea față de Daniel Fuller este incalculabilă. El preda hermeneutica—știința felului de a interpreta Biblia. Nu numai că mi l-a prezentat pe E. D. Hirsch și m-a forțat să-l citesc riguros, dar el m-a învățat și cum să citesc Biblia în felul pe care Matthew Arnold îl numea “disciplină severă.” El mi-a arătat ce era evident: că versetele Bibliei nu sunt un șirag de perle înșirate pe o ață, ci sunt verigi într-un lanț. Scriitorii au dezvoltat tipare unitare de gândire. Ei au gândit așa, “Veniți, totuși, să judecăm împreună [sau să ne judecăm, *în trad. Cornilescu*], zice Domnul” (Isaia 1:18). Asta înseamnă că, la fiecare pasaj din Scriptură, cineva ar trebui să întrebe cum se leagă acea parte de toate celelalte părți pentru a transmite un mesaj coerent. Apoi paragrafele ar trebui legate unele de altele în același fel. Apoi capitolele, apoi cărțile, și tot așa până când unitatea Bibliei este văzută în termenii ei.

Am simțit ca și cum cărăruia maronie a vieții mele trecea acum printr-o livadă, printr-o vie sau o grădină unde se puteau culege la orice pas fructe nemaipomenite, încântătoare și cu putere de a schimba existența. Niciodată nu mai zărisem atâta adevăr și atâta frumusețe condensate într-un spațiu atât de restrâns. Biblia mi-a părut atunci, și mi se pare și acum, inepuizabilă. Asta era ce visasem la centrul de sănătate, bolnav de mononucleoză, când Dumnezeu m-a chemat la slujirea cu Cuvântul. Acum se punea problema: Care este Țelul, Scopul, Centrul, Esența acestei licăriri minunate de Adevăr divin?

O idee despre rostul pentru care eu și tu existăm

Cu fiecare curs nou la care participam, înțelegeam mai mult. O, ce binecuvântare au fost acei trei ani în seminar! La ultimul curs predat de Dr. Fuller, intitulat “Unitatea Bibliei” (există și o carte care poartă acest titlu⁷) steagul unificator a fost coborât peste întreaga Biblie.

Dumnezeu a pus la punct o istorie răscumpărătoare a cărei desfășurare revelează deplin gloria Lui, astfel încât la sfârșit numărul maxim posibil de oameni vor avea antecedentele necesare să producă [cea mai] înfocată dragoste de Dumnezeu... unul din lucrurile pe care Dumnezeu le face în toată istoria răscumpărătoare este să-și arate îndurarea în așa fel încât cel mai mare număr posibil de oameni să se desfăteze în El cu toată inima, puterea și mintea, pentru eternitate... Când pământul noii creații va fi plin de astfel de oameni, atunci scopul pentru care Dumnezeu și-a arătat îndurarea se va fi îndeplinit... Toate evenimentele istoriei răscumpărătoare și sensul lor așa cum sunt prezentate în Biblie compun o unitate prin faptul că se îmbină pentru a realiza acest scop.⁸

În aceste fraze erau semințele viitorului meu. Pasiunea care urma să-mi conducă viața își avea rădăcinile aici. Una din aceste semințe era în cuvântul “glorie”—țelul lui Dumnezeu în istorie era “să-și reveleze deplin gloria Lui.” O altă sămânță era în cuvântul “desfătat”—țelul lui Dumnezeu era ca oamenii “să se desfăteze în El cu toată inima.” Pasiunea vieții mele a fost să înțeleg și să trăiesc și să învăț și să predic despre felul cum aceste două țeluri ale lui Dumnezeu se leagă unul de altul—în adevăr, cum ele nu sunt două, ci unul singur.

Îmi era tot mai clar că dacă voiam spre sfârșitul vieții mele să nu spun, “Mi-am risipit viața!” trebuia să mă străduiesc într-un fel sau altul să înțeleg scopul suprem al lui Dumnezeu și să mă alătur Lui în acest plan. Dacă viața mea trebuia să aibă o pasiune unică, împlinitoare și unificatoare, aceasta trebuia să fie pasiunea lui Dumnezeu. Și, dacă Daniel Fuller avea dreptate, pasiunea lui Dumnezeu era revelarea gloriei Sale și defătarea inimii mele în El.

Toată viața mea de atunci încoace mi-am petrecut-o gustând și examinând și explicând acest adevăr. Mi-a devenit tot mai clar, mai sigur și mai provocator în fiecare an. Mi-a devenit și mai clar că a-L glorifica pe Dumnezeu și a te bucura de Dumnezeu nu sunt din categorii diferite. Acestea două se leagă una de alta nu ca *fructele* și *animalele*, de exemplu, ci ca *fructele* și *merele*. Merele sunt unul dintre felurile de fructe. A te bucura de Dumnezeu în mod în cel mai înalt grad reprezintă unul dintre modurile de a-L glorifica. A te bucura de Dumnezeu Îl scoate în evidență pe El ca valoarea ta supremă.

Un predicator din secolul al optsprezecelea a pecetluit schimbarea

Jonathan Edwards a intervenit în viața mea în acea perioadă cu cea mai puternică confirmare a acestui adevăr, după Biblie. A fost o confirmare puternică fiindcă arăta că adevărul este biblic. Acum când scriu, în anul 2003, aniversăm 300 de ani de la nașterea lui. A fost păstor și teolog din Noua Anglie. Pentru mine el a devenit cel mai important învățător biblic trecut la Domnul, din afara Bibliei. Nici un alt om din afara Bibliei nu mi-a dăltuit mai mult viziunea despre Dumnezeu și despre viața creștină, decât Jonathan Edwards.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că Edwards nu și-a risipit viața. Viața lui s-a sfârșit în mod abrupt în urma unui vaccin neizbutit contra variolei, pe când avea cincizeci și patru de ani. Dar a trăit frumos. Viața lui ne inspiră din pricina zelului arătat pentru a nu și-o risipi, și din pricina pasiunii sale pentru supremația lui Dumnezeu. Gândiți-vă la unele hotărâri pe care le-a luat pe când avea doar douăzeci și ceva de ani, cu scopul de a intensifica viața sa pentru gloria lui Dumnezeu.

- Hotărârea nr.5: “Sunt hotărât să nu pierd niciodată momentele vieții, ci să le folosesc în cel mai înalt mod posibil.”
- Hotărârea nr.6: “Sunt hotărât să trăiesc cu toată puterea, în tot timpul vieții mele.”
- Hotărârea nr.17: “Sunt hotărât să trăiesc așa cum aș dori, în clipa morții, să fi trăit.”
- Hotărârea nr.22: “Sunt hotărât să mă străduiesc să obțin pentru mine, în lumea cealaltă, toată fericirea care se poate obține, folosindu-mi toată puterea, tăria, vigoarea, vehemența, și chiar violența, de care sunt capabil, sau pe care mă voi face în stare să le exercit, în orice mod imaginabil.”⁹

Ultima hotărâre (nr.22) ne poate surprinde ca fiind egoistă, chiar periculoasă, dacă nu înțelegem conexiunea adâncă din mintea lui Edwards între gloria lui Dumnezeu și fericirea creștinilor. Violența la care s-a referit el era ceea ce a spus Isus când a zis, “Mai bine să-ți scoți ochiul pentru a înfrânge pofta, și astfel să mergi în cer, decât să trăiești în înțelegere cu păcatul și să ajungi în iad”(Matei 5:29). În ceea ce privește căutarea propriei fericiri, remarcăm că Edwards era absolut convins că a fi fericit în Dumnezeu era un mod de a-L glorifica. Acesta este motivul pentru care am fost creați. Delectarea, desfătarea noastră în Dumnezeu nu era pentru noi doar o preferință sau o opțiune a vieții; ea era datoria noastră pe care s-o îndeplinim cu bucurie, și ar trebui să fie singura pasiune a vieților noastre. De aceea, hotărârea de a mări la maximum fericirea în Dumnezeu însemna hotărârea de a-L arăta pe El mai glorios decât toate celelalte surse ale fericirii. Căutarea fericirii în Dumnezeu și glorificarea lui Dumnezeu sunt unul și același lucru.

Marea înțelegere pentru mine

Iată cum explică Edwards acest lucru. Pe când abia trecuse de douăzeci de ani, el a ținut o predică cu subiectul principal: “Cei evlavioși au pregătită pentru ei o fericire neștiută și de neconceput.” Textul era din 1 Ioan 3:2, “Și ce vom fi, nu s-a arătat încă.”

Gloria lui Dumnezeu nu constă doar în perceperea perfecțiunii Sale de către creatura Sa: fiindcă creatura poate să perceapă puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, și totuși să nu se bucure de ea, ci s-o urască. Cei ce fac asta, nu-L glorifică pe Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu nu stă nici în simpla discutare despre perfecțiunea Sa: fiindcă cuvintele n-au alt folos decât să exprime sentimentele minții. Astfel, gloria lui Dumnezeu constă în faptul că creaturile Sale admiră, se bucură și exultă de frumusețea și excelența Sa ... Esența glorificării lui Dumnezeu ... constă, astfel, în faptul că creaturile Sale se bucură de manifestarea frumuseții lui Dumnezeu, care este bucuria și fericirea de care vorbim. Deci vedem că totul se rezumă la atât: sfârșitul creației este că Dumnezeu poate comunica creației Sale fericirea; fiindcă dacă Dumnezeu a creat lumea pentru a fi glorificat în creație, El a creat-o ca ei să se bucure în slava Lui: fiindcă am arătat că acestea două sunt unul și același lucru.¹⁰

Aceasta a fost marea înțelegere pentru mine—marea clarificare. Ce era viața? Care este rostul ei? De ce exist? De ce sunt aici? Să fiu fericit? Sau să-L glorific pe Dumnezeu? Fără să rostesc acest lucru, timp de ani și ani am crezut că acestea sunt opuse. Sau îl glorifici pe Dumnezeu, sau urmărești propria ta fericire. Una îmi părea corectă; cealaltă îmi părea imposibil de ocolit. Și din această cauză am fost încurcat și frustrat atâta vreme.

O parte a problemei a fost că mulți din cei ce păreau să se gândească la gloria lui Dumnezeu păreau să nu se bucure prea mult de El. Și mulți din cei ce păreau să se bucure mai mult de Dumnezeu erau greșiți în modul lor de gândire referitor la slava Lui. Aici însă aveam una din cele mai strălucitoare minți din America începuturilor, Jonathan Edwards, și el spunea că scopul lui Dumnezeu pentru viața mea era ca eu să am o pasiune pentru slava lui Dumnezeu și să am o pasiune pentru a mă bucura de acea slavă, și că acestea două sunt de fapt un singur lucru.

Când am văzut aceasta, am știut, în sfârșit, ce înseamnă o viață risipită, și cum să evit acest lucru.

Dumnezeu m-a creat—și te-a creat și pe tine—să trăiesc cu o pasiune unică, care include totul și care transformă totul, anume, pasiunea de a-L glorifica pe Dumnezeu prin a mă bucura și a arăta excelența Lui supremă în toate sferile vieții. A mă bucura și a arăta, a afișa, sunt amândouă esențiale. Dacă încercăm doar să afișăm în fața altora excelența lui Dumnezeu, fără a ne bucura noi înșine de ea, vom afișa doar o crustă de ipocrizie, și vom produce batjocură sau legalism. Dacă însă pretindem că ne bucurăm de excelența Lui, fără a o arăta altora ca s-o vadă și ei, ne înșelăm singuri, întrucât caracteristica bucuriei generate de Dumnezeu este expansiunea și extensia ei către inimile altora. Viața risipită este viața fără pasiunea pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile pentru bucuria tuturor oamenilor.

Motivul trăirii, clar ca cristalul

Biblia este clară ca cristalul: Dumnezeu ne-a creat pentru slava Sa. Așa zice Domnul, “Adu-Mi fiii din țările depărtate și fiicele de la marginea pământului: pe toți cei ce poartă Numele Meu și pe care *i-am făcut spre slava Mea*” (Isaia 43:6-7). Viața este risipită când n-o trăim pentru slava lui Dumnezeu. Și vreau să spun, *toată* viața. Toată este pentru slava Lui. Din acest motiv se ocupă Biblia de detalii privitoare la mâncăruri și băuturi. “Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Ne risipim viețile când uităm să-L țesem sau să-L includem pe Dumnezeu în mâncarea sau băutura noastră sau în alte aspecte ale vieții noastre, bucurându-ne de El și arătându-L și acolo.

Ce înseamnă să-L glorifici pe Dumnezeu? S-ar putea să cădem în capcană dacă nu suntem atenți. Cuvântul *glorificare* se aseamănă, ca și construcție, cuvântului *beatificare*. A *beatifica* înseamnă la rădăcină “a face ceva mai frumos,” a-i mări frumusețea. Categorie, *NU* aceasta este ceea ce vrem noi să spunem când folosim cuvântul *glorificare* în legătură cu Dumnezeu. Dumnezeu nu poate fi făcut mai glorios sau mai frumos decât este. Nu-L putem îmbunătăți; El “nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva” (Fapte 17:25). *Glorificarea* nu adaugă mai multă glorie lui Dumnezeu.

Mai degrabă am putea folosi cuvântul *mărire*. Însă și aici putem greși. A *mări* înseamnă a schimba dimensiunea, și poate avea două sensuri distincte. În relația cu Dumnezeu, unul din sensuri înseamnă închinare, altul nelegiuire. Poți fi un telescop sau un microscop. Când ești un microscop, faci ceva minuscul să arate mai mare decât în realitate. Un fir de praf poate arăta ca un monstru. A pretinde că noi Îl mărim pe Dumnezeu în felul acesta este nelegiuire. Dacă ești un telescop, poți face lucruri inimaginabil de mari să arate la o scară la care pot fi admirate în adevărata lor splendoare. Cu telescopul spațial Hubble, poți face galaxii cât un vârf de ac pe cer să-și desfășoare în fața ta milioanele lor de stele grandioase care există deși nu pot fi zărite în mod natural. A-L mări pe Dumnezeu în felul acesta înseamnă închinare.

Ne risipim viețile când nu ne rugăm și nu gândim și nu visăm și nu plănuișim și nu lucrăm pentru a-L mări pe Dumnezeu în toate sferile vieții. Dumnezeu ne-a creat pentru aceasta: să ne trăim viețile într-un așa fel încât să-L arătăm pe El cât mai mult în măreția și frumusețea și valoarea infinită pe care le are. Pe cerul nopții lumii noastre, Dumnezeu le apare celor mai mulți oameni ca un punct, ca un vârf de ac, sau mulți nu-L zăresc deloc. El însă ne-a creat și ne-a chemat să-L arătăm cum este. Asta înseamnă să fim creați după chipul lui Dumnezeu. Noi trebuie să transmitem mai departe în lume cum este El în realitate.

A fi iubit înseamnă oare a fi scos în evidență?

Pentru mulți oameni, a trăi pentru a-L mări pe Dumnezeu nu este considerat un act de iubire. Când aud că Dumnezeu i-a creat pentru slava Sa, ei nu se simt iubiți. Ei se simt folosiți. Acest fel de percepție este de înțeles, văzând felul complet distorsionat în care este percepută dragostea în lumea noastră. Pentru cei mai mulți oameni, a fi iubit înseamnă a fi scos în evidență, a fi lăudat. Aproape totul în cultura noastră Vestică (și tot mai mult în a noastră Estică – n.tr.) servește acestei distorsionări a dragostei. Ni se spune într-o mie de feluri că dragostea înseamnă creșterea părerii bune despre propria persoană. Dragostea înseamnă să-l ajuți pe altul să se stimeze mai mult pe sine însuși. Dragostea înseamnă a-i da cuiva o oglindă și a-l ajuta să-i placă propria imagine.

Nu așa ceva ne spune Biblia despre dragostea lui Dumnezeu. Dragostea înseamnă să faci ce este mai bine pentru altul. Nu ne este de folos să facem din propria noastră persoană obiectul celei mai înalte afecțiuni. De fapt, aceasta este o deviere fatală. Noi am fost creați să-L privim și să-L gustăm pe Dumnezeu—și gustându-L, savurându-L, să fim satisfăcuți în mod desăvârșit, și apoi să răspândim în toată lumea mireasma Lui și valoarea prezenței Sale. A nu-L arăta oamenilor pe Dumnezeul a-toate-satisfăcător înseamnă a nu-i iubi. A-i face bucuroși de ei înșiși când ei au fost făcuți să se bucure de ființa lui Dumnezeu este ca și când ai duce pe cineva în munții Alpi, l-ai închide într-o cameră plină de jur împrejur cu oglinzi și i-ai spune, “Bucură-te ce ceea ce este-n jurul tău!”

Patologia tip Grand Canyon

Momentele cu adevărat minunate de bucurie în această lume nu sunt momentele de auto-satisfacere, ci de auto-uitare. A sta pe marginea prăpăstiilor de la Grand Canyon gândindu-te la mărirea și însemnătatea ființei proprii, ar fi ceva patologic. În asemenea momente suntem expuși unei bucurii magnifice care vine din afara noastră. Și fiecare din aceste momente rare și prețioase ale vieții—lângă Canyon, în fața Alpilor, sau sub cerul înstelat—sunt ecouri sau umbre ale unei excelențe cu mult mai mari, anume, excelența lui Dumnezeu. De aceea spune Biblia, “Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Psalm 19:1).

Uneori oamenii spun că nu pot crede că, în cazul în care există un Dumnezeu, El ar fi interesat de fărâma minusculă a realității numită omenirea de pe planeta Pământ. Universul, spun ei, este așa de vast, încât omul este cu totul nesemnificativ. Care ar fi motivul pentru care Dumnezeu s-ar fi deranjat să creeze o așa fărâma microscopică numită pământ și umanitate, și apoi să se atașeze de noi?

În spatele acestei întrebări se află o profundă neînțelegere despre univers. Universul are de-a face cu măreția lui Dumnezeu, nu cu semnificația omului. Dumnezeu l-a făcut pe om mic și universul l-a făcut mare pentru a comunica ceva despre Sine însuși. Și El ne comunică acest lucru ca să-l știm și să ne bucurăm de el—anume, că El este infinit de mare și de puternic și de înțelept și de frumos. Cu cât telescopul Hubble ne trimite informații mai multe despre adâncimile nepătrunse ale spațiului, cu atât mai mult ar trebui să stăm mai cuprinși de teamă și uimire în fața lui Dumnezeu. Disproporția dintre noi și univers este o parabolă despre disproporția dintre noi și Dumnezeu. Și încă nu este o exprimare bună. Ideea este să ne vedem pe noi ca nimic, și să-L glorificăm pe El.

A-i iubi pe oameni înseamnă să le arătăm pe Dumnezeu care-i poate împlini

Acum să ne întoarcem la ce înseamnă să fii iubit. Ideea a fost complet distorsionată. Dragostea este a arăta unui suflet muribund frumusețea dătătoare de viață a gloriei lui Dumnezeu, în mod deosebit harul Său. Da, după cum vom vedea, noi arătăm gloria lui Dumnezeu în sute de moduri practice care includ preocuparea noastră privitoare la hrană și îmbrăcăminte și adăpost și sănătate. Asta voia Domnul Isus să spună când a zis, “Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă *faptele voastre bune*, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Mat.5:16).

Fiecare faptă bună ar trebui să fie o revelație a gloriei lui Dumnezeu. Ceea ce transformă o faptă bună într-un act de dragoste nu este actul în sine, ci pasiunea și sacrificiul de a-L face cunoscut pe Dumnezeu ca Dumnezeu glorios. Să nu năzuiești a-L face cunoscut pe Dumnezeu înseamnă lipsă de dragoste, fiindcă cea mai mare nevoie a noastră este după El. Și a avea totul în afară de El înseamnă la urma urmei să te pierzi. Biblia spune că chiar dacă ai da tot ce ai și dacă ți-ai da trupul să fie ars, dar n-ai avea dragoste, nu-ți folosește la nimic (1 Corinteni 13:3). Dacă nu-i îndrepti pe oameni spre Dumnezeu pentru bucuria lor eternă, nu ai dragoste. Îți risipești viața.

Este viața veșnică un cer plin de oglinzi?

Să ne gândim acum ce înseamnă dragostea lui Dumnezeu. Cum ne va iubi Dumnezeu pe noi? Chiar logica simplă ne dă răspunsul: Dumnezeu ne iubește cel mai mult dacă ne va da ce este mai bun pentru a ne putea bucura veșnic. Ce este mai bun? El însuși este tot ce poate fi mai bun. Dar noi nu ne bizuim doar pe logică. Biblia este foarte clară. “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Dumnezeu ne iubește dându-ne *viața veșnică* cu prețul vieții Fiului Său, Isus Hristos. Dar ce este viața veșnică? Este o veșnică părere bună despre tine însuși? Este ea un cer plin de oglinzi? Sau de snowboard-uri, sau de terenuri de golf, sau de fecioare cu ochi negri?

Nu. Isus ne spune exact ce vrea să spună: “Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Ce este viața veșnică? Este a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Fiul său, Isus Hristos. Nici un alt lucru nu poate satisface sufletul. Sufletul a fost făcut să stea plin de uimire și de închinare în fața unei Persoane—singura persoană vrednică de închinare. Toți eroii biblici sunt umbre ale lui Hristos. Ne place să admirăm excelența lor. Cu cât mai mult vom fi satisfăcuți să-L cunoaștem pe Cel ce a conceput toată excelența și a personificat toată iscusința, tot talentul, toată puterea și strălucirea și priceperea și bunătatea. Asta am încercat să vă spun. Dumnezeu încearcă să ne elibereze de robia eului nostru, astfel încât să putem să ne bucurăm cunoscându-L și admirându-L pe El pentru vecie.

Sau gândiți-vă la modul în care se exprimă apostolul Pavel. “Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, *ca să ne aducă la Dumnezeu*” (1 Petru 3:18). De ce L-a trimis Dumnezeu pe Isus Hristos să moară pentru noi? Ca să ne poată aduce la Dumnezeu—la Sine însuși. Hristos a murit pentru ca noi să putem să ne întoarcem acasă la Tatăl care ne dă împlinirea deplină. Aceasta este dragostea. Dragostea lui Dumnezeu față de noi este Dumnezeu făcând ceea ce trebuia noi să facem, plătind El un preț mare, pentru ca noi să avem plăcerea de a-L vedea și a ne bucura de El pentru vecie. Dacă este adevărat ceea ce Îi spune Psalmistul lui Dumnezeu, “Înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări

veșnice în dreapta Ta” (Psalm 16:11), atunci ce trebuie dragostea să facă? Trebuie să ne salveze de a fi robi eului propriu, și trebuie să ne aducă, salvați, în prezența lui Dumnezeu.

Simți că ești folosit?

Iată o întrebare care să-ți demonstreze dacă ai fost prins și tu de distorsionarea dragostei din lumea noastră: Când te-ai simți mai iubit de Dumnezeu, dacă El ți-ar da ție mai multă importanță, sau dacă te-ar elibera, plătind un mare preț, de robia părerilor bune și automulțumirii despre tine însuși, astfel încât să te poți bucura neîncetat dându-i Lui importanță?

Să presupunem că vei răspunde: “Doresc să fiu eliberat de eul meu și umplut de bucuria în Dumnezeu; doresc să mă bucur dând lui Dumnezeu importanță, nu mie, și doresc ca plinătatea bucurie mele să dureze pentru totdeauna.” Dacă răspunzi în acest fel, vei avea un răspuns și pentru teama de care am amintit mai înainte, teama că ești folosit de Dumnezeu atunci când El te crează pentru slava Lui. Vedem acum că atunci când ne crează pentru gloria Lui, El ne crează pentru cea mai înaltă bucurie a noastră. El este cel mai glorificat în noi atunci când noi suntem cel mai satisfăcuți în El.

Dumnezeu este ființa unică din Univers pentru care înălțarea de sine este actul celei mai mari iubiri. Oricine altcineva care se auto-înălță își abate atenția de la ceea ce avem nevoie cu adevărat, adică de la Dumnezeu. Când însă Dumnezeu se înalță pe Sine însuși, El ne îndreaptă atenția chiar spre ceea ce avem nevoie mai mult pentru a ne bucura. Dacă picturile renumite ar putea vorbi, și dacă te-ar vedea plimbându-te prin galerie privind podeaua, ele ar striga, “Hei! Privește la noi! Noi suntem motivul pentru care ai intrat aici.” Și atunci când vei privi și vei exulta de frumusețea picturilor împreună cu ceilalți, atunci bucuria ta va fi deplină. Nu te vei plânge că picturile au strigat la tine. Ele te-au făcut să eviți să-ți risipești vizita la galerie. În același mod nici un copil nu se plânge, “Sunt folosit” când tatăl său este încântat să-l facă pe copil fericit stând cu el.

În sfârșit, fericit să îmbrățișez singura pasiune pentru care am fost creat

După ce am făcut aceste descoperiri, în cele din urmă m-am simțit liber să afirm scopul lui Dumnezeu pentru viața mea, așa cum este revelat în Biblie. N-a trebuit să-mi fie teamă că trebuie să aleg între ceea ce este bine și ceea ce este inevitabil—între a căuta gloria Lui și a-mi căuta propria fericire. Am fost liber să gust singura pasiune pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile pentru bucuria tuturor oamenilor. Am fost salvat de la a-mi risipi viața. De acum viața avea pentru mine un sens suprem—același sens ca al lui Dumnezeu: de a mă bucura și a manifesta măreția Lui.

Eram liber să îmbrățișez finalul vechii mele căutări: Sensul, Scopul, Ținta și Esența tuturor lucrurilor. L-am găsit acum. Și el își avea rădăcina în însăși ceea ce era Dumnezeu. El este glorios, frumos și magnific în perfecțiunea-I felurită. El este infinit, etern și neschimbat. El este Adevărul și Dreptatea și Bunătatea și Înțelepciunea și Puterea și Dragostea. Din ceea ce este El în Sine însuși vine scopul existenței noastre. Pasiunea lui Dumnezeu pentru propria Lui glorie dă naștere pasiunii noastre. Acesta este motivul unic, cuprinzător și transformator al existenței: pasiunea de a ne bucura și de a manifesta supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile pentru bucuria tuturor oamenilor.

Dumnezeu ne-a creat să trăim cu o singură pasiune, aceea de a arăta cu bucurie excelența Lui supremă în toate sferele vieții. Viața risipită este viața fără această

pasiune. Dumnezeu ne-a chemat să ne rugăm și să ne gândim și să visăm și să lucrăm nu pentru a ieși noi în evidență, ci pentru a-L scoate pe El în evidență în fiecare parte a vieților noastre.

Acum vine gloria lui Isus Hristos

De la 11 septembrie 2001 înapoi am văzut mai clar ca oricând cât de esențial este să exulți explicit în excelența lui Hristos, Cel răstignit pentru cei păcătoși și înviat dintre cei morți. Hristos trebuie să fie explicit în orice vorbire a noastră cu caracter religios. Nu este destul, în aceste vremuri de pluralism, să vorbești despre gloria lui Dumnezeu în termeni vagi. Dumnezeu fără Hristos nu este Dumnezeu. Și un Dumnezeu incomplet nu poate mântui sau satisface sufletul. A urma un Dumnezeu incomplet—indiferent cum l-am numi și în ce religie—ar însemna o risipire a vieții. Dumnezeu-în-Hristos este singurul Dumnezeu adevărat și unicul drum spre fericire. Tot ce am spus până acum trebuie să se lege de Hristos. Îmi amintesc din nou de tabloul simplu din bucătăria noastră: “Dar ce-ai făcut pentru Domnul va rămâne.”

Pentru a ne aduce la această cea mai înaltă și mai durabilă plăcere, Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său, Isus Hristos, și ne-a oferit privescerea sângeroasă a suferințelor și morții Lui fără vină. Atât de mult a costat salvarea noastră de la a ne risipi viețile. Fiul etern al lui Dumnezeu “n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor... S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:6-8).

Toate lucrurile au fost făcute pentru El

Acest Isus este un personaj istoric real în care “locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:9). Fiindcă El este “Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat,” cum spune vechiul Credeu Niceean, și fiindcă moartea și învierea Lui sunt faptul central al lui Dumnezeu în istorie, nu este surprinzător că Biblia spune că “Toate au fost făcute prin El și *pentru El*” (Coloseni 1:16). Pentru *El!* Asta înseamnă pentru gloria Sa. Ceea ce înseamnă că absolut tot ce am spus până aici despre Dumnezeu care ne-a creat spre slava Lui înseamnă și că El ne-a creat spre slava Fiului Său.

În rugăciunea Sa din Ioan 17, primul lucru pe care îl cere Isus este, “Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine” (Ioan 17:1). Chiar de la lucrarea în trup, lucrarea răscumpărătoare a lui Isus, Dumnezeu este glorificat cu bucurie de către oamenii păcătoși doar prin glorificarea Dumnezeului-Om, Isus Hristos cel înviat. Moartea Sa și vărsarea sângelui Său este centrul strălucitor al gloriei lui Dumnezeu. Nu putem ajunge la gloria Tatălui decât prin Fiul. Toate promisiunile bucuriei în prezența lui Dumnezeu și a desfătărilor veșnice în dreapta Sa, ne vin doar prin credința în Isus Hristos.

Dacă-L respingem pe Isus, Îl respingem pe Dumnezeu

Isus este testul realității pentru toți oamenii și toate religiile. El a spus clar: “Cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Luca 10:16). Oamenii și religiile care-L resping pe Hristos, Îl resping pe Dumnezeu. Cunoșc celelalte religii pe Dumnezeul adevărat? Avem aici testul: Îl resping pe Isus ca singurul Mântuitor pentru cei păcătoși, singurul care a fost răstignit și înviat de Dumnezeu dintre cei morți? Dacă-L resping, nu-L cunosc pe Dumnezeu ca să poată fi mântuiți.

Asta a vrut Isus să spună când a zis, “Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Sau când spune, “Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis” (Ioan 5:23). Sau când a zis Fariseilor, “Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi” (Ioan 8:42).

Asta a vrut Ioan să spună când a zis, “Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl” (1 Ioan 2:23). Sau când a zis, “Oricine... nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu” (2 Ioan v.9).

N-are nici un rost să speculăm asupra altor religii care resping divinitatea și lucrarea mântuitoare a lui Hristos. Acestea nu-L cunosc pe Dumnezeu. Și cei ce le urmează își irosesc în mod tragic viețile.

Dacă vrem să vedem și să gustăm, să savurăm gloria lui Dumnezeu, trebuie să-L vedem și să ne bucurăm de Hristos. Fiindcă Hristos este “chipul Dumnezeului cel nevăzut” (Coloseni 1:15). Să exprimăm în alt fel acest lucru: dacă vrem să acceptăm și să avem gloria lui Dumnezeu, trebuie să acceptăm Evanghelia lui Hristos. Motivul nu este doar că suntem păcătoși și avem nevoie de un Mântuitor care să moară pentru noi, ci și pentru că acest Mântuitor este El însuși cea mai completă și cea mai desăvârșită manifestare a gloriei lui Dumnezeu. El cumpără pentru noi desfătarea veșnică pe care n-o merităm, și devine pentru noi Comoara nepieritoare, care merită totul.

Evanghelia este Vestea Bună despre gloria lui Hristos

Așa se definește Evanghelia. Când suntem convertiți prin credința în Hristos, ceea ce zărim cu ochii este “lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4). Evanghelia este vestea bună despre o frumusețe atot-cuceritoare. Sau ca să spunem ca Pavel, este vestea bună a “slavei lui Hristos.” Când Îl acceptăm pe Hristos, Îl primim pe Dumnezeu. Vedem și ne bucurăm, savurăm gloria lui Dumnezeu. Nu ne putem bucura, nu putem savura gloria lui Dumnezeu dacă n-o zărim în Hristos. Aceasta este singura fereastră prin care păcătosul poate zări fața lui Dumnezeu fără a cădea răpus.

Biblia ne spune că atunci când Dumnezeu ne luminează inimile, la convertirea noastră, El ne dă “lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6). Sau vedem gloria lui Dumnezeu “pe fața lui Isus Hristos,” sau n-o vedem deloc. Și “fața lui Isus Hristos” este frumusețea lui Hristos care-și atinge apogeul la cruce. Fața însângerată a Hristosului răstignit (dar triumfător!) este chipul gloriei lui Dumnezeu. Ceea ce ni se părea odată o nebunie, devine înțelepciunea și puterea și motivul nostru de mândrie (1 Corinteni 1:18, 24).

Viața este risipită dacă nu înțelegem gloria crucii, dacă nu o prețuim așa cum se cuvine, și dacă nu ne atașăm de ea ca preț enorm al oricărei bucurii înalte și ca mângâierea cea mai profundă în orice durere. Despre asta va vorbi capitolul următor.

CAPITOLUL 3

A TE LĂUDA DOAR CU CRUCEA, CENTRUL STRĂLUCITOR AL GLORIEI LUI DUMNEZEU

Opusul risipirii vieții tale este trăirea cu o singură pasiune, pasiunea de a-L înălța pe Dumnezeu și de a-ți împlini sufletul prin acest lucru. Viața bine trăită va fi într-adevăr așa: Îl va glorifica pe Dumnezeu și te va împlini pe tine, fiindcă astfel ne-a creat Dumnezeu (Iasia 43:17; Psalm 90:14). Cu asta ne-am ocupat în Capitolul 2. Și cuvântul “pasiune” este cuvântul potrivit (sau, poate preferați, zel, fervoare, ardoare, convingerea din inimă) fiindcă Dumnezeu ne poruncește să-L iubim cu *toată* inima (Matei 22:37), și Domnul Isus ne amintește că-i va vărsa, îi va scuipa din gura Sa pe cei căldicei (Apocalipsa 3:16). Opusul irosirii vieții este să ți-o trăiești cu o pasiune unică și care să-ți satisfacă sufletul, pasiunea pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile.

Cât de serios este cuvântul “unică”? Poate viața avea o astfel de “unicitate” în scop? Pot munca și distracția și relațiile și alimentația și dragostea fizică și lucrarea să curgă toate dintr-o pasiune unică? Există ceva destul de adânc și destul de mare și destul de puternic care să le pună pe acestea toate la un loc? Pot iubirea fizică și mașinile și munca și războiul și schimbarea scutecelor și plata impozitelor să aibă ca numitor comun înălțarea lui Dumnezeu și satisfacția sufletescă?

Această întrebare ne aduce exact în același loc în care am sfârșit Capitolul 2, adică la moartea lui Isus pe cruce. Am încheiat cu asta, fiindcă trăirea spre slava lui Dumnezeu trebuie să însemne trăire pentru gloria Hristosului crucificat. Hristos este chipul, imaginea lui Dumnezeu. El este suma gloriei lui Dumnezeu în formă umană. Și frumusețea Sa strălucește mai mult ca oricând acum, în acest moment al întunericii.

Forțat de Biblie să știu un singur lucru

În același loc sângeros ajungem și prin întrebarea referitoare la pasiunea *unică*. Biblia ne împinge în aceeași direcție. De exemplu, apostolul Pavel ne spune că viața și lucrarea lui au ca punct comun același țel: “Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2). Este uimitor acest lucru, dacă ne gândim la varietatea de lucruri despre care discută Pavel. Trebuie să existe un sens în care “Isus Hristos și El răstignit” este baza și suma a tot ce spune el. Ne împinge să ne vedem viețile printr-o prismă unică, și să înțelegem că aceasta trebuie să fie crucea lui Hristos.

Nu trebuie să cunoști o sumedenie de lucruri pentru ca viața ta să exercite o influență durabilă în lume. Trebuie însă să cunoști puținele lucruri mari care sunt cu adevărat importante, poate doar un singur astfel de lucru, și apoi să fii gata să trăiești

pentru el și să mori pentru el. Oamenii care influențează durabil lumea nu sunt acei care stăpânesc multe domenii, ci acei care sunt ei stăpâniți de o singură cauză măreață. Dacă vrei ca viața ta să conteze, dacă vrei ca vălurelele produse de pietricele pe care le arunci tu să devină valuri care să ajungă la marginile lumii și să treacă dincolo, în eternitate, nu trebuie să ai coeficientul cel mai înalt de inteligență. Nu trebuie să arăți deosebit de bine sau să fii bogat sau să provii dintr-o familie cu vază sau să fi urmat o școală renumită. În schimb, trebuie să cunoști câteva lucruri mari, mărețe, neschimbabile, evidente, simple, glorioase—sau un singur lucru care să le includă pe toate—și să fii în clocot pentru ele.

O tragedie de construcție

Poate nu ești sigur că dorești ca viața ta să aibă o influență în jurul tău. Poate nu-ți pasă prea mult dacă exerciți o influență durabilă pentru o cauză măreață. Vrei doar ca oamenii să te placă. Dacă ei se vor bucura să stea împrejurul tău, tu ești satisfăcut. Sau dacă ai o slujbă bună și o soție sau un soț bun, câțiva copii drăguți, o mașină frumoasă și sfârșituri de săptămână agreabile, și câțiva prieteni buni, o pensie din care să te distrezi, și o moarte rapidă și ușoară, și fără iad—dacă ai avea toate acestea (chiar fără Dumnezeu)—ai fi satisfăcut. Asta este o tragedie în felul în care ești făcut. O viață risipită.

Aceste vieți și morți n-au fost tragedii

În aprilie 2000, Ruby Eliason și Laura Edwards au fost ucise în Camerun, în Vestul Africii. Ruby avea peste optzeci de ani. Necăsătorită în toată viața ei, ea și-a dăruit viața unui singur scop măreț: să-L facă cunoscut pe Isus Hristos celor izolați, săraci sau bolnavi. Laura era văduvă, doctoriță, aproape și ea de optzeci de ani, servind alături de Ruby în Camerun. Frânele n-au prins, mașina s-a rostogolit peste stânci, și amândouă au pierit pe loc. Am întrebat adunarea noastră: A fost asta o tragedie? Două vieți mânate de o singură pasiune, anume, să slujească fără trâmbețe și surle celor ce pier de foame, pentru gloria lui Isus Hristos—la douăzeci de ani după ce colegile lor s-au pensionat pentru a-și risipi restul vieții pe fleacuri. Nu, aceasta nu este o tragedie. Este o slavă. Aceste vieți n-au fost risipite. Aceste vieți n-au fost pierdute. “Oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui” (Marcu 8:35).

O tragedie americană: cum să nu-ți termini singura ta viață

Vă voi spune ce este o tragedie. Vă voi arăta cum să vă risipiți viața. Să ne gândim la o istorie relatată în numărul din februarie 1988 a revistei *Reader's Digest*, despre o pereche “care s-au pensionat anticipat în Nord-Est în urmă cu vreo cinci ani, pe când el avea 59 iar ea 51. Acum trăiesc în Punta Gorda, Florida, unde călătoresc pe mare cu traulerul proprietate proprie, joacă softball și adună scoici.” La început, când am citit asta, am crezut că-i o glumă, o parodie a visului american. Dar nu era. În mod tragic, visul a fost acesta: Să ajungi la sfârșitul vieții tale—al vieții tale unice, viața prețioasă, viața dăruită ție de Dumnezeu—și ultima ta activitate măreață, înainte de a da socoteala în fața Creatorului, să fie asta: să joci softball și să culegi scoici. Imainați-vă că-i zăriți pe cei doi în fața lui Hristos în marea zi a judecății: “Privește, Doamne, scoicile mele!” Asta este o tragedie. Și oamenii de azi cheltuie miliarde de dolari pentru a te convinge să îmbrățișezi acest stil de viață, acest vis tragic. Deasupra tuturor reclamelor lor, eu îmi afixez protestul: Nu cumpăra ce-ți vând ei. Nu-ți risipi viața.

Să zicem că sunt tatăl tău

Acum, când scriu, eu am cincizeci și șapte de ani. Pe măsura trecerii timpului, intru în legătură cu tot mai mulți oameni care sunt destui de tineri pentru a-mi fi fii și fiice. Poate și tu ești în această categorie. Eu am patru fii și o fiică. Puține lucruri, dacă și există astfel de lucruri, mă preocupă în viață mai mult decât dorința ca fiii și fiica mea să nu-și risipească viețile printr-un succes... fatal.

Această dorință o transfer foarte ușor și asupra ta, mai ales dacă ești de douăzeci sau treizeci de ani. Te privesc ca și când ai fi și tu fiul sau fiica mea, și în aceste pagini stăruiesc de tine ca un tată—poate că tu ai un tată care te iubește mult, sau n-ai avut niciodată un tată. Poate ai un tată care n-a avut pentru viața ta o viziune, așa cum o am eu—și așa cum o are Dumnezeu pentru tine. Sau poate că ai un tată care *are* o viziune pentru tine, dar nu are posibilitățile financiare sau nu are statutul necesar pentru a te lansa spre viziunea aceasta. Prin aceste pagini privesc la voi, cititorii, ca la niște fii și fiice, și stăruiesc, mă rog de voi: Doriți-vă pentru viața voastră un scop înalt, căutați să năzuiți spre ceva mare! Doriți-vă cu înfocare să aveți o semnificație eternă. Căutați asta! Nu treceți prin viață fără să aveți o pasiune.

Îmi place viziunea lui Louie Giglio

Unul din lucrurile care m-au inspirat în pregătirea acestei cărți a fost participarea la conferințele studenților și tinerilor numite Passion '97, Passion '98, Passion '99, OneDay (2002) și OneDay (2003). În ascultare de Hristos, motorul și scânteia acestor întâlniri de închinare și mobilizare pentru misiune a fost Louie Giglio. El cheamă pe tineri să adopte “Declarația 268.” Numărul vine de la Isaia 26:8 —“De aceea Te așteptăm, Doamne, și pe calea judecăților Tale; sufletul nostru suspină după Numele Tău și după pomenirea Ta [după renumele Tău, *în traducerea NIV*].” Primul paragraf al “Declarației” spune, “Fiindcă am fost creat de către Dumnezeu și pentru gloria Lui, Îl voi înălța și voi răspunde marei Sale iubiri. Dorința mea este să fac din a cunoaște și a mă bucura de Dumnezeu țelul și pasiunea vieții mele.”¹¹

Această viziune pentru viață îi atrage pe studenți și tineri mai mult decât lipsa de semnificație a unui simplu succes, sau decât orgiile vacanței de primăvară. Aici nu este vorba numai de trup, ci și de suflet. Și nu doar de suflet, ci un suflet plin de pasiune și dorință. Și nu doar dorința de a fi admirat sau de a juca softball și a colecționa scoici. Ci dorința pentru ceva infinit mai înalt și frumos și valoros și satisfăcător—numele și gloria lui Dumnezeu—“Sufletul nostru suspină după Numele Tău și după pomenirea Ta [după renumele Tău].”

Aceasta se potrivește cu tot ce am scris în ultimul capitol și se aplică generației care se ridică acum. Pentru asta trăiesc eu, asta doresc eu să văd. Aceasta este de fapt declarația de misiune a vieții mele și a bisericii pe care o slujesc: “Noi existăm pentru a răspândi pasiunea pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile pentru bucuria tuturor oamenilor prin Isus Hristos.” Nu e necesar s-o spui ca mine sau ca Louie Giglio. Dar în tot ce faci, să ai pasiunea centrată în Dumnezeu, pasiunea care-L înalță pe Hristos, pasiunea saturată de Biblie a vieții tale, și să găsești modalități de a o exprima și a trăi pentru ea și a muri pentru ea. Așa vei lăsa un urma ta ceva durabil. Nu-ți vei risipi viața.

Omul a cărui pasiune unică l-a făcut să socotească toate celelalte drept gunoaie

Vei fi ca apostolul Pavel, după cum am văzut mai înainte, când a spus că dorea să nu știe altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Nimeni n-a avut vreodată o

pasiune mai puternică și unică, decât Pavel. El și-a putut exprima pasiunea în diverse feluri. A putut să zică: “Dar eu nu țin numai de la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Fapte 20:24). Un lucru era de valoare pentru el: “Nu-mi voi risipi viața! Vreau să-mi termin alergarea, și s-o termin bine. Voi arăta Evanghelia harului lui Dumnezeu în tot ce fac. Voi alerga până la sfârșit alergarea cea bună.”

Sau ar fi putut spune, “Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos” (Filipeni 3:7-8). Un lucru este important: Să-L cunosc pe Hristos și să-L câștig pe Hristos. Orice altceva este, în comparație cu acestea, un gunoi.

Care este pasiunea vieții tale care face toate celelalte să pară, prin comparație, gunoaie? O, dacă Dumnezeu m-ar ajuta să trezesc în unii din voi o pasiune unică pentru o realitate măreață, care să vă dezlănțuie și să vă elibereze de lucrurile mărunte, și să vă trimită, spre slava lui Hristos, în toate domeniile vieții seculare și la toate popoarele de pe pământ.

Hristos cel răstignit, centrul strălucitor al gloriei lui Dumnezeu

Rugându-mă să se întâmple așa, reiau subiectul acolo unde l-am lăsat la sfârșitul capitolului anterior. Acolo am scris, “Viața este risipită dacă nu înțelegem gloria crucii, dacă nu o prețuim așa cum se cuvine, și dacă nu ne atașăm de ea ca preț enorm al oricărei bucurii înalte și ca mângâierea cea mai profundă în orice durere.” Ce ni s-a părut odată o nebunie—un Dumnezeu răstignit—trebuie să devină înțelepciunea noastră și puterea noastră și singurul nostru motiv de laudă în această lume.

Am argumentat în Capitolul 2 că Dumnezeu ne-a creat să trăim pentru slava Lui, și că Dumnezeu este proslăvit cel mai mult în noi atunci când noi suntem cel mai deplin satisfăcuți în El. Noi scoatem cel mai mult în evidență valoarea lui Dumnezeu atunci când *EL* devine singurul nostru subiect de laudă. Și am încheiat capitolul afirmând că păcătoșii pot vedea și se pot bucura de gloria lui Dumnezeu doar prin gloria lui Isus Hristos. Orice altă încercare de apropiere de Dumnezeu este sau iluzie sau văpaie, ardere. Dacă dorim să-L onorăm pe Dumnezeu, trebuie să-L onorăm pe Hristos. Jertfa Sa, vărsarea sângelui său este centrul strălucitor al gloriei lui Dumnezeu. Dacă vrem să ne lăudăm cu Dumnezeu, trebuie să ne lăudăm cu ce a lucrat El și cu ce este El în Hristos.

Chemarea șocantă de a ne lăuda cu un ștreang

În sensul acesta, puține versete din Biblie sunt mai radicale, mai răsunătoare și care-L înalță mai mult pe Hristos, ca versetul din Galateni 6:14: “În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” Sau, dacă ar fi să ne exprimăm la modul pozitiv: Mă laud doar cu crucea lui Isus Hristos. Aceasta este singura idee. Singurul scop în viață. O singură pasiune. Lăudați-vă doar cu crucea. Cuvântul “laudă” poate fi tradus cu “exultare^{nota} în” sau cu “bucurie în.” Exultați deci numai în crucea lui Hristos. Bucurați-vă numai în crucea lui Hristos. Pavel spune,

---

^{nota} A exulta vb. I. intranz. A simți o mare bucurie, a fi foarte fericit [Pr: eg-zul-] – Din fr. **exulter**, lat. **exultare**. (Dicționarul Explicativ la Limbii Române, ed.a II-a, Editura Univers Enciclopedic, București, 1996). (n.tr.)

Aceasta să fie singura voastră pasiune, singura laudă și bucurie și exultare. Dacă mă înțelegeți—și sper că mă veți înțelege înainte de a încheia—veți ști de ce nu se contrazice ci mai degrabă confirmă tot ce am scris în Capitolul 2 când mă rog pentru voi, cititorii mei, *Fie ca lucrul pe care-l prețuiești cel mai mult, lucrul de care vă bucurați și de care exultați, să fie crucea lui Isus Hristos.*

Faptul că Pavel ne spune să ne bucurăm în crucea lui Hristos este șocant din două motive.

Unul pentru că este ca și cum ai zice: Lăudați-vă doar cu scaunul electric. Lăudați-vă doar cu camerele de gazare. Bucurați-vă doar de injecția care vă ucide. Singura voastră laudă și bucurie și exultare să fie ștreangul de spânzurat. “Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos.” Nici o metodă de execuție născocită de om n-a fost mai crudă și agonizantă decât aceea de a fi ținut pe o cruce și a atârna ca o bucată de carne până la momentul morții. Era oribil. N-ai fi în stare nici s-o privești fără să țipi și să-ți smulgi părul și să-ți rupi hainele. Probabil că ți s-ar întoarce și stomacul. Aceasta, spune Pavel, să fie pasiunea vieții voastre. Acesta este primul motiv pentru care cuvintele lui sunt șocante.

Al doilea motiv este că el spune aceasta să fie *singura* laudă a vieții noastre. Singura bucurie. Singura exultare. “Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” Ce vrea oare să spună? Vorbește serios? Nici un alt motiv de laudă? Nici o altă exultare? Nici o altă bucurie decât crucea lui Isus?

Cum stăm atunci cu locurile în care însuși Pavel folosește același cuvânt când vorbește despre lauda sau exultarea în alte lucruri? De exemplu, Roamni 5:2: “*Ne bucurăm* în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” Romani 5:3-4: “Ba mai mult, *ne bucurăm* chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea.” 2 Corinteni 12:9: “Deci, *mă voi lauda* mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.” 1 Tesaloniceni 2:19: “Căci cine este, în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră *de slavă*? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui?”

“Lăudați-vă doar în asta” înseamnă “Toată lauda să fie în asta”

Deci, dacă Pavel se poate lăuda și exulta și bucura în toate aceste lucruri, ce vrea să spună el—că nu se va lăuda “decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos”? Vorbește cu două înțelesuri? Te bucuri doar de un lucru, dar spui că te bucuri de altele? Nu. Există un motiv foarte profund în a spune că toată exultarea, toate bucuria, toată lauda în orice trebuie să fie o bucurie în crucea lui Isus Hristos.

Pavel spune ceva care schimbă orice aspect al vieții tale. El vrea să spună că, pentru creștin, toate motivele de laudă trebuie să includă și lauda în cruce. Toată exultarea în orice lucru frumos trebuie să fie o exultare în cruce. Dacă exulți din pricina nădejzii slavei, trebuie să exulți în crucea lui Hristos. Dacă te bucuri în necaz fiindcă necazul aduce nădejdea, trebuie să te bucuri în crucea lui Hristos. Dacă te bucuri în slăbiciunile tale, sau în poporul lui Dumnezeu, trebuie să te bucuri în crucea lui Hristos.

Hristos a cumpărat orice lucru bun și orice lucru rău care se schimbă în bine

De ce stau lucrurile așa? Din pricină că pentru păcătoșii răscumparați, orice lucru bun—și orice lucru rău pe care Dumnezeu îl întoarce spre bine—a fost obținut pentru noi prin crucea lui Hristos. Dacă n-ar fi moartea lui Hristos, păcătoșii n-ar avea parte decât de judecată. Dacă n-ar fi crucea lui Hristos, ar fi doar condamnare. Fiindcă toate lucrurile de care te bucuri în Hristos—ca creștin, ca persoană care crede în Hristos—se datorează morții lui Hristos. Și toată bucuria ta în toate lucrurile ar trebui să fie deci o bucurie în crucea prin care ți-au fost cumpărate toate binecuvântările, cu prețul morții Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos.

Unul din motivele pentru care nu suntem atât de centrați în Hristos și atât de saturați, de plini de cruce, cum s-ar cuveni, este că nu am realizat încă faptul că toate lucrurile—orice lucru bun, și orice lucru rău pe care Dumnezeu îl schimbă spre binele copiilor Săi răscumparați—au fost cumpărate prin moartea lui Hristos în locul nostru. Noi pur și simplu luăm de gata viața și suflarea și sănătatea și prietenii și totul. Noi credem că sunt de drept ale noastre. Dar adevărul este că nu sunt de drept ale noastre. De două ori nu le merităm.

1) Noi suntem *creaturi*, și Creatorul nostru nu este dator și nu este obligat să ne dea ceva—nici viața nici sănătatea nici altceva. El dă, El ia, și nu ne face nici o nedreptate (Iov 1:21).

2) Și pe lângă faptul că suntem creaturi fără pretenții în fața Creatorului nostru, suntem și *păcătoși*. Am pierdut slava lui Dumnezeu (Romani 3:23). L-am nesocotit, I-am fost neascultători și nu L-am iubit și nu ne-am încrezut în El. Tot ce merităm de la El este judecata (Romani 3:19). De aceea, orice răsuflare pe care o tragem, orice bătaie a inimii, orice zi în care răsare soarele, orice moment în care vedem cu ochii sau auzim cu urechile sau vorbim cu gura sau umblăm pe picioare, sunt, deocamdată, daruri gratuite și nemeritate făcute unor păcătoși care ar merita doar judecata.

Îndurare acceptată sau mânie adunată?

Spun “deocamdată” fiindcă dacă refuzi să-L recunoști pe Dumnezeu în darurile Sale, ele se vor schimba din daruri în dovezi de nerecunoștință în fața Judecății Supreme. Biblia vorbește despre acestea mai întâi ca “bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări” care ne îndeamnă la pocăință (Romani 2:4). Dar când abuzăm de ele și nu prețuim harul lui Dumnezeu în ele, “...cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu” (Romani 2:5).

Pentru acei, însă, care văd mâna îndurătoare a lui Dumnezeu în orice gură de aer pe care o respiră, și care dau creditul datorat cui merită, Isus Hristos va fi privit și savurat ca Acel ce a cumpărat fiecare gură nemeritată de aer. Fiecare bătaie de inimă va fi primită ca pe un dar din mâna Sa.

Să nu meriți nimic, dar să moștenești totul— De ce?

Cum le-a cumpărat El? Răspuns: prin sângele Său. Dacă eu nu merit nimic altceva decât condamnare din pricina păcatului meu, în schimb primesc viață și suflare pe pământul acesta, și bucurie veșnică în veacul viitor, fiindcă Hristos a murit pentru mine, atunci înseamnă că tot ce e bun—și tot ce e rău, dar Dumnezeu îl schimbă spre bine—este cu siguranță o răsplată a suferinței Sale (și nu meritul meu).

Aceasta include toate cele enumerate la începutul acestui capitol. Am întrebat atunci: “Pot munca și distracția și relațiile și alimentația și dragostea fizică și lucrarea să curgă toate dintr-o pasiune unică? Există ceva destul de adânc și destul de mare și destul de puternic care să le pună pe acestea toate la un loc? Pot iubirea fizică și mașinile și munca și războiul și schimbarea scutețelor și plata impozitelor să aibă ca numitor comun înălțarea lui Dumnezeu și satisfacția sufletească?” Acum vedem că orice experiență din viață are ca scop înălțarea crucii lui Hristos. Sau, altfel spus, orice lucru bun în viață (sau un lucru rău schimbat de Dumnezeu în bine) are ca scop înălțarea lui Hristos și a Lui răstignit.

Dar mi-a cumpărat Hristos și vechea mea mașină Dodge?

De exemplu, ne-am distrus în urmă cu câțiva ani vechiul nostru Dodge Spirit, dar nimeni n-a fost rănit. Și eu mă bucur de această protecție care ne-a fost acordată. Mă veselesc în ea. Dar cum de n-a fost nimeni rănit? Asta a fost pentru mine și familia mea un dar pe care nici unul din noi nu l-am meritat. Și poate nu va fi tot timpul așa, însă de data aceasta a fost așa, și n-am meritat acest lucru. Noi suntem păcătoși și suntem prin fire copii ai mâniei, despărțiți de Hristos. Deci, cum de am ajuns să avem un astfel de dar, spre binele nostru? Răspuns: Hristos a murit pentru păcatele noastre pe cruce și ne-a izbăvit de mânia lui Dumnezeu și ne-a asigurat, chiar dacă noi nu meritam, harul atotputernic al lui Dumnezeu, care lucrează totul spre binele nostru. Deci, când mă bucur de siguranța noastră, mă bucur de crucea lui Hristos.

Apoi asigurările ne-au plătit mașina, iar soția mea Noël a luat banii, s-a dus în Iowa și a cumpărat un Chevy Lumina mai nouă cu un an decât cealaltă și a condus-o prin zăpadă până acasă. Eu exult în harul minunat al atâtor binecuvântări. Pur și simplu mă bucur. Îți distrugi mașina. Ieși nevătămat dintre fiarele controsionate. Asigurarea îți plătește banii. Îți cumperi altă mașină. Și te duci mai departe de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat! Și plin de mulțumire îmi plec capul și mă bucur în îndurările nespuse văzute chiar în aceste lucruri materiale. De unde vin toate aceste îndurări? Dacă ești un păcătos mântuit, un credincios în Domnul Isus, acestea îți vin din cruce. Dacă n-ar fi crucea, tot ce ar exista ar fi judecata—pentru o perioadă ai beneficia de răbdare și îndurare, iar apoi, dacă dai cu piciorul în ele, toată îndurarea îți va sluji doar pentru a intensifica judecata. De aceea, orice lucru bun în viață, și orice lucru rău pe care Dumnezeu îl întoarce spre bine, sunt toate daruri cumpărate cu sânge. Și orice laudă—orice exultare—ar trebui să fie o laudă în cruce.

Vai mie dacă mă bucur în vreun moment de orice altă binecuvântare, fără ca bucuria mea să fie în crucea lui Hristos.

Un alt mod de a spune acest lucru este că crucea a fost gândită pentru gloria lui Hristos. Scopul lui Dumnezeu în cruce a fost ca Hristos să fie onorat. Când Pavel spune în Galateni 6:14, “Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos,” el spune de fapt că este voia lui Dumnezeu ca jertfa Domnului Isus să fie totdeauna înălțată—ca Hristosul răstignit să fie întotdeauna pricina noastră de laudă și exultare și bucurie și cântare—ca Hristos să obțină glorie și mulțumiri și onoare pentru orice lucru bun și pentru orice lucru rău pe care Dumnezeu îl schimbă în bine.

Răspândirea pasiunii pentru Hristosul răstignit— prin învățatură

Dar iată că se ridică o întrebare: Dacă acesta este țelul lui Dumnezeu în moartea lui Hristos—anume, ca “Hristos răstignit” să fie nonorat și glorificat pentru toate lucrurile—atunci *cum* își va lua Hristos slava pe care o merită? Răspunsul este că generația de azi trebuie învățată să facă acest lucru. Sau, spus în alt fel: Sursa exultării în crucea lui Hristos este educarea în legătură cu crucea lui Hristos.

Aceasta este lucrarea mea. Nu sunt singur, dar în ce mă privește aceasta este pasiunea vieții mele. Asta cred că m-a chemat Domnul să fac atunci, în 1966, pe când eram bolnav de mononucleoză în centrul de sănătate din Wheaton, Illinois. În această direcție m-au împins toate—mandatul lui Dumnezeu: Trăiește în așa fel și predică în așa fel și comunică în așa fel încât Isus Hristos, Domnul răstignit și înviat, să fie singura laudă a acestei generații. Și dacă aceasta este slujba mea, și a ta este aceeași, doar într-un mod diferit: să trăiești și să vorbești în așa fel încât valoarea lui “Hristos răstignit” să fie văzută și gustată, savurată de tot mai mulți oameni. Lucrul acesta ne va costa, la fel cum L-a costat și pe El.

Singurul loc în care te poți lăuda cu crucea este... pe cruce

Dacă dorim să nu ne lăudăm cu altceva decât cu crucea, trebuie să trăim aproape de cruce—de fapt, trebuie să fim pe cruce. Este șocant, nu-i așa? Dar așa spune Galateni 6:14: “Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, *prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!*” Te poți lăuda în cruce atunci când ești pe cruce. Nu așa spune Pavel? “Lumea este răstignită față de mine, și eu [sunt răstignit] față de lume.” Lumea este moartă pentru mine, și eu sunt mort pentru lume. De ce? Din pricină că am fost răstignit. Învățăm să ne lăudăm cu crucea și să ne bucurăm de cruce atunci când suntem pe ea. Și până nu ne-am răstignit pe noi înșine, lauda noastră va fi în noi înșine.

Dar ce înseamnă acest lucru? Când s-a întâmplat? Când am fost răstigniți? Biblia ne dă răspunsul în Galateni 2:19-20: “Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe sine însuși pentru mine.” Când Hristos a murit, noi am murit. Înțelesul glorios al morții lui Hristos este că atunci când El a murit, toți cei ce sunt ai Lui au murit în El. Moartea pe care a suferit-o El pentru noi toți devine moartea noastră atunci când ne unim cu El prin credință (Romani 6:5).

Dar tu spui, “Nu sunt eu viu? Eu simt că trăiesc.” Ei bine, ai nevoie să înveți. Să înveți ce ni s-a întâmplat nouă. Trebuie să înțelegi aceste lucruri. Pentru aceasta sunt versetele din Galateni 2:20 și Galateni 6:14 în Biblie. Dumnezeu ne învață ce ni s-a întâmplat, ca să ne cunoaștem pe noi înșine și modul în care lucrează El în noi, și să ne bucurăm în El și în Fiul său și în cruce, așa cum se cuvine.

Unindu-ne cu moartea și viața Hristosului răstignit

Să ne gândim din nou la Galateni 2:19-20. Vom vedea că, da, noi suntem morți, și, da, noi trăim. “Am fost răstignit împreună cu Hristos [deci sunt mort], și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup [o, da, deci trăiesc, dar nu mai este același “eu” ca “eu” care a murit], o trăiesc în

creința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe sine însuși pentru mine.” Cu alte cuvinte, “eu” care trăiesc acum este noul “eu” al creinței. Noua creație trăiește. Credinciosul trăiește. Vechiul eu a murit pe cruce cu Isus.

Poate întrebi, “Care este cheia de legătură pentru a mă uni cu această realitate? Cum poate fi a mea? Cum pot fi și eu între morții care trăiesc cu Hristos și care văd și gustă, savurează, și răspândesc gloria crucii?” Răspunsul răzbate din cuvintele despre *creință* din Galateni 2:20. “Viața, pe care o trăiesc acum... o trăiesc *în creința* în Fiul lui Dumnezeu.” Aceasta este veriga de legătură. Dumnezeu te unește de Fiul Său prin creință. Și când face acest lucru, există o unire între tine și Fiul lui Dumnezeu, astfel că moartea Lui devine moartea ta și viața Lui devine viața ta.

Moarte, trăire și laudă în cruce

Acum să legăm acestea de Galateni 6:14, și vom vedea cum putem trăi în totalitate pentru gloria Hristosului răstignit. “Depart de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” Adică, nu te mai lauda în nimic altceva în afară de cruce. Cum vom deveni atât de radicali în înălțarea crucii? Cum putem deveni acei oameni care își ancorează toate bucuriile în Hristos și în El răstignit? Răspuns: Vechiul eu căruia îi place să se laude și să se bucure în alte lucruri a murit. Prin creință suntem uniți cu Hristos. Moartea Lui devine moartea vieții noastre de auto-înălțare. Suntem înviați cu El la o viață de înnoire. Ceea ce trăiește acum este o nouă creație a cărei singură pasiune este să-L înalțe pe Hristos și crucea Lui.

Cu alte cuvinte, când îți pui încrederea în Hristos, robia ta față de lume și puterea ei copleșitoare de ademenire este înfrântă. Pentru lume ești un trup neînsuflețit, și lumea este fără viață pentru tine. Sau, dacă ar fi să ne exprimăm pozitiv, conform versetului 15, tu ești “o făptură nouă.” Vechiul “eu” este mort. Și noul “eu” este plin de viață. Și omul tău nou este un om al creinței. Și lucrarea creinței *nu este* să se laude cu lumea, ci cu Hristos, îndeosebi cu jertfa Lui.

În acest fel vei deveni atât de centrat în jertfa lui Hristos încât vei putea spune cu apostolul Pavel, “Nu mă voi lauda decât cu crucea Domnului Isus Hristos.” Lumea nu mai constituie pentru noi o comoară. Nu mai este sursa vieții noastre sau a satisfacției noastre sau a bucuriei noastre. Toate acestea sunt Hristos.

Să prețuim ce descoperim prin El sau să prețuim imaginea Lui

Dar ce este cu siguranța de care am avut parte în accidentul de mașină? Ce este cu plata pe care am primit-o prin asigurări? N-am spus că ne-am bucurat de ea? Este acest lucru lumesc? Deci sunt eu cu adevărat mort față de lume? Mort față de plățile de asigurări și față de mașinile noi?

Mă rog să fiu mort în sensul corect. Și cred că sunt. Nu desăvârșit, cu siguranță, dar sunt într-un sens real. Cum se poate asta? Dacă mă bucur de siguranța pe care o am, de sănătate sau de alte lucruri bune, și dacă aceste lucruri sunt din lume (și sunt), sunt eu atunci mort față de lume? Da, fiindcă a fi mort față de lume nu înseamnă că nu ai simțăminte în legătură cu lumea (vezi 1 Ioan 2:15; 1 Timotei 4:3). Înseamnă că fiecare plăcere legitimă din lume devine o dovadă a dragostei lui Dumnezeu, dovadă plătită cu sânge, și o ocazie de a te lauda cu crucea. Noi suntem morți față de plata din asigurări atunci când nu banii sunt lucrul care ne satisface, ci Hristos răstignit, Dătorul a toate.

C. S. Lewis ilustrează ce vreau să spun printr-o experiență pe care a avut-o într-un șopron.

Stăteam astăzi în șopronul întunecos. Afară strălucea soarele și pe deasupra ușii se strecura o rază de lumină. De unde stăteam eu, raza aceea de lumină cu fire de praf plutind în ea, era lucrul cel mai strălucitor și izbitor care se putea vedea. Restul era aproape în totalitate negru ca tăciunele. Eu vedeam raza, nu vedeam alte lucruri prin ea.

Apoi m-am mutat, astfel încât raza îmi cădea în ochi. Pe loc întreaga imagine de mai înainte s-a șters. N-am mai văzut șopronul, și (mai mult decât atât) n-am mai văzut nici raza. În schimb am văzut, încadrate în forma neregulată a crăpăturii ușii, frunzele verzi care se mișcau în copacul de afară și, mai sus de ele, la mii și miliarde de kilometri distanță, soarele. A privi pe direcția razei și privind la rază sunt experiențe foarte diferite.¹²

Razele binecuvântărilor în viețile noastre sunt strălucitoare prin ele însele. Ele dau lumină și pământului pe care umblăm. Dar există și un alt scop mai înalt al acestor binecuvântări. Dumnezeu dorește pentru noi ceva mai mult decât să stăm și să le admirăm cum sunt. Mai mult decât atât, el dorește ca noi să umblăm în ele și să vedem soarele de unde ne vin. Dacă razele sunt frumoase, soarele este și mai frumos. Țelul lui Dumnezeu este nu doar să-I admirăm darurile, ci, mai mult să-I admirăm gloria.

Murim față de lume în vâlvătaia gloriei lui Hristos

Adevărul este că gloria lui Hristos, manifestată îndeosebi în moartea și învierea Lui, este mai presus și este la baza oricărei binecuvântări de care ne bucurăm. El a cumpărat tot ce e bun pentru noi. Gloria Sa este punctul țintă al afecțiunii noastre. Toate celelalte lucruri sunt indicatoare care îndrumă spre țintă—sunt parabole despre frumusețea Sa. Când inimile noastre se duc înapoi, de-a lungul razei binecuvântărilor spre sursă, în vâlvătaia gloriei lui Hristos, atunci componenta lumească a binecuvântărilor moare, și Hristosul răstignit este totul pentru noi.

Singura viață care-L glorifică pe Dumnezeu

O astfel de viață nu este diferită de scopul înălțării gloriei lui Dumnezeu, așa cum am văzut în Capitolul 2. Hristos este gloria lui Dumnezeu. Crucea lui udată de sânge este centrul strălucitor al acestei glorii. Prin ea ne-a cumpărat El orice binecuvântare—temporală și eternă. Și noi nu merităm nici una din acestea. El ni le-a cumpărat pe toate. Din cauza crucii lui Hristos, aleșii lui Dumnezeu sunt destinați să fie fii ai lui Dumnezeu. Din pricina crucii, mânia lui Dumnezeu s-a îndepărtat. Din pricina crucii toată vina s-a șters, și păcatele sunt iertate, și am fost socotiți cu totul neprihăniți, și dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre, și noi suntem transformați după chipul lui Hristos.

De aceea orice bucurie, din viața aceasta și din cea viitoare, care nu este idolatrie este un tribut adus importanței infinite a crucii lui Hristos—centrul strălucitor al gloriei lui Dumnezeu. Și astfel o viață care are în centrul ei crucea, care preamărește jertfa crucii, și care se satură, se fălește cu crucea, este o viață care-L preamărește pe Dumnezeu— este *singura* viață care-L preamărește pe Dumnezeu. Orice alt fel de viață înseamnă o viață risipită.

CAPITOLUL 4

ÎNĂLȚAREA LUI HRISTOS PRIN DURERE ȘI MOARTE

A trăi pentru a-L înălța pe Hristos este un lucru costisitor. Nu este surprinzător. El a fost răstignit. A fost considerat îndrăcit. Și El ne cheamă să-L urmăm. “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Marcu 8:34). El ne spune că nu va fi mai ușor de noi decât de El. “Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul,¹³ cu cât mai mult vor numi așa, pe cei din casa lui?” (Mat.10:25).

Dar a suferi cu Isus pe drumul Calvarului dragostei nu este doar *rezultatul* înălțării lui Hristos, ci și *mijlocul* de a-L înălța. El este înălțat ca Persoană Supremă prin faptul că noi suntem atât de satisfăcuți în El încât pot “să treacă regate și împărății, să treacă și viața asta” dar noi suntem gata să suferim din pricina dragostei. Frumusețea Lui strălucește mai scilpitor când este prețuită mai mult decât sănătatea și viața însăși. Isus a știut acest lucru. El a știut că suferința (atât lucruri mărunte producătoare de disconfort, cât și torturi îngrozitoare) este calea din această lume care-L face cel mai văzut și înălțat. De aceea ne cheamă El la aceasta. Și dragostea nu înseamnă să ne scoatem pe noi evidentă sau să ne facem viața ușoară. Dragostea înseamnă să fim în stare să ne bucurăm să-L scoatem pe El în evidență pentru totdeauna—indiferent cât ne costă acest lucru.

Ne lăudăm cel mai bine cu crucea atunci când o purtăm

Și purtarea crucii costă foarte mult. Viața creștină normală este aceea care se laudă doar cu crucea—centrul strălucitor al gloriei lui Dumnezeu—și o face în timp ce poartă crucea. “Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27). Purtarea crucii este mijlocul prin care ne eliberăm tot mai mult pentru a ne putea lăuda cu crucea. În această lume îmbibată în păcat, suferința este un tipar stabilit de Dumnezeu (Romani 8:20). Suferința portretizează în fața ochilor oamenilor oroarea păcatului. Pentru cei ce nu cred în Hristos, ea pedepsește vinovăția păcatului. Pentru cei ce-și iau crucea și-L urmează pe Isus, ea zdrobește puterea păcatului. Și fiindcă păcatul întunecă strălucirea desăvârșită a gloriei lui Dumnezeu, suferința care zdrobește puterea lui este o îndurare severă.

Orice lucru care ne face în stare să ne bucurăm tot mai mult de onorarea lui Dumnezeu, este o îndurare. Căci nu există bucurie mai mare decât bucuria în măreția lui Dumnezeu. Și dacă trebuie să suferim pentru a vedea acest lucru și a ne bucura mai mult de el, a-l savura mai adânc, atunci suferința înseamnă îndurare, iar chemarea lui Hristos de a ne lua crucea și a-L însoți pe drumul Calvarului înseamnă dragoste.

Cartea lui Bonhoeffer, radicală pentru generația mea

Dietrich Bonhoeffer a fost un dar pentru generația mea de studenți. Mă rog ca mesajul său costisitor să fie redescoperit de fiecare generație. Chiar dacă a murit la vârsta de treizeci și nouă de ani, viața lui n-a fost risipită. Viața lui și moartea lui continuă să vorbească cu putere. El a fost spânzurat în tabăra de concentrare de la Flossenbürg, în Germania, la 9 aprilie 1945. A fost păstor și învățător și conducător al unei mici școli de instruire pentru biserica mărturisitoare, și a participat la mișcarea de rezistență protestantă împotriva naziștilor.

Cartea care a înflăcărat credința a mii de oameni din generația mea se numea *Costul uceniciei*. Am citit-o în vacanța de Crăciun în ultimul an de colegiu. Probabil că fraza cea mai faimoasă și mai răscolitoare din carte a fost următoarea: “Crucea nu este sfârșitul teribil al unei vieți altfel fericite și trăită în frică de Dumnezeu, ci întâmpinarea noastră la începutul comuniunii noastre cu Hristos. Când Hristos cheamă pe cineva, îl poștește să vină și să moară.”¹⁴ Fuga de moarte este calea cea mai scurtă spre o viață risipită.

Cartea lui Bonhoeffer a fost o acuzare masivă la adresa “harului ieftin” pe care-l vedea în bisericile creștine de ambele părți ale Atlanticului. El credea în îndreptățirea prin har prin credință. Însă n-a crezut niciodată că credința care aduce îndreptățirea ar putea să-l lase neregenerat de Hristosul radical în care pretindeau că cred. Acesta era un răspuns ieftin în fața Evangheliei. “Singurul om,” spunea el, “care este îndreptățit să spună că este îndreptățit doar prin har, este acela care a părăsit totul pentru a-L urma pe Hristos.”¹⁵

Paradoxurile din viață care-L înalță pe Hristos

O viață devotată onorării lui Hristos este costisitoare. Și costul este atât o consecință cât și un mijloc de a-L onora pe El. Dacă nu urmăm calea plină de bucurii a dragostei care doare, ne vom risipi viețile. Dacă nu învățăm alături de Pavel paradoxurile din viață care-L înalță pe Hristos, ne vom cheltui zilele urmărind baloane de săpun care plesnesc. Pavel a trăit “ca un întristat, și totdeauna sunt vesel; ca un sărac, și totuși îmbogățind pe mulți; ca neavînd nimic, și totuși stăpînind toate lucrurile” (2 Corinteni 6:10). Drumul Calvarului este costisitor și plin de dureri, dar nu este lipsit de bucurii.

Când acceptăm cu bucurie să plătim costul urmării lui Hristos, valoarea Lui va străluci în lume. Costul însăși va deveni un mijloc prin care vom face ca Hristos să arate glorios. Apostolul Pavel a avut o mare pasiune în viață. L-am văzut afirmând în câteva feluri: să nu știu altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit (1 Corinteni 2:2); nu știu să mă laud decât cu crucea Domnului Isus Hristos (Galateni 6:14).

Singura pasiune a lui Pavel în viață și în moarte

El a vorbit despre marea lui pasiune și într-un alt fel care ne arată modul cum prețul onorării lui Hristos este în același timp și mijlocul de a-L onora. El spune bisericii din Filipi, “Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic, ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filipeni 1:20-21). Aici se ridică o întrebare și tot aici i se dă și răspunsul: Cum Îl proslăvești pe Hristos prin moarte? Cum poate prețul pierderii oricărui lucru în această viață să fie și mijlocul onorării lui Isus? Să ascultăm cu atenție cuvintele lui Pavel. Hristos ne-a chemat să trăim pentru gloria Lui și să murim pentru gloria

Lui. Dacă știm cum să murim frumos, știm să și trăim frumos. Acest text ne arată amândouă aceste lucruri.

Din nou vedem pasiunea unică din viața lui Pavel—ca “Hristos să fie proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea.” Dacă Hristos nu este proslăvit în trupul meu, viața și moartea noastră sunt irosite. Noi existăm pentru a-L face să arate în fața lumii așa cum e în realitate—măreț și glorios. Dacă viața noastră și moartea noastră nu arată vrednicia și minunăția lui Isus, ele sunt irosite. Acesta este motivul pentru care Pavel ne spune că țelul său, atât în viață cât și în moarte, era ca “Hristos să fie proslăvit.”

Rușinea noastră și comoara noastră

Remarcă felul neobișnuit în care el exprimă foarte clar în versetul 20: “Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi *dat de rușine* cu nimic.” Să ne oprim doar pentru un moment. Rușinea este acel sentiment oribil de vinovăție sau eșec când nu ești la nivelul așteptat în fața oamenilor a căror aprobare o dorești foarte mult. Este ceea ce simte copilul micuț la programul de Crăciun când uită versurile, și le reia în gând de la început și liniștea i se pare eternă, și ceilalți copii chicotesc cu răutate. Îmi amintesc astfel de momente oribile. Sau rușinea este ceea ce simte un președinte când în sfârșit niște înregistrări secrete sunt făcute publice și oamenii aud cuvintele sale vulgare și iese la iveală înșelăciunea, iar el stă dezonorat și vinovat în fața oamenilor.

Care este atunci opusul rușinii? Este când copilul își aduce aminte versurile uitate și aude aplauzele. Este când președintele conduce bine și este reales. Opusul rușinii este onoarea. Asta de obicei. Însă Pavel este o persoană foarte neobișnuită. Și creștinii ar trebui să fie persoane neobișnuite. Pentru Pavel, opusul lui “a fi dat de rușine” nu este să fie *el* onorat, ci *Hristos* să fie onorat prin el. “Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic, ci că... Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu.”

Valorile pe care le iubești determină lucrurile de care-ți va fi rușine. Dacă-ți place ca oamenii să te ridice în slăvi, te vei simți rușinat când ei n-o fac. Dar dacă dorești ca oamenii să-L proslăvească pe Hristos, atunci te vei rușina când ei Îl desconsideră pe Hristos din pricina ta. Și Pavel l-a iubit pe Hristos mai mult decât a iubit orice sau pe oricine. “Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu” (Filipeni 3:7-8).

Oridecâte ori ai o deosebită apreciere pentru ceva, și prețuiești frumusețea sau puterea sau unicitatea acelui obiect, ai dori să atragi și atenția altora înspre el și să trezești în ei aceeași bucurie. Din acest motiv țelul suprem în viața lui Pavel a fost să-L înalțe, să-L proslăvească pe Hristos. Hristos era pentru Pavel de o valoare infinită, și astfel Pavel dorea ca alții să-L vadă și să guste, să se bucure de această valoare. Asta înțelege el prin proslăvirea lui Hristos—să arate mărimea valorii lui Hristos.

Oare moartea nu face imposibilă proslăvirea lui Hristos?

Dar dacă cineva obiectează la ceea ce spune Pavel aici, zicând: “Pavele, vedem cât de valoros este Hristos pentru tine acum—cât te bucuri de părtășia cu El, cum îți dă o lucrare roditoare și cum te ocrotește de eșec spiritual. Dar ce vor însemna toate acestea în ora morții tale? Unde va fi atunci valoarea lui Hristos? Dacă faptul de a fi

creștin te costă viața, cât de mult te ajută să-L onorezi pe Hristos? Oare nu pierzi prin asta însăși viața care poate să-L onoreze?”

Așa că Pavel adaugă la finalul versetului 20 că așteaptă cu tărie: “Hristos să fie proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie *prin moartea mea*.” Moartea este o amenințare care poate să zădărnicească țelurile tale principale. Moartea este de temut într-atât de mult încât amenință să-ți răpească ce iubești mai mult. Însă Pavel Îl iubea mai mult ca orice pe Hristos, iar țelul său era să-L proslăvească pe Hristos, și el privea moartea nu ca o zădărniciere a acestui țel, ci ca pe o ocazie de a-l împlini.

Viața și moartea! Ele par să fie într-o totală opoziție—doi vrăjmași teribili care nu se pot împăca. Dar pentru Pavel—și pentru toți cei ce împărtășesc credința lui—între cele două există o unitate, fiindcă aceeași mare pasiune este împlinită în ambele—anume, ca Hristos să fie proslăvit în trupul său, și implicit în trupurile noastre, fie prin viață, fie prin moarte.

În Filipeni 1:21, Pavel ne dă scrie o afirmație condensată în care explică cum de este așa de încrezător că Hristos va fi proslăvit în trăirea și în moartea lui: “Căci pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este un câștig.” Apoi în versetele 22-26 Pavel ne explică ambele jumătăți ale acestei afirmații, ca noi să putem vedea mai în detaliu cum este proslăvit Hristos prin viață și prin moarte.

Să luăm acestea două pe rând.

Descoperirea de către Pavel a secretului lui Petru

Mai întâi, “Căci pentru mine... a muri este un câștig.” Mă întreb, oare Pavel în conversațiile sale de la Ierusalim, a vorbit cu Petru despre moarte? Mă întreb, oare Petru i-a povestit despre întâmplarea scrisă în Ioan 21 în care Isus, după înviere, i-a spus lui Petru, “Adevărat, adevărat, îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi” (Ioan 21:18). După care Ioan adaugă în Evanghelia sa următoarea explicație: “[Isus] a zis lucrul acesta ca să arate *cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu*” (Ioan 21:19). Dumnezeu a hotărât că Petru Îl va înălța, Îl va face pe Dumnezeu glorios, prin moarte. Nu mă îndoiesc că atunci când Petru și Pavel și-au strâns bărbătește mâna și au avut părtășie împreună, privirea lor a comunicat pasiunea lor comună: de a-L proslăvi pe Hristosul răstignit—centrul strălucitor al gloriei lui Dumnezeu—chiar și prin moarte.

Dar cum Îl vom proslăvi noi pe Hristos în moarte? Altfel spus: Cum să murim astfel încât prin moartea noastră valoarea extraordinară a lui Hristos, mărimea vredniciei Sale, să devină mai vizibilă? Răspunsul lui Pavel de aici, din Filipeni 1, se găsește întâi de toate în cuvântul de legătură dintre versetele 20 și 21. Aceste versete sunt legate prin cuvântul “căci” sau “fiindcă.” Vorbind despre moarte, Pavel spune, “Nădăjduiesc cu tărie ca Hristos să fie onorat în trupul meu prin moarte, fiindcă pentru mine a muri este un câștig.” Cu alte cuvinte, dacă privești moartea ca un câștig pentru El, tu Îl proslăvești pe Hristos în moartea ta.

Cum poate fi moartea un câștig?

Ce înseamnă asta? Versetul 23 arată de ce moartea era un câștig pentru Pavel: “Aș dori să mă mut [să mor] și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine.” Asta face moartea: Ne duce în intimitatea lui Hristos. Ne mutăm, ne ducem să fim cu Hristos, și asta, spune Pavel, este un câștig. Și dacă privești moartea astfel, spune Pavel, Îl înalți, Îl proslăvești pe Hristos. Faptul de a-L considera pe Hristos ca un câștig în moartea ta, Îl înalță. Este “cu mult mai bine” decât a trăi aici.

Adevărat? Mai bine decât toți prietenii de la școală? Mai bine decât să fii îndrăgostit? Mai bine decât să-ți îmbrățișezi copiii? Mai bine decât să ai succes în carieră? Mai bine decât pensia și joaca cu nepoții? Da. De o mie de ori mai bine. Când mi-am ținut predica pentru poziția de păstor pe care o am și acum, acesta mi-a fost pasajul din Scriptură. Asta s-a petrecut în 27 ianuarie 1980. Voiam să le arăt oamenilor, prin intermediul Scripturii, pasiunea unică a vieții mele, pasiunea care le cuprindea pe toate celelalte—pasiunea de a-L înălța pe Hristos în toate lucrurile, prin viață sau moarte.

La acest punct în mesajul meu, s-a ridicat întrebarea: Este moartea mai bună ca viața? Este mutarea pentru a fi cu Hristos mai bună decât rămânerea aici? Le-am spus:

Dacă nu cred acest lucru, cum aș îndrăzni să aspir la rolul de păstor—oriunde—ca să nu spun de Biserica Baptistă Bethlehem, unde 108 membri au peste 80 de ani și alți 171 au peste 65? Dar eu cred acest lucru, și spun tuturor perilor albi din această biserică, cu toată autoritatea apostolului lui Hristos: ce este mai bun nu s-a arătat încă! Și nu mă refer la o pensie grasă sau la proprietăți de lux. Mă refer la Hristos.

Am avut o înmormântare la fiecare trei săptămâni în primul an și jumătate a lucrării mele, și multe multe după aceea. A fost un timp de trezire, de cercetare, un timp dificil pentru un păstor tânăr. Inima mi s-a lipit de multe familii în timp ce stăteam alături să spunem *la revedere* multor prieteni, unul după altul. Și le-am spus *la revedere* și eu, și cred că și ei.

Dacă învățăm să murim cum se cuvine, vom și trăi cum se cuvine

Ceea ce am învățat până acum din Filipeni 1 este că moartea (fie ea din cauze naturale sau prin prigoană) este un prilej de a-L onora pe Hristos. Dacă suferim și murim pe drumul Calvarului ascultării de Hristos, costul urmării Lui nu este doar un *rezultat* a-L onorării Lui, ci și un *mijloc*. Moartea arată unde ne este comoara. Modul în care murim scoate la iveală valoarea pe care o dăm lui Hristos în inimile noastre. Hristos este înălțat în moartea mea atunci când sunt satisfăcut cu El în moarte—când consider moartea ca un câștig din pricina Lui. Sau, cu alte cuvinte: Esența laudei pentru Hristos este prețuirea lui Hristos. Hristos va fi lăudat în moartea mea dacă în moarte eu Îl prețuiesc mai tare ca viața.

Isus a spus: “Cine iubește pe tată ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37). Când vine ceasul să fie luate de la noi toate, cu excepția lui Hristos, Îl vom înălța spunând, “În El avem totul, și chiar mai mult. A muri este un câștig.”

Dacă învățăm să murim în felul acesta, vom fi pregătiți să trăim. Și dacă nu învățăm să murim așa, ne risipim viețile. Cei mai mulți dintre noi mai au câțiva ani de trăit înainte de a fi cu Hristos. Chiar și cel mai în vârstă dintre noi trebuie să-și pună întrebarea, “Dacă-L iubesc pe Hristos, cum Îl pot glorifica în comportarea mea în după-amiaza aceasta, în săptămâna aceasta?” Deci să ne apropiem de cealaltă jumătate a versetului din Filipeni 1:21: “Pentru mine, a trăi este Hristos.”

A trăi este Hristos

Ce vrea Pavel să spună prin “A trăi este Hristos”? El își începe explicația în versetul 22: “Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc [în alte traduceri:

Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, *merită să trăiesc*, sau Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, *asta înseamnă pentru mine muncă roditoare*].” Este o explicație ciudată: “A trăi este Hristos” devine “A trăi este muncă roditoare.” Care era roada ce urma să rezulte în urma muncii lui Pavel? Și ce înseamnă “să-L trăiești... pe Hristos”? Răspunsul ne este dat în versetele 24-26.

În versetul 22 Pavel ne spune: “Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg.” Apoi în versetul 24 el spune: “Dar, pentru voi este mai de trebuință să rămân în trup.” Este deci evident că rodul pe care avea să-l producă viața lui Pavel nu era doar pentru el însuși, ci era foarte folositor pentru credincioșii filipeni. Deci fraza, “Pentru mine, a trăi este Hristos” devine “Pentru mine, a trăi este să aduc rodul de care voi aveți nevoie așa de mult.” Iar în versetul 25 ni se spune care era lucrul de care avea nevoie biserica și pe care viața lui Pavel urma să-l producă: “Și sunt încredințat și știu că voi rămâne și voi trăi cu voi toți, pentru înaintarea și bucuria credinței voastre.” Îl vedem pe Pavel clarificând în mod progresiv înțelesul pe care-l da el frazei “Pentru mine, a trăi este Hristos.”

Mai întâi el vrea să spună: Viața mea este dedicată rodirii (versetul 22). În al doilea rând, el spune: Viața mea este devotată producerii unui rod care vouă vă este foarte necesar (versetul 24). În al treilea rând, el spune: Viața mea este devotată creșterii credinței voastre și înmulțirii bucuriei voastre, încât să aveți bucurie din belșug (versetul 25).

Acum întrebarea crucială este: De ce pentru Pavel este același lucru să spună, pe de o parte, “Pentru mine, a trăi este Hristos” și pe de altă parte, “Viața mea este devotată progresului și bucuriei voastre în credință”? Mie mi se pare că pentru Pavel aceste două afirmații sunt de fapt sinonime în acest context.

Eu trăiesc pentru progresul vostru și bucuria voastră în credință

Pentru a înțelege această afirmație avem nevoie de o definiție a credinței. Credința obișnuită înseamnă încrederea și bazarea pe cineva care ți-a dat dovezi reale despre faptul că este demn de încredere și că dorește și este în stare să-ți dea ce ai nevoie. Dar atunci când obiectul credinței este Isus Hristos, situația este schimbă. Noi avem nevoie *de El însuși*. Dacă credem în Hristos doar să ne dea darurile Sale și nu pe Sine însuși ca dar atot-satisfăcător, atunci nu credem în El într-un fel care să-L onoreze ca o Comoară a noastră. Atunci noi onorăm doar darurile Sale. Noi umblăm în realitate după *darurile Lui*, nu după El. Astfel, credința biblică în Isus înseamnă că ne încredem în El să ne dea ce avem nevoie cel mai mult—adică, pe El Însuși. Asta înseamnă că credința însăși trebuie să includă în esența ei prețuirea lui Hristos mai presus de toate lucrurile.

Acum putem înțelege cum cele țeluri ale lui Pavel pentru viața sa sunt de fapt unul singur. După cele scrise în versetul 20, țelul său era *să-L înalțe pe Hristos în viața lui*; iar conform cu cele scrise în versetul 25, țelul său era *să promoveze progresul și bucuria în credință a filipenilor*. El crede că pentru aceasta îl lasă Dumnezeu să trăiască. Viața lui era aceasta: să lucreze “pentru înaintarea și bucuria credinței” lor.

Dar acum am văzut că credința este în esență să-L prețuiești pe Hristos ca pe o comoară. Cuvântul “bucurie” din versetul 25 (“pentru înaintarea și bucuria credinței voastre”) dă idea unei fericiri în prețuirea lui Hristos. Și dacă El este prețuit cu bucurie, El este înălțat. Aceasta este pasiunea unică, atot-cuprinzătoare, a vieții lui Pavel. Cu alte cuvinte, Pavel spune, “Viața mea este devotată producerii în voi a acelei stări mărețe a inimii prin care Hristos este înălțat—mai precis, să fiți satisfăcuți în El, prețuindu-L cu bucurie ca pe o comoară mai presus de toate. Asta vreau eu să

spun prin cuvintele, ‘Pentru mine, a trăi este Hristos.’ Cu alte cuvinte, pentru mine a trăi înseamnă ca voi să aveți o credință care-L înalță pe Hristos.”

Viața creștină înseamnă o serie de morți decese

Am face o mare greșală în acest punct dacă am separa felul în care Îl onorează pe Hristos moartea de felul în care Îl onorează pe Hristos viața. Motivul pentru care acest lucru ar fi o greșală este pentru că viața unui creștin include multe morți. Pavel a spus, “În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte” [sau, în altă traducere: *Eu mor în fiecare zi!*] Isus a spus, “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea *în fiecare zi*, și să Mă urmeze” (Luca 9:23). Viața creștină zilnică înseamnă moarte zilnică. Moartea la care mă gândesc acum este moartea confortului și siguranței și reputației și familiei și prietenilor și bogăției și tihnei de acasă. Acestea pot fi luate de la noi în orice moment al cărării noastre de ascultare și înălțare a lui Hristos. A muri zilnic în felul în care a murit Pavel zilnic, și a-ți lua crucea zilnic în felul poruncit de Domnul Isus, înseamnă să îmbrățișezi pentru Hristos acest fel de viață de suferință, considerând-o în același timp un câștig.

Cu alte cuvinte, modul în care Îl onorăm pe Hristos în moarte este să-L prețuim pe Hristos mai mult decât darul vieții, și modul de a-L onora pe Hristos în viață este să-L prețuim pe Isus mai mult decât darurile vieții. De aceea Pavel folosește același cuvânt, “câștig,” în relație cu Hristos în moarte și în relație cu Hristos în viață. El nu spune doar, “A muri este *un câștig*,” ci spune și “Dar lucrurile, care pentru mine erau *câștiguri* [în viață!], le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să *câștig* pe Hristos” (Filipeni 3:7-8).

Durerea și plăcerea, ca moduri de a-L onora pe Hristos

Întreaga viață a creștinului ar trebui să-L înalțe pe Hristos. Acest lucru se poate întâmpla prin plăcere, sau se poate întâmpla prin durere. Acum ne vom îndrepta atenția asupra plăcerii. Motivul este nu că o mie de lucruri plăcute ne ocolesc, fiind creștini. Nici că noi nu ne bucurăm de ele ca daruri din partea lui Dumnezeu sau că nu-i mulțumim pentru ele. Așa ar trebui să facem; Biblia ne învață lucrul acesta. “Căci orice faptură a lui Dumnezeu este bună: și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri; pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune” (1 Timotei 4:4-5). Și este adevărat că “Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește și celui ce veghează asupra căii lui, aceluia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu” (Psalm 50:23).

Motivul pentru care nu insist asupra acestui aspect este că noi suntem gata orișicând pregătiți să vedem partea plăcută a lucrurilor. Suntem ființe căzute, iubitoare de confort. Căutăm întotdeauna justificări pentru acțiunile noastre de auto-protejare, auto-asigurare, auto-satisfacere. Știu asta de la mine însumi. Și mă bucur că toate acestea nu sunt rele. Dumnezeu “ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6:17).

Felul cum primim pierderea arată cine este comoara noastră

Dar ceea ce știu și mai sigur este că bucuria maximă în Dumnezeu ne vine din împărțirea darurilor Sale cu alții, nu din adunarea lor pentru noi înșine. Este bine să lucrezi și să ai. Este și mai bine să lucrezi și să ai pentru a putea da. Gloria lui

Dumnezeu strălucește mai tare atunci când suntem satisfăcuți și mulțumiți cu El în vremuri de pierdere decât atunci când El ne dă totul în vremuri de belșug. “Evanghelia” sănătății, bunăstării și prosperității înfășoară și înăbușă frumusețea lui Hristos în frumusețea darurilor Sale, și schimbă aceste daruri în idoli. Când creștinii se îmbogățesc lumea nu este impresionată încât să-I mulțumească lui Dumnezeu. Ei sunt însă impresionați când Dumnezeu este pentru noi atât de scump încât renunțăm la bogăție pentru Hristos și socotim asta ca un câștig.

Nimeni n-a spus vreodată că a învățat lecțiile cele mai importante ale vieții sau că a avut cea mai dulce și apropiată întâlnire cu Dumnezeu în zile însorite. Oamenii își adâncesc relația lor cu Dumnezeu atunci când vine seceta. Așa a găsit cu cale Dumnezeu să facă. Hristos vrea să fie înălțat în viețile noastre cel mai clar prin modul în care ne raportăm la El în pierderile de care avem parte. Pavel este exemplul nostru: “În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim, pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții” (2 Corinteni 1:8-9). Designul suferinței lui Pavel are scopul de a face extraordinar de clar, pentru el și pentru noi, că Dumnezeu și numai Dumnezeu este singura comoară care rămâne. Când totul în viață ne este luat, cu excepția lui Dumnezeu, și noi ne încredem mai mult în El datorită acestui lucru, atunci acesta este un câștig, și El este glorificat.

Risipirea vieții prin fuga de suferință

Designul vieții creștine este atât de crucial încât ar trebui să ne deschidem ochii pentru a vedea cât de mult vorbește Biblia despre el. O mulțime mare din cei ce se declară creștini își risipesc viețile încercând să scape de costul dragostei. Ei nu înțeleg că merită întotdeauna să plătești acest preț. Prin suferință putem vedea și gusta mai mult din gloria lui Dumnezeu decât prin încercările egoiste de a scăpa de ea. Pavel se exprimă astfel: “De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă” (2 Corinteni 4:16-17). “De o clipă” poate însemna chiar perioada unei vieți întregi, în comparație cu veșnicia. “Ușoare” poate însemna suferință și moarte în comparație cu bucuria veșnică în prezența lui Dumnezeu. Acesta este câștigul nostru dacă rămânem tari lângă Hristos. Asta risipim dacă nu stăm lângă El.

Dumnezeu a lăsat ca încercările să intensifice tânjirea noastră după gloria lui Dumnezeu. Pavel spune în Romani 5:2 că prin credință avem accesul la starea de har și “ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” Apoi în următoarele două versete el ne spune cum această nădejde este păstrată și îndulcită: “Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce *nădejdea*” (versetele 3-4). Această nădejde care crește și se adâncește și satisface prin suferință este nădejdea din versetul 2, “nădejdea slavei lui Dumnezeu.” Noi am fost creați să vedem și să ne bucurăm, să savurăm această glorie. Și Dumnezeu, în dragostea Lui, va folosi orice încercări pe care le consideră necesare pentru a intensifica bucuria noastră în legătură cu gloria Lui.

Există o diferență între o jertfă și o sinucidere

Nu este rău să te rogi pentru vindecare, să iei medicamente, să-ți pui încuietori la uși și să fugi din calea mulțimilor dezlănțuite. Biblia nu ne cheamă la sinucidere.

Este o îndrăzneală și o îngâmfare să te arunci de pe streășina Templului citând versete din Scriptură care spun că Dumnezeu te va prinde. Dumnezeu decide la urma urmei dacă și când cărarea ascultării te va purta prin suferință. Satana își are locul său. Lui îi place să ne facă viața grea și încearcă să ne distrugă credința. Dar Dumnezeu este suveran și peste Satana și toate încercările acestuia de a-i distruge pe sfinți sunt folosite de Dumnezeu spre binele celor ce sunt ai Lui și spre gloria Numelui Său.

Deci este corect să fugi, și este corect să stai. Unul poate scăpa și altul îndură suferințe. Când să fugă și când să rămână, aceasta a fost întrebarea chinuitoare pentru mulți misionari și lucrători din orașe, și pentru mulți creștini cu locuri de muncă seculare cu mari oportunități dar și cu mari conflicte. Omul care a gândit la asta mai mult decât majoritatea dintre noi a fost John Bunyan, păstorul care a petrecut doisprezece ani în închisoare și care a scris *Călătoria Creștinului*. El ar fi putut fi eliberat din închisoare dacă ar fi fost de acord să nu mai predice. Soția lui și copiii lui aveau nevoie de el. Una din fiicele sale era oarbă. A fost o decizie chinuitoare. “Despărțirea de soția și sărmanii mei copii mi-a fost deseori în locul acesta asemeni unei sfâșieri a cărnii de pe oasele mele.”¹⁶

Iată ce a scris el despre libertatea creștinului de a sta sau de a fugi de pericol.

Să încercăm să scăpăm? Poți să faci asta dacă asta ai în inimă. Dacă inima ta îți spune să fugi, fugi; dacă inima îți spune să stai, stai. Orice, dar să nu te lapezi de adevăr. Cel ce fuge, are dreptul să fugă; cel ce stă, are dreptul să stea. Da, chiar același om poate și să fugă și să stea, după cum este chemarea lui Dumnezeu în inima sa. Moise a fugit, Exodul 2:15; Moise a stat, Evrei 11:27. David a fugit, 1 Samuel 19:12; David a stat, 1 Samuel 24:8. Ieremia a fugit, Ieremia 37:11-12; Ieremia a stat, Ieremia 38:17. Hristos s-a retras, Luca 9:10; Hristos a stat, Ioan 18:1-8. Pavel a fugit, 2 Corinteni 11:33; Pavel a stat, Fapte 20:22-23...

Există în acest caz câteva reguli. Omul însuși este cel mai în măsură să-și aprecieze tăria la momentul respectiv, cât și înrâurirea pe care o are asupra inimii sale un argument sau altul în favoarea rămânerii sau a fugii... Să nu fugi niciodată din frică rușinoasă, dar să fugi dacă așa îți poruncește Dumnezeu și El deschide ușa de scăpare, o ușă deschisă prin providența Lui, și scăparea este aprobată de Cuvântul lui. Matei 10:23... Dacă, deci, după ce ai fugit, vei fi prins, nu te supăra pe Dumnezeu sau pe oameni: nu pe Dumnezeu, fiindcă tu ești robul Lui, viața ta și tot ce ai sunt ale Lui, nu pe oameni, fiindcă ei sunt doar nuiuaa lui Dumnezeu, și El a hotărât să lucreze în acest fel spre binele tău. Ai scăpat? Bucură-te. Ai fost prins? Bucură-te. Vreau să spun, fii bucuros în orice ți s-ar întâmpla, știind că soarta îți este în mâna lui Dumnezeu.¹⁷

Promisiunea și planul lui Dumnezeu

După tot ce spunem și facem, *promisiunea* și *planul* lui Dumnezeu pentru cei care nu-și risipesc viețile este foarte clară: “Toți cei ce vor să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți” (2 Timotei 3:12). Și când persecuția se oprește pentru o vreme, suspinele și durerile veacului de acum rămân, “Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8:23). Suspınăm într-un fel sau altul. După cum a spus și apostolul Pavel, “ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli” (2 Corinteni 6:10).

Aceasta este promisiunea. Iată planul sau designul lui Dumnezeu. Isus i-a spus lui Pavel în durere—și tuturor aceloră dintre noi care Îl prețuiesc mai mult *pe El* decât o viață fără dureri—“Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9). Multor creștini declarați nu le place deloc acest design sau plan. Poate că unii se vor revolta, “Ce mă interesează pe mine să-Ți desăvârșești puterea Ta!? Sunt în suferință! Dacă mă iubești, scoate-mă din ea!” Pavel n-a răspuns așa. Pavel a învățat ce este dragostea. Dragostea lui Hristos nu înseamnă cinstirea noastră sau ușurarea vieții noastre. Dragostea Lui înseamnă să faci tot ce trebuie, plătind El însuși un preț mare (și deseori și noi), pentru a ne face în stare să ne bucurăm veșnic de înălțarea, de onorarea, de cinstirea Lui. Pavel răspunde planului lui Hristos astfel, “Deci, mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea, simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12:9-10).

Toate bucuriile durabile se află pe drumul Calvarului

Ce tragic este când oamenii se îndepartă de la drumul Calvarului dragostei și suferinței. Toate bogățiile gloriei lui Dumnezeu în Hristos se află pe acest drum. Și părtășia cea mai dulce cu Isus se găsește tot acolo. Și toate comorile siguranței. Orice extazuri ale bucuriei. Cele mai clare priveliști ale eternității. Cele mai nobile prietenii. Cele mai umile sentimente de dragoste. Cele mai delicate fapte de bunătate iertătoare. Cele mai adânci revelații din Cuvântul lui Dumnezeu. Cele mai fierbinți și sincere rugăciuni. Toate acestea sunt pe drumul Calvarului, pe care Isus umblă cu poporul Său. Ia-ți crucea și urmează-L pe Isus. Pe acest drum, și numai pe acest drum, viața este Hristos și moartea este câștig. Umblarea pe orice alte căi înseamnă risipirea vieții.

CAPITOLUL 5

RISCUL ESTE BUN—MAI BINE SĂ-ȚI PIERZI VIAȚA DECÂT S-O RISIPEȘTI

Dacă singura noastră pasiune, pasiunea care le include pe toate, este de a-L proslăvi pe Hristos în viață și în moarte, și dacă viața care-L înalță pe El cel mai mult este viața de dragoste jertfitoare, atunci viața noastră este un risc, și riscul este bun. Să fugi de acest risc înseamnă să-ți risipești viața.

Ce înseamnă un risc?

Eu definesc riscul foarte simplu, ca o acțiune care te expune posibilității de a pierde sau de a fi rănit. Dacă riști poți să pierzi bani, poți să-ți pierzi reputația, poți să-ți pierzi sănătatea sau chiar viața. Și ce este mai rău, dacă riști poți să-i pui în pericol și pe alți oameni, nu doar pe tine. Viețile lor pot fi în pericol. Atunci, cineva iubitor și înțelept va fi gata să-și va asume riscuri? Ești înțelept să te expui unor pierderi? Ești iubitor când pui în pericol pe alții? Este pierderea vieții același lucru cu risipirea ei?

Depinde. Desigur, tu-ți poți arunca viața la gunoi în sute de feluri și, ca rezultat, să mori. În acest caz pierderea vieții și risipirea ei sunt tot una. Dar pierderea vieții nu este întotdeauna același lucru cu risipirea vieții. Cum este atunci când circumstanțele sunt de așa natură încât *neasumarea* unui risc duce la o pierdere sau la răni? Sau atunci când riscarea cu succes ar aduce un mare beneficiu multor oameni, și eșecul te-ar afecta doar pe tine? N-ar fi deloc dovadă de iubire să alegi confortul sau siguranța când ai putea realiza ceva mareț pentru cauza lui Hristos și pentru binele altora.

Riscul este întretesut în structura vieților noastre

De ce există un astfel de lucru, ca riscul, în lume? Fiindcă există și un alt lucru numit ignoranță. Dacă n-ar exista ignoranță, n-ar exista risc. Riscul vine din faptul că nu știm cum vor ieși lucrurile. Asta înseamnă că Dumnezeu nu riscă niciodată nimic.¹⁸ El cunoaște rezultatul tuturor alegerilor Sale, înainte de a se întâmpla. Asta înseamnă că Dumnezeu este deasupra tuturor dumnezeilor popoarelor (Isaia 41:23; 42:8-9; 44:6-8; 45:21; 46:8-11; 48:3). Și din moment ce cunoaște rezultatul tuturor acțiunilor Sale înainte ca ele să aibă loc, El planifică în consecință. Atotștiința Lui exclude orice posibilitate de a risca.¹⁹

Nu tot așa este și cu noi. Noi nu suntem Dumnezeu; noi suntem ignoranți. Noi nu știm ce se întâmplă mâine. Dumnezeu nu ne spune în detaliu ce intenționează să facă mâine sau peste cinci ani. În mod evident, Dumnezeu ne lasă intenționat să trăim

și să lucrăm în ignoranță și nesiguranță în ceea ce privește rezultatele acțiunilor noastre.

El ne spune, de exemplu, în Iacov 4:13-15:

Ascultați, acum, voi care ziceți: "Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie și vom câștiga!"
Și nu știți ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur care se arată puținel și apoi piere. Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: "Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru."

Tu nu știi dacă inima ta nu se va opri înainte de a termina de citit această pagină. Nu știi dacă nu cumva vreun șofer nu va ieși de pe banda lui și te va lovi din față în săptămâna care va veni, sau dacă ce ai servit la restaurant nu e contaminat cu vreun virus fatal, sau dacă nu cumva un atac cerebral nu te va paraliza înainte de a se termina săptămâna, sau dacă un om înarmat nu te va împușca într-un supermarket. Noi nu suntem Dumnezeu. Noi nu știm ce ne este rezervat în ziua de mâine.

Aruncând în aer mitul siguranței

Astfel, riscul este întretesut în structura vieților noastre finite. Nu putem evita riscul chiar dacă am vrea. Ignoranța și nesiguranța zilei de mâine este aerul cu care ne-am născut. Toate planurile noastre pentru mâine pot fi spulberate de o mie de evenimente necunoscute, chiar dacă stăm acasă sub plapumă sau călătorim cu mașina pe străzi. Unul dintre țelurile mele este să arunc cumva în aer mitul siguranței și să vă eliberez de sub vraja siguranței. Fiindcă siguranța este un miraj. Ea nu există. În orice direcție te-ai întoarce dai de lucruri necunoscute și necontrolate.

Ipocrizia tragică este că vraja siguranței ne face în fiecare zi să riscăm în ceea ce ne privește, și ne paralizează în același timp de la a risca pentru alții pe drumul Calvarului dragostei. Suntem înșelați să credem că asta ne-ar pune în pericol siguranța pe care de fapt n-o avem. Felul în care aș vrea să arunc în aer mitul siguranței și să vă scot de sub vraja securității este să merg pur și simplu la Biblie și să vă arăt că este bine să riscăm pentru cauza lui Hristos, și că a nu face asta înseamnă risipirea vieții.

“Domnul să facă ce va crede!”

Gândiți-vă la contextul din 2 Samuel, capitolul 10. Amaleciții au batjocorit pe trimișii lui David și astfel s-au făcut urâți lui David. Pentru a se proteja, i-au plătit pe Sirieni să vină să lupte cu ei împotriva Israelitelor. Ioab, comandantul oștirii lui Israel, s-a văzut încercuit de Amaleciți pe de o parte și de Sirieni de cealaltă. Atunci și-a împărțit oștirea în două tabere, a pus o parte sub comanda fratelui său Abișai, iar cealaltă o comanda el însuși.

În versetul 11 ei au promis că se vor ajuta unul pe altul la nevoie. Apoi vine acest mare cuvânt în versetul 12: “Fii tare, și să ne arătăm plini de bărbăție pentru poporul nostru și pentru cetățile Dumnezeului nostru; și Domnul să facă ce va crede!” Ce înseamnă aceste ultime cuvinte, “Și Domnul să facă ce va crede”? Înseamnă că Ioab a luat o hotărâre strategică pentru cetățile lui Dumnezeu, dar nu știa cum va ieși totul. N-a avut o revelație specială din partea lui Dumnezeu cu privire la acest subiect. El a trebuit să ia o decizie pe baza unei înțelepciuni sfințite. El trebuia să riște sau să fugă. Nu știa cum se va sfârși totul. Astfel el a luat o decizie, și a lăsat rezultatele în mâna lui Dumnezeu. Și bine a făcut.

“Dacă va fi să pier, voi pieri”

Împărăteasa Estera este un alt exemplu de risc curajos în slujba dragostei și pentru slava lui Dumnezeu. Era un bărbat iudeu numit Mardoheu care a trăit în secolul cincii înainte de Hristos, în timpul exilului babilonian. El avea o verișoară mai tânără care era orfană, pe care o chema Estera, pe care el a adoptat-o ca fiică. Ea a crescut și s-a făcut frumoasă, iar mai târziu împăratul Ahașveroș a luat-o ca împărăteasă. Haman, unul dintre slujitorii cei mai înalți de la curtea lui Ahașveroș, îl ura pe Mardoheu și pe toți deportații evrei, și l-a convins pe împărat să semneze un decret prin care aproba exterminarea lor. Împăratul nici nu și-a dat seama că și soția lui era evreică.

Mardoheu i-a trimis vorbă Esterei să se ducă înaintea împăratului și să pledeze în favoarea poporului. Estera știa că există o lege împărătească care spunea că oricine se va apropia de împărat fără să fie invitat va fi ucis pe loc, dacă acesta nu-i întinde toiagul lui de aur. Însă ea știa și că viețile celor din poporul ei erau în primejdie. Ea îi trimite răspuns lui Mardoheu prin aceste cuvinte:

“Du-te, strânge pe toți Iudeii care se află în Susa, și postește pentru mine fără să măncați, nici să beți, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele, apoi voi intra la împărat, în ciuda legii; și dacă va fi să pier, voi pieri” (Estera 4:15-16).

“Dacă va fi să pier, voi pieri.” Ce înseamnă asta? Înseamnă că Estera nu știa care va fi rezultatul acțiunii sale. Nu avea o revelație specială de la Dumnezeu în această privință. Ea a decis pe baza înțelepciunii și dragostei pentru poporul ei și pe baza încrederii în Dumnezeu. Ea putea sau să riște sau să fugă. Nu știa cum vor ieși lucrurile. În consecință, ea a luat o hotărâre și a lăsat rezultatele în mâna lui Dumnezeu. Și bine a făcut.

“Nu vom sluji dumnezeilor tăi”

Să mai luăm un exemplu din Vechiul Testament. Scena este în Babilon. Iudeii sunt în exil. Împărat este Nebucadnețar. El ridică un chip de aur, apoi poruncește ca la auzirea sunetelor instrumentelor toți să se plece în fața chipului. Însă Șadrac, Meșac și Abed-Nego nu s-au plecat. Ei se închinau singurului Dumnezeu adevărat, Dumnezeul lui Israel.

Nebucadnețar îi amenință și le spune că dacă nu se pleacă în fața chipului vor fi aruncați în cuptorul de foc. Ei răspund:

“Noi nu avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:16-18)

Era un risc teribil. “Noi credem că Dumnezeul nostru ne va izbăvi. Dar și dacă n-o va face, tot nu vom sluji dumnezeilor tăi.” Ei nu știau cum se vor sfârși lucrurile. Au spus în fapt același lucru ca Estera: “Dacă va fi să pierim, vom pieri.” Și au încredințat rezultatul în mâna lui Dumnezeu în același fel în care au făcut-o Ioab și Ahișai: “Domnul să facă ce va crede!” Și a fost bine. Este bine să riști pentru cauza lui Dumnezeu.

“Eu sunt gata să și mor pentru Numele Domnului Isus”

Următorul mare erou din Noul Testament care și-a asumat riscuri mari a fost apostolul Pavel. Închipuiți-vă mai întâi că-l vedeți în prima sa călătorie spre Ierusalim după mulți ani de suferință pentru Hristos aproape peste tot unde a mers. Prin Duhul Sfânt (Fapte 19:21), și-a pus în gând să meargă la Ierusalim. Adunase bani pentru cei săraci, și voia să vadă că se împart cu credincioșie. A ajuns până la Cezarea, și un prooroc numit Agab s-a coborât din Iudea, și-a legat în mod simbolic mâinile și picioarele cu brâul lui Pavel, și a zis, “Iată ce zice Duhul Sfânt: "Așa vor lega Iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brâul acesta, și-l vor da în mâinile Neamurilor”” (Fapte 21:11).

Când au auzit ucenicii, l-au rugat pe Pavel să nu se suie la Ierusalim. El a răspuns, “Ce faceți de plângeți așa, și-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus” (Fapte 21:13). Apoi, ne spune Luca, prietenii săi s-au domolit: “Dacă am văzut că nu-l putem îndupleca, n-am mai stăruit, și am zis: "Facă-se voia Domnului!”” (Fapte 21:14).

Cu alte cuvinte, Pavel credea că această călătorie la Ierusalim era necesară cauzei lui Hristos. El nu știa în detaliu ce i se va întâmpla acolo sau care va fi rezultatul vizitei sale. Arestarea și necazul erau sigure. Dar dincolo de acestea? Moartea? Întemnițarea? Exilul? Nimeni nu știa. Deci ce i-au spus? Au putut să cadă de acord asupra unui lucru: “Facă-se voia Domnului!” Sau cum a spus Ioab, “Domnul să facă ce va crede!” Și a făcut bine.

Din cetate în cetate... mă așteaptă necazuri

De fapt, întreaga viață a apostolului Pavel a fost o suită de riscuri stresante, venite unul după altul. El spune în Fapte 20:23, “Numai, Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri.” Dar el nu știa niciodată în ce formă vor veni acestea, sau când vor veni, sau prin cine vor veni. Pavel a decis să-și riște viața în Ierusalim știind foarte bine ce i s-ar putea întâmpla. Lucrurile prin care trecuse deja îi dăduseră o idee despre ce i se putea întâmpla în Ierusalim:

De cinci ori am căpătat de la Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost improșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte! Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile (2 Corinteni 11:24-28).

Ce înseamnă asta? Înseamnă că Pavel nu știa niciodată de unde va veni următoarea lovitură. În fiecare zi și-a riscat viața pentru cauza lui Dumnezeu. Drumurile nu erau sigure. Călătorind pe râuri nu era sigur. Nu era sigur nici în mijlocul fraților săi evrei. Între Neamuri, nu era sigur. În cetăți, nu era sigur. În pustie, nu era sigur. Pe mare, nu era sigur. Chiar și între așa-numiții frați creștini, nu era sigur. Siguranța era un miraj. Ea nu exista pentru apostolul Pavel.

A avut două alternative: să-și risipească viața sau să trăiască în risc. Și el își exprimă foarte clar opțiunea: “Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Fapte 20:24). El n-a știut niciodată ce-l aștepta în viitorul apropiat. Dar drumul Calvarului îi făcea semn să calce pe el. Și el și-a riscat viața în fiecare zi. Și bine a făcut!

“Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni”

Pentru ca să nu credem că acest tip de viață cu riscuri a fost rezervată doar pentru Pavel, el ține să le spună creștinilor care erau la începutul vieții lor de credință că vor avea de înfruntat diverse necazuri. După înființarea unor biserici noi în prima lui călătorie misionară, s-a întors câteva luni mai târziu pe acolo “întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință, și spunea că *în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri*” (Fapte 14:22). Când scrie tinerei biserici din Tesalonic, el își exprimă grija ca nu cumva să se fi clătinat în necazurile cu care se confruntă, și le spune, “Căci știți singuri că la aceasta suntem rânduți” [adică, la necazuri] (1 Tesaloniceni 3:3). Cu alte cuvinte, viața creștină este o chemare la o viață de risc.

Isus a spus clar acest lucru. El spune, de exemplu, în Luca 21:16, “Veți fi dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri, și vor omorî pe mulți dintre voi.” Cuvântul cheie aici este *mulți*. “Vor omorî pe mulți dintre voi [sau pe unii dintre voi].” Acest cuvânt pune viața pământească a ucenicilor lui Isus sub semnul unei mari nesiguranțe. Nu toți vor muri pentru cauza lui Hristos, dar nici nu vor trăi toți. Unii vor muri, și unii vor trăi. Asta e ceea ce vreau să spun prin risc. Este voia lui Dumnezeu ca noi să trăim într-o doză de nesiguranță referitor la ceea ce va veni asupra noastră pe acest pământ. Și astfel, este voia lui Dumnezeu să ne asumăm riscuri pentru cauza lui Dumnezeu.

Pentru Domnul Isus, viața a fost grea și El spune că va fi grea și pentru urmașii Săi. “Aduceți-vă aminte de vorba, pe care v-am spus-o: "Robul nu este mai mare decât stăpânul său." Dacă m-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi” (Ioan 15:20). Astfel că Petru atenționează bisericile din Asia că prigoana era ceva normal. “Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi” (1 Petru 4:12-14).

Acceptarea credinței creștine însemna asumarea unui risc

Primele trei secole ale bisericii creștine au purtat tiparul creșterii în condiții de amenințare. Stephen Neill, în cartea lui *Istoria misiunilor creștine*, a scris, “Fără îndoială, creștinii din timpul Imperiului Roman n-a avut dreptul legal de a exista, și erau expuși celor severe rigori ale legii... Fiecare creștin știa că mai devreme sau mai târziu este posibil să trebuiască să-și mărturisească credința chiar cu costul vieții.”²⁰ Era posibil. Acesta era riscul. El exista, era prezent întotdeauna: Poate că noi vom fi cei uciși fiindcă suntem creștini, poate că nu vom fi. Exista un risc. Era ceva normal. Și trebuia să devii creștin în acele circumstanțe.

De fapt, ceea ce-i șoca pe ceilalți din lumea păgână era faptul că creștinii arătau o dragoste care-L înălța pe Hristos. Împăratul roman Iulian (332-363 d.Hr.) a dorit să reaprindă zelul oamenilor pentru religia păgână antică, însă vedea cum tot mai mulți oameni sunt atrași de creștinism. Plin de frustrare, el scrie împotriva acestor “atei” (care nu credeau în zeii romani, ci în Hristos):

Ateismul [adică, credința creștină] a înaintat îndeosebi datorită slujirii pline de dragoste acordate străinilor, și prin grija arătată înmormântării celor morți. Este șocant faptul că nu există nici un evreu care să cerșească, și că Galileenii fără dumnezei îngrijesc nu doar de săracii lor, ci și de ai noștri; în timp ce ai noștri așteaptă degeaba după ajutorul pe care ar trebui să li-l dăm.²¹

A-L urma pe Hristos este un lucru care costă. Există risc peste tot. dar, așa cum am văzut în capitolul 3, chiar acest risc este mijlocul prin care valoarea lui Hristos strălucește mai tare.

Cum să risipești patruzeci de ani și mii de vieți

Dar ce se întâmplă când oamenii lui Dumnezeu nu se pot elibera de vraja înșelătoare a securității proprii? Ce se întâmplă atunci când încearcă să-și trăiască viețile în mirajul siguranței? Răspunsul este: își risipesc viețile. Vă amintiți o astfel de întâmplare?

Erau mai puțin de trei ani de când poporul lui Israel ieșise din Egipt prin puterea lui Dumnezeu. Erau acum la marginea Țării Promise. Domnul i-a spus lui Moise, “Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel” (Numeri 13:2). Și Moise i-a trimis pe Caleb, Iosua, și alți zece oameni. După patruzeci de zile ei s-au întors, aducând cu ei un ciorchine uriaș de struguri, purtat de doi oameni pe o prăjină. Caleb a îndemnat și a încurajat poporul: “Haidem să ne suim, și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori!” (Numeri 13:30). Dar ceilalți au spus, “Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi” (v.31).

Caleb n-a fost în stare să arunce în aer mitul siguranței. Oamenii erau prinși de vraja înșelătoare a securității lor—ideea că există o cale de a-ți trăi viața la adăpost și în siguranță, altfel decât calea ascultării care-L preamărește pe Dumnezeu. Ei au cântit împotriva lui Moise și Aaron și au decis să se întoarcă în Egipt—mirajul siguranței.

Iosua a încercat să-i elibereze din amorțeală.

Țara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim, este o țară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta, și ne-o va da; este o țară, în care curge lapte și miere. Numai, nu vă răzvrățiți împotriva Domnului, și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au nici un sprijin. Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei! (Numeri 14:7-9).

Însă nici Iosua n-a reușit să distrugă mitul siguranței proprii. Oamenii erau îmbătați în lumea viselor de securitate și siguranță. Discutau să-i ucidă cu pietre pe Caleb și Iosua. Rezultatul? Mii de vieți risipite și de ani risipiți. Este clar că au greșit neasumându-și riscul luptei cu uriașii din țara Canaan. O, cât de mult se risipește atunci când nu riscăm pentru cauza lui Dumnezeu!

Dar tu?

Riscul este bun. Și asta nu pentru că Dumnezeu promite succesul tuturor aventurilor noastre pentru cauza Lui. Nu ni se promite că toate eforturile pentru cauza lui Dumnezeu vor avea succes, cel puțin nu pe termen scurt. Ioan Botezătorul a riscat numindu-l pe Irod preacurvar când și-a lăsat nevasta și a luat-o pe a fratelui său. Pentru asta, lui Ioan i s-a tăiat capul. Și totuși, el a făcut bine riscându-și viața pentru cauza lui Dumnezeu și a adevărului. Isus nu-l dezaprobă, ci are cele mai alese laude pentru el (Matei 11:11).

Pavel a riscat călătorind la Ierusalim pentru a-și împlini misiunea începută în slujba celor săraci. A avut parte de bătaie, fiind apoi închis timp de doi ani, apoi a fost trimis la Roma și peste alți doi ani a fost executat acolo. Și a făcut bine riscându-și viața pentru cauza lui Hristos. O, câte morminte sunt prin Africa sau Asia fiindcă mii de misionari tineri s-au eliberat prin puterea Duhului Sfânt de mitul înșelător al securității și după aceea și-au riscat viețile pentru a-L înălța pe Hristos între popoarele lumii neatînse de mesajul Evangheliei!

Și acum, tu cum ești? Ești prins în vraja siguranței, paralizat și incapabil să-ți asumi vreun risc pentru cauza lui Hristos? Sau ai fost eliberat prin puterea Duhului Sfânt de mirajul siguranței și confortului Egiptului? Voi, bărbaților, spuneți vreodată ca Ioab, “Pentru Numele lui Hristos voi face asta... și Domnul să facă ce va crede”? Voi, femeilor, spuneți vreodată ca Estera, “Pentru Numele lui Hristos o voi face... și dacă va fi să pier, voi pieri”?

Riscând din motive greșite

În chemarea creștinilor la a-și asuma riscuri există două pericole. Am menționat unul din ele în capitolul 4, anume, pericolul ca o persoană să fie atât de pornită spre lepădarea de sine încât să nu mai fie în stare să se bucure de bucuriile legitime ale vieții date de Dumnezeu pentru noi. Un alt pericol, și mai grav, este că putem fi atrași către o viață de risc din motive de laudă personală. Ne place să simțim cum crește adrenalina eroismului. Îi batjocorim pe cei leneși și lași și ne simțim superiori. Ne gândim la risc ca la un fel de neprihănire care ne face acceptați în fața lui Dumnezeu. Din toate aceste lucruri greșite lipsește credința copilărească în conducerea suverană a lui Dumnezeu în lume și în dragostea Lui biruitoare.

Am presupus până acum că puterea și motivația din spatele asumării de riscuri pentru cauza lui Dumnezeu nu este eroismul, sau pofta de aventură, sau curajul încrederii în sine, sau nevoia de a obține aprobarea lui Dumnezeu, ci credința în Fiul lui Dumnezeu, în care avem totul, care conduce totul, și care împlinește totul, Isus Hristos. Puterea de a-ți risca reputația pentru Hristos este credința că dragostea lui Dumnezeu îți va ridica până la urmă capul în sus și îți va apăra cauza. Puterea de a-ți risca banii pentru cauza Evangheliei este credința că ai o comoară nesecată în ceruri. Puterea de a-ți risca viața în această lume este credința în făgăduința că acela care își pierde viața în această lume o va câștiga pentru veacul care va veni.

Este ceva cu totul diferit de eroism și încrederea în sine. Când ne riscăm reputația sau banii convinși că Dumnezeu ne va ajuta și că, în final, el va folosi pierderea noastră pentru a ne face să ne bucurăm mai mult de slava Lui, atunci nu noi primim lauda pentru curajul arătat; e Dumnezeu cel care primește lauda pentru purtarea Sa de grijă. În acest caz riscul reflectă valoarea lui Dumnezeu, nu valoarea noastră.

Putem greși însă presupunând că aceasta este motivația neînfricării. Noi suntem porniți să riscăm pentru motivații greșite. Fără Hristos, am avea cu toții inima legalistă, desfrânată—doritori să facem cum poftim noi, sau să facem lucrurile lui

Dumnezeu cum ne place nouă pentru a ne demonstra abilitățile proprii. Din moment ce suntem porniți spre așa ceva, avem nevoie de protecție. Dumnezeu ne-a dat o altă modalitate de a risca. Să facem orice “după puterea pe care ne-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin” (1 Petru 4:11). Și modul în care Dumnezeu ne pune la dispoziție puterea Sa este prin credința în promisiunile Sale. Dumnezeu promite că, orice riscăm să pierdem pentru a-L înălța pe Hristos, El ne va da de o mie de ori mai mult, împreună cu o părtășie atot-satisfăcătoare.

Puterea de a risca stă în promisiunea lui Dumnezeu

Mai devreme în acest capitol am amintit versetul din Luca 21:16, unde Isus spune ucenicilor Săi, “Vor omorî pe mulți dintre voi.” N-am spus însă și promisiunea care urmează: “Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu. *Dar nici un păr din cap nu vi se va pierde*” (versetul 18). Este unul din paradoxurile acelea dureroase ale Bibliei: “Vor omorî pe mulți dintre voi... Însă nici un păr din cap nu vi se va pierde”! Ce înseamnă asta? Ce vrea Isus să ne transmită când ne spune, “Foarte bine, îndrăzniți și riscați fiind ascultători de Mine; vor da la moarte pe unii din voi, însă nici un păr din capul vostru nu se va pierde”?

Cred că cel mai bun comentariu asupra acestor versete este în Romani 8:35-39.

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: "Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua, suntem socotiți ca niște oi de tăiat." Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Comparați aceste cuvinte extraordinar de minunate cu cuvintele spuse de Domnul Isus: “Vor omorî pe mulți dintre voi... Însă nici un păr din cap nu vi se va pierde.”

La fel ca Isus, Pavel spune că dragostea lui Hristos pentru noi nu elimină suferința. Din contră, însăși atașamentul nostru față de Hristos aduce suferință. Care este răspunsul lui Pavel la propria lui întrebare din versetul 35: “Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?” Răspunsul din versetul 37 este un NU răsunător! Dar nu uitați implicațiile întrebării: Motivul pentru care aceste lucruri nu ne separă de dragostea lui Hristos nu este pentru că ele nu li se întâmplă acelor iubiți de El. Nu. Ele vin și asupra lor. Însăși citatul lui Pavel din Psalmul 44:22 ne arată că de fapt aceste lucruri vin peste cei ce sunt ai lui Hristos. “Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua, suntem socotiți ca niște oi de tăiat.” Cu alte cuvinte, dragostea lui Hristos nu ne scutește de aceste suferințe. Riscul este real. Viața creștină este o viață de durere. Nu este fără bucurie, însă nici nu fără durere.

Se îngrijește Dumnezeu cu adevărat de toate trebuințele noastre?

Acesta este înțelesul micului cuvânt “în” din versetul 37: “În toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori...” Suntem mai mult decât biruitori *în* toate încercările noastre, nu evitându-le. Deci Pavel este de acord cu Isus: “Vor omorî pe unii dintre voi.” Ascultarea este un risc. Și este bine, este corect să riști pentru cauza lui Dumnezeu. Unele din riscuri sunt menționate în versetul 35:

- “necazul”—problemele și oprimarea de diferite moduri prin care Pavel ne spune că trebuie să trecem în drumul către cer (Fapte 14:22).
- “strâmtorarea”—calamitățile care aduc stresul și amenință să ne frângă ca pe un bețișor (2 Corinteni 6:4; 12:10).
- “prigonirea”—opозиția activă din partea dușmanilor Evangheliei (Matei 5:11-12).
- “primejdia”—orice fel de amenințare sau pericol pentru trup, suflet sau familie (2 Corinteni 11:26).
- “sabia”—arma cu care a fost omorât Iacov (Fapte 12:2).
- “foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte”—lipsa hranei sau a hainelor.

Am pus “foametea și lipsa de îmbrăcăminte” ultima fiindcă acestea pun cea mai mare problemă. N-a spus oare Isus:

Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcăminte?... Nu vă îngrijorați dar, zicând: "Ce vom mânca?" Sau: "Ce vom bea?" Sau: "Cu ce ne vom îmbrăca?"... Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra (Matei 6:25, 31-33).

“Ei bine, care este adevărul? putem întreba. Au parte creștinii de “foamete și lipsă de îmbrăcăminte” sau Dumnezeu le va da pe deasupra “toate acestea” atunci când au nevoie de ele? Creștinii nu vor flămânzi niciodată sau nu vor suferi foame sau nu vor fi prost îmbrăcați? Oare n-au fost unii din sfinții cei mai sfinți ai lumii goi și flămânzi? Ce este cu Evrei 11:37-38? “Au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți—ei, de care lumea nu era vrednică—au răătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.” Pierderile suferite și mizeriile de care au avut parte acești credincioși nu se datorau necredinței lor. Ei erau credincioși—oameni “de care lumea nu era vrednică.”

Tot ce ai nevoie pentru a face voia Lui și a fi fericit pentru veșnicie

Ce vrea să spună atunci Isus prin cuvintele, “Toate acestea—toată hrana și îmbrăcăminte voastră—vi se vor da pe deasupra când veți căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu”? A vrut să spună același lucru ca atunci când a zis, “Vor omorî pe mulți dintre voi... Însă nici un păr din cap nu vi se va pierde” (Luca 21:16-18). A vrut să spună că vom avea tot ce avem nevoie să facem voia Lui și a fi, pentru eternitate și în mod suprem, fericiți în El.

Cât de multă mâncare și îmbrăcăminte ne sunt necesare? Necesare pentru ce? putem întreba. Necesare pentru a ne simți confortabil? Nu, Isus nu ne-a promis

confort. Necesare ca să evităm rușinea? Nu, Isus ne-a chemat să purtăm cu bucurie rușinea pentru numele Lui. Necesare pentru supraviețuire? Nu, Isus nu ne-a promis că ne scutește de moarte—de orice fel ar fi ea. Prigoana și bolile i-au decimat pe sfinți. Creștinii au murit pe eșafod, și au murit de boli. De aceea a scris Pavel, “Și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8:23).

Ce a vrut Isus să spună este că Tatăl nostru care este în ceruri nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre (1 Corinteni 10:13). Dacă ai nevoie de o fărâmitură de pâine, pentru ca tu, copilul lui Dumnezeu, să-ți păstrezi credința în închisoarea foamei, o vei primi. Dumnezeu nu promite mâncare suficientă pentru a fi confortabil sau pentru a trăi—El promite mâncare suficientă ca să te poți încrede în El și a împlini voia Lui.²²

Pot totul în Hristos, chiar și să mor de foame

În momentul când Pavel a promis, “Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos,” el chiar sfârșise de spus, “Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și *flămând*, să fiu în belșug și să fiu *în lipsă*. Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:12-13, 19). Pot “toate lucrurile” înseamnă “Pot să sufăr și foamea prin El, cel ce mă întărește. Pot fi lipsit de hrană și îmbrăcăminte prin El, cel ce mă întărește.” Asta promite Isus. El nu ne va lăsa și nu ne va părăsi (Evrei 13:5). Dacă vom suferi foame, El va fi pâinea noastră veșnică, dătătoare de viață. Dacă vom umbla goi, El va fi veșmântul nostru desăvârșit, neprihănit. Dacă vom fi chinuți și vom striga de durere în durerile morții, El ne va păzi să blestemăm numele Lui și va transforma trupul nostru zdrobit de lovituri îmbrăcându-l într-o frumusețe care nu va mai trece.

Dincolo de orice risc este dragostea care triumfă

Concluzia care ne mângâie și ne dă siguranță oricâte ori riscăm pentru Hristos este că nimic nu ne poate despărți de dragostea Lui. Pavel întreabă, “Cine *ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?* Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?” (Romani 8:35). Și răspunsul lui este, NIMIC! Cu alte cuvinte, nici o nenorocire care se abate asupra unui adevărat creștin nu poate dovedi că el a fost despărțit de dragostea lui Hristos. Dragostea lui Hristos triumfă peste toate nenorocirile. Romani 8:38-39 spune extraordinar de clar acest lucru: “Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Dincolo de orice risc—chiar dacă duce la moarte—este dragostea lui Dumnezeu care este triumfătoare. Aceasta este credința care ne eliberează pentru a putea risca pentru cauza lui Dumnezeu. Nu eroismul nostru, nu pofta de aventură, nu încrederea curajoasă în noi înșine, nu străduințele de a obține favoarea lui Dumnezeu. Ci credința copilărească în triumful dragostei lui Dumnezeu—că dincolo de orice risc din pricina neprihănirii, Dumnezeu va fi acela care ne va susține. În El vom fi atot-satisfăcuți pe vecie. Nimic nu va fi risipit.

Poate fi ceva mai bun decât să fii biruitor?

Dar există ceva mai mult în legătură cu promisiunea care ne susține în perioade de risc pentru cauza lui Hristos. Pavel întreabă, “Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine

va fi împotriva noastră?” Răspunsul pe care vrea să-l înțelegem este, Nimeni. Ca și cum ar spune, “Dacă Dumnezeu este pentru noi, nimeni nu poate fi împotriva noastră.” Pare un lucru naiv. Ca și atunci când ai spune, după ce ți s-a tăiat capul, “Nici un fir de păr din cap nu mi-a pierit.” Se pare că aceste afirmații exagerate înseamnă mai mult decât am spus până acum. Ele spun mai mult decât că sfinții care mor nu vor fi despărțiți de Hristos.

Acest “mai mult” apare și în expresia “mai mult decât biruitori.” “Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” (Romani 8:37). Ce înseamnă “mai mult decât biruitori”? Cum poți să fii mai mult decât biruitor când îți asumi riscuri pentru cauza lui Dumnezeu și ești rănit pentru El?

Dacă te aventurezi să împlinești un act de ascultare care înalță valoarea supremă a lui Isus Hristos, și făcând acest lucru ești atacat de unul din vrăjmașii menționați în versetul 35, de exemplu, de foamete sau sabie, ce trebuie să ți se întâmple ca să poți fi numit pur și simplu “biruitor”? Răspuns: Nu trebuie să te despartă de dragostea lui Isus Hristos. Țelul atacatorului este să te distrugă și să te despartă de dragostea lui Hristos, și să te aducă la ruina finală despărțit de Dumnezeu. Ești biruitor dacă zădărnicești acest plan și rămâi în dragostea lui Hristos. Dumnezeu a promis că se va întâmpla așa. Crezând acest lucru, noi riscăm.

Dar ce trebuie să se întâmple în acest conflict cu foametea sau sabia, pentru ca tu să fii numit “mai mult decât biruitor”? Un răspuns biblic este că un biruitor înfrânge dușmanul, însă cel ce este mai mult decât biruitor îl subjugă pe dușman. Un biruitor zădărnicește scopurile vrăjmașului său, însă cel ce este mai mult decât biruitor îl face pe vrăjmaș să slujească propriilor interese. Un biruitor își doboară dușmanul; cel ce este mai mult decât biruitor face din dușmanul său un rob.

Ce înseamnă în mod practic acest lucru? Să folosim chiar cuvintele apostolului Pavel din 2 Corinteni 4:17: “Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează [efectuează, pregătesc, aduc] pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.” Aici am putea spune că “întristările” sunt vrăjmașul care ne atacă. Ce s-a întâmplat în conflictul cu întristările, în cazul lui Pavel? Cu siguranță că nu l-au despărțit de dragostea lui Hristos. Ba chiar mai mult, am putea spune că întristările au fost luate captive. Au fost înrobite și puse să lucreze sau să pregătească o bucurie veșnică lui Pavel. Ele îi pregăteau lui Pavel “o greutate veșnică de slavă.” Dușmanul său îi este acum rob. Nu doar că l-a biruit. L-a... “mai mult decât biruit,” dacă am putea spune astfel.

Încercarea și-a ridicat sabia să taie capul credinței lui Pavel. Dar în loc de asta, mâna credinței a smuls arma încercării și a tăiat cu ea bucăți din ce mai era lumesc în Pavel. Încercarea este transformată în roabă a evlaviei, umilinței și dragostei. Satana a dorit răul, însă Dumnezeu a schimbat răul în bine. Vrăjmașul a devenit robul lui Pavel și a lucrat în folosul lui o și mai mare greutate de slavă dect ar fi avut fără luptă. În acest fel Pavel—și orice urmaș al lui Hristos—este mai mult decât biruitor.

Singurul drum care duce la bucurie de durată

Aceasta este promisiunea care ne face în stare să ne asumăm riscuri pentru Hristos. Nu este impulsul eroismului, sau pofta după aventură, sau curajul încrederii în sine, sau nevoia de a obține aprobarea lui Dumnezeu. Este pur și simplu încrederea în Hristos—că în El Dumnezeu ne va da tot ce ne este de folos astfel încât să putem să ne bucurăm a-L înălța pentru veci. Orice bine venit pentru binecuvântarea noastră, și orice rău care dorește să ne lovească, ne va ajuta în final să ne lăudăm doar cu crucea lui Hristos, să-L înălțăm pe El și să-L slăvim pe Creatorul nostru. Credința în aceste

promisiuni ne face liberi să riscăm și să aflăm din proprie experiență că este mai bine să-ți pierzi viața decât s-o risipești.

De aceea, este bine să riști pentru cauza lui Hristos. Este corect să-l confrunți pe dușman și să spui, “Domnul să facă ce va crede.” Este bine să-i slujești pe oamenii lui Dumnezeu, și să spui, “Dacă va fi să pier, voi pieri!” Este bine să stai în fața cuptorului de foc al încercării și să refuzi să te închini dumnezeilor acestei lumi. Acesta este drumul care duce la bucurie deplină și la desfătări veșnice în dreapta Lui. La sfârșitul fiecărui drum—drum sigur și fără riscuri, dar și fără țel—ne vom pune fața în palme și vom spune, “Oh, anii mei, i-am risipit!”

CAPITOLUL 6

SCOPUL VIETII—A-I FACE CU BUCURIE PE ALȚII BUCUROȘI ÎN DUMNEZEU

Este imposibil să-ți riști viața pentru a-i face pe alții bucuroși în Dumnezeu dacă ești neiertător. Dacă ai tendința de a vedea slăbiciunile și greșelile oamenilor, și de a-i trata urât, nu-ți vei asuma riscuri pentru bucuria lor. Acest fel de a fi—universal în toate ființele umane—trebuie dat la o parte. Nu vom risca cu bucurie pentru a-i face pe alții să se bucure în Dumnezeu dacă-i urâm, dacă le purtăm pică, sau dacă îi respingem din pricina metehnelor pe care le au. Trebuie să devenim iertători.

Nu obiecta în legătură cu cazurile dificile. Eu vorbesc despre un spirit, despre un fel de a fi, nu despre o listă cu criterii despre când facem asta sau cealaltă. Nu vorbesc nici despre un papă-lapte care nu poate muștra pe nimeni, nu poate pune disciplină în nimic sau nu se poate împotrivi la nimic. Întrebarea este: suntem dispuși să avem milă? Pornirea noastră este spre bunătate, sau nu? Avem un duh iertător? Fără un astfel de duh nu vom fi sensibili față de nevoile din jur, și ne vom risipi viețile.

Iertarea este bună fiindcă ea ni-L dă pe Dumnezeu

Motivația biblică pentru a fi iertător s-ar putea să fie mai adâncă decât simplul fapt că și tu ai fost iertat. Nu greșești să spui: Motivul pentru care sunt iertător este că și eu am fost iertat de Dumnezeu fără să fi meritat. “Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul *cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos*” (Efeseni 4:32). Însă la baza acestui motiv nu este iertarea lui Dumnezeu, ci ceea ce primim prin iertarea lui Dumnezeu. Prin ea Îl primim pe Dumnezeu.

De ce ne place să fim iertați de Dumnezeu? La această întrebare se pot da unele răspunsuri care nu-I aduc cinste lui Dumnezeu, fiindcă în urma iertării există anumite beneficii pe care unora le-ar place să le aibă, fără să-L iubească pe Dumnezeu. Putem spune, “Îmi place să fiu iertat de Dumnezeu fiindcă urăsc chinul unei conștiințe vinovate.” Sau “...fiindcă doresc să merg în ceruri să-i întâlnesc pe iubiții mei și să am un trup nou fără boală.” Unde este locul lui Dumnezeu în aceste motivații pentru care dorim iertarea Lui? În cel mai bun caz, El este în aceste motivații dacă este comoara adevărată a vieții noastre.

Dacă este așa, atunci aceste desfătări sunt într-adevăr moduri de a-L iubi pe Dumnezeu. O conștiință liberă și curată ne ajută să-L vedem mai mult pe El și ne face în stare să ne bucurăm de El. Scăparea de moarte cu prețul sângelui lui Hristos ne

arată mai mult din sfințenia plină de îndurare a lui Dumnezeu și din dorința Lui ca să fim fericiți. Darul de a-i putea revedea pe cei iubiți nouă scoate în evidență minunea lui Dumnezeu de creare a unor relații de dragoste. Primirea unor trupuri noi, glorificate, adâncește identificarea noastră cu Hristosul glorificat. Dar dacă din darurile pe care le dorim lipsește Dumnezeu—și mă tem că așa stau lucrurile cu mulți din cei ce se declară creștini—atunci n-am înțeles rostul iertării.

Iertarea este în esență modul lui Dumnezeu de a îndepărta marele obstacol în calea părtășiei cu El. Prin anularea păcatului nostru și plățirea prețului pentru acest păcat prin moartea propriului Său Fiu, Dumnezeu ne deschide ușa ca să-L putem vedea și să ne putem bucura de El pentru vecie. Scopul iertării este să-L vedem și să ne bucurăm de El, să-L savurăm. Scopul crucii este părtășia sufletească cu Tatăl, părtășia care să ne satisfacă sufletele. Dacă dorim să fim iertați doar din alte motive, nu ne vom bucura de iertare, ci ne vom risipi viețile.

Care este, deci, motivația de bază pentru a ierta? “Iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” Trebuie să iertăm “cum ne-a iertat Dumnezeu.” Dumnezeu ne-a iertat în așa fel încât bucuria infinită a părtășiei Sale devine bucuria noastră. Dumnezeu este scopul iertării. El este și baza și mijlocul iertării. Ea vine *de la* El; a fost realizată *prin* Fiul Său; și ea conduce pe oameni înapoi *la* El având păcatele aruncate în cea mai adâncă mare. De aceea motivul pentru a fi iertător este bucuria de a fi în mod liber și bucuros în regulă cu Dumnezeu. Plătind un mare preț, Dumnezeu ne-a dat ce aveam nevoie mai presus de orice: ni s-a dat pe Sine însuși ca să fie bucuria noastră veșnică. Iertarea lui Dumnezeu este importantă pentru un motiv: Ea ni-L dă pe Dumnezeu!

Ce vor să dea cei ce sunt iertători

Impulsul de a ierta este bucuria pe care o avem în Dumnezeul nostru iertător. Nu doar bucuria că am fost iertați, ci și faptul că prin primirea iertării am primit bucuria în Dumnezeu. Dacă nu vedem acest lucru și dacă nu-l experimentăm, probabil că vom schimba motivațiile centrate în Dumnezeu într-un fel de bunăvoință care încearcă să facă bine oamenilor fără să cunoască ce este mai bun—adică, plăcerea atot-satisfăcătoare în Domnul. Dacă, însă, înțelegem iertarea ca darul gratuit și nemeritat al bucuriei în Dumnezeu, atunci vom fi purtați de această bucurie, cu dragoste, prin lumea păcatului și suferinței. Scopul nostru va fi ca și alții, prin Isus Hristos, să găsească iertarea și bucuria veșnică în Dumnezeu.

Bucuria în Dumnezeu se va revărsa spre alții ca înțelegere și milă din toată inima, fiindcă bucuria în Dumnezeul îndurător nu poate refuza mila față de alții. Nu poți disprețui lucrul de care te bucuri în Dumnezeu, lucrul care-ți place la El. Bucuria în Dumnezeul care nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru păcătoșii lipsiți de merit, nu poate răsplăti răul cu rău. Acea bucurie se va manifesta în a arăta milă (Mica 6:8). Bucuria în Dumnezeul care este încet la mânie nu poate coexista cu propria nerăbdare. Ea se va lupta pentru triumful a ceea ce admiră în Dumnezeu. Bucuria în Dumnezeul care din eternitate arată “nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi” (Efeseni 2:7) se bucură să fie generoasă, și caută căi de a dăruia.

Nu sunt creștini pentru că nu doresc să dăruiască

Robert Murray M'Cheyne, păstorul scoțian care a murit la treizeci și nouă de ani în 1843, a vorbit despre mila și generozitatea creștinilor ca o evidență a faptului că erau în adevăr creștini. El îi iubea pe săracii din parohia sa, și se temea pentru cei care nu căutau moduri de a le arăta mila.

Sunt îngrijorat pentru cei săraci, dar mai tare pentru voi. Nu știu ce vă va spune Hristos în ziua cea mare... mă tem că mulți din cei ce mă ascultă știu bine că nu sunt creștini, fiindcă nu le place să dăruiască. Dărnicia mărinimoasă și generoasă, fără părere de rău, presupune o inimă nouă; o inimă veche s-ar despărți mai ușor de viață decât de bani. O, prietenii mei! Bucurați-vă de bani; țineți mult la ei; nu dați nimănui nimic; bucurați-vă de ei repede căci vă spun, voi veți fi cerșetori toată veșnicia.²³

Dilema pe care am depășit-o

Care este natura și țelul dărnicii creștine făcute cu bucurie? Este efortul—făcut cu atâta creativitate și jertfă cât este nevoie—de a da altora bucurie durabilă și mereu mai mare²⁴—bucurie în Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este cel mai mult glorificat în noi atunci când noi suntem cel mai mult satisfăcuți în El, așa cum am argumentat în capitolul 2, atunci trăirea după voia lui Dumnezeu înseamnă că trăim cu bucurie pentru a-i face pe alții bucuroși în Dumnezeu. Bucuria noastră și faptul că căutăm să-i facem și pe alții să se bucure Îl glorifică pe Dumnezeu. Și din moment ce bucuria în Dumnezeu este cea mai mare și mai durabilă fericire, căutarea ei înseamnă de asemenea dragoste. Întrucât aceeași bucurie în Dumnezeu aduce satisfacție omului și în același timp Îl glorifică pe Dumnezeu, nu trebuie niciodată să alegem între a-i iubi pe oameni sau a-L glorifica pe Dumnezeu.²⁵ Când căutăm plini de bucurie scopul bucuriei altora în Dumnezeu—chiar cu prețul propriei noastre vieți—noi îi iubim *pe ei* și Îl onorăm *pe Dumnezeu*. Acesta este opusul unei vieți risipite.

Noi nu putem face pe nimeni să se bucure în Dumnezeu

Atunci cum putem face pe alții să se bucure în Dumnezeu? Vom vorbi despre asta în capitolul următor. Dar mai întâi trebuie să fac două clarificări. Prima dintre ele este că, evident, noi nu putem *face* pe nimeni să se bucure în Dumnezeu. Bucuria în Dumnezeu este o roadă a Duhului Sfânt (Galateni 5:22). Ea este numită “bucuria Duhului Sfânt” [sau bucuria care vine de la Duhul Sfânt] (1 Tesaloniceni 1:6). Este lucrarea lui Dumnezeu: “Dumnezeul nădejdiei să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința” (Rom.15:13). Este efectul harului lui Dumnezeu: “Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul, pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, *bucuria* lor peste măsură de mare, și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor” (2 Corinteni 8:2). Bucuria lui Dumnezeu este trezită în inimile noastre atunci când Dumnezeu în îndurarea Lui ne deschide ochii să vedem gloria lui Hristos în Evanghelie (2 Corinteni 4:4).

Cu toate acestea, chiar dacă bucuria în Dumnezeu este în esență darul lui Dumnezeu, El folosește mijloace pentru a-i aduce pe oameni la plinătatea acestei bucurii. Pavel și-a descris propria lucrare ca o slujire pentru bucuria altora. “Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră; dar vrem să *lucrăm și noi împreună la bucuria voastră*” (2 Corinteni 1:24). El spune bisericii din Filipi că motivul pentru care Dumnezeu îi mai îngăduie să trăiască este “pentru înaintarea și *bucuria* credinței voastre” (Filipeni 1:25). Isus a spus că propriile Sale cuvinte erau mijloace prin care Dumnezeu dorea să le aducă ucenicilor bucurie: “V-am spus aceste lucruri, pentru ca *bucuria* Mea să rămână în voi, și *bucuria* voastră să fie deplină” (Ioan 15:11). El a spus de asemenea că rugăciunea era un mijloc de a obține bucuria: “Până acum n-ați

cerut nimic în Numele Meu: *cereți*, și veți căpăta, pentru ca *bucuria* voastră să fie deplină” (Ioan 16:24). Lista mijloacelor prin care se capătă bucuria ar putea continua. Însă am vrut doar să arătăm că există anumite lucruri pe care le putem face pentru a-i face pe oameni bucuroși în Dumnezeu, atunci când El binecuvântează eforturile noastre prin harul Său care este esențial.

A-i face pe alții bucuroși în Dumnezeu este un lucru imens

A doua clarificare este că bucuria în Dumnezeu nu este o experiență religioasă periferică. Când vorbesc despre a-i face pe alții bucuroși în Dumnezeu, mă gândesc la întreaga lucrare mântuitoare înfăptuită de Dumnezeu de la început până la sfârșit. Nu vreau să spun că toată mântuirea stă în bucurie. Spun că bucuria în Dumnezeu este scopul întregii lucrări de mântuire, și esența faptică a ce înseamnă să fii mântuit. Fără această bucurie în Dumnezeu, n-ar fi mântuire.

Deci, când vorbesc de a-l face pe cineva bucuros în Dumnezeu, includ *planul și harul lui Dumnezeu* “care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii” (2 Timotei 1:9). Includ *lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos* în moarte și înviere (Romani 3:24-26). Includ lucrarea divină a *nașterii din nou* prin care primim o nouă natură (Ioan 3:3-7; 1 Petru 1:3, 23). Includ schimbarea minții care vine de la Dumnezeu, numită *pocăință*, care produce îndepărtarea de păcat și întoarcerea către Dumnezeu pentru a primi ajutor (2 Timotei 2:25; Fapte 3:19; 26:20). Includ *credința* în Isus Hristos care-L ia pe El de Mântuitor și Domn și Comoară supremă a vieții (Filipeni 3:7-9). Includ acea schimbare progresivă în a lua chipul lui Hristos, numită *sfințire* (Romani 6:22; 8:29). Includ întreaga *viață de dragoste* care socotește mai mare binecuvântare în a da decât în a primi (Fapte 20:35). Și includ *înnoirea totală* a trupului, minții, inimii, relațiilor, și a societății care se întâmplă parțial în vremea noastră prin pătrunderea Împărăției lui Dumnezeu, și care se vor desăvârși la împlinirea planului lui Dumnezeu în veacul viitor (Fapte 3:21; Romani 8:23).

De aceea, când vorbesc de bucuria în Dumnezeu, eu înțeleg o bucurie care își are rădăcinile în hotărârea eternă a lui Dumnezeu, a fost cumpărată de către sângele lui Hristos, răsare prin Duhul Sfânt în inima celui născut din nou, se trezește în pocăință și credință, constituie esența sfințirii și asemănării cu Hristos, și dă naștere unei vieți de dragoste și unei pasiuni pentru transformarea lumii după imaginea lui Dumnezeu. Bucuria în Dumnezeu este o realitate imensă plănuită, cumpărată și produsă de Dumnezeu în viețile celor aleși de El pentru gloria numelui Său.

Atunci ce trebuie să facem?

După aceste două clarificări, întreb din nou, ce trebuie să facem noi pentru a-i face pe oameni bucuroși în Dumnezeu? Ce căi ale riscului și jertfirii ar trebui să alegem în pasiunea noastră pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile, și în zelul nostru de a-L înălța pe El, și în dedicarea noastră neprecupețită de a ne lăuda doar cu crucea? Despre aceasta vor vorbi capitolele următoare.

CAPITOLUL 7

TRĂIND PENTRU A DOVEDI CĂ EL ESTE MAI DE PREȚ DECÂT VIAȚA

Pentru a-i putea face pe alții să se bucure în Hristos cu o bucurie veșnică, viețile noastre trebuie să arate că El este pentru noi mai prețios decât viața. “Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele vor cânta laudele Tale” (Psalmul 63:3). Pentru aceasta trebuie să facem alegeri și sacrificii în viață, bazați pe asigurarea că înălțarea lui Hristos prin generozitate și milă este mai satisfăcătoare decât egoismul. Dacă evităm riscul pentru a rămâne în siguranță și fără probleme, ne vom risipi viețile. Acest capitol se referă la modul de a evita o așa viață.

Cum să nu-L trădăm pe Isus

Dacă Hristos este o comoară atot-satisfăcătoare, și El promite să ne împlinească toate nevoile chiar și dacă ar fi să trecem prin foamete sau lipsă de îmbrăcăminte, atunci trăirea după aceleași valori ca lumea care nu-L cunoaște ar însemna să-L trădăm. Mă gândesc în mod deosebit la modul în care ne folosim banii și cum ne raportăm la posesiunile noastre. Aud cuvintele obsedante ale Domnului Isus, “Nu vă îngrijorați dar, zicând: "Ce vom mânca?" Sau: "Ce vom bea?" Sau: "Cu ce ne vom îmbrăca?" Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele” (Matei 6:31-32). Cu alte cuvinte, dacă viețile noastre sunt devotate câștigării și păstrării posesiunilor materiale, noi semănăm cu lumea, și acest lucru nu-L cinstește pe Hristos. El va arăta ca un beneficiu religios suplimentar, folositor pentru a scăpa de iad la urmă, dar care nu este important și nu influențează viața și iubirea noastră. El nu va arăta ca o comoară neprețuită, și nu-i va face pe alții să se bucure în Dumnezeu.

Dacă suntem străini și călători pe pământ (1 Petru 2:11), și dacă cetățenia noastră este în ceruri (Filipeni 3:20), și dacă nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Hristos (Romani 8:35), și dacă bunătatea Lui prețuiește mai mult decât viața (Psalmul 63:3), și dacă întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă (2 Corinteni 4:17), atunci vom da la o parte orice frică și “vom căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Mat.6:33). Vom socoti totul ca un gunoi în comparație cu Hristos (Filipeni 3:7-8). Vom primi “cu bucurie răpirea averilor noastre” doar pentru a putea face fapte neobișnuite și neînțelese de milă (Evrei 10:34). Vom alege “mai bine să suferim împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să ne bucurăm de plăcerile de o clipă ale păcatului, și vom socoti “ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului” (Evrei 11:25-26).

De ce nu ne întrebă oamenii despre nădejdea noastră?

Nu este nici o îndoială că dacă am trăi mai mult în acest fel, lumea ar fi mai dispusă să se întrebe dacă nu cumva Isus este Comoara noastră atot-satisfăcătoare. Așa li s-ar părea că este. Când te-a întrebat ultima dată cineva despre “nădejdea care este în tine [în voi]”? Petru ne spune că trebuie să fim pregătiți pentru asta: “Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi” (1 Petru 3:15).

De ce nu ne întrebă oamenii despre nădejdea noastră? Răspunsul este probabil pentru că arătăm că nădăjduim în aceleași lucruri ca ei. Viețile noastre nu arată ca și cum am fi pe drumul Calvarului, dezbrăcați de noi înșine ca să avem dragoste jertfitoare, slujind pe alții cu încredințarea dulce că nu este nevoie să fim răsplătiți în această viață. Răsplata noastră este mare în ceruri (Matei 5:12)! “Ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți” (Luca 14:14). Dacă am crede mai mult acest lucru, alții ar putea vedea vrednicia și valoarea lui Dumnezeu și și-ar găsi bucuria în El.

Credibilitatea lui Hristos atârnă de felul în care ne folosim banii

Subiectul banilor și al stilului de viață nu este un subiect secundar în Biblie. De el atârnă credibilitatea lui Hristos în lume. “Cincisprezece procente din toată învățătura lui Hristos se leagă de acest subiect—un procent mai mare decât învățăturile despre cer și iad combinate la un loc.”²⁶ Ascultați acest refren care se repetă în toate învățăturile Lui:

- “Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, și urmează-Mă” (Marcu 10:21).
- “Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră... dar vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea!” (Luca 6:20, 24).
- “Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:33).
- “Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 18:25).
- “Viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui” (Luca 12:15).
- “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33).
- “Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungii, care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri” (Luca 12:33).
- “Zacheu a stat înaintea Domnului, și i-a zis: Iată, Doamne, jumătate din avuția mea o dau săracilor... Isus i-a zis: Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta” (Luca 19:8-9)
- “Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea” (Matei 13:44).
- “A văzut și pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bănuți. Și a zis: "Adevărat vă spun, că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți!"” (Luca 21:2-3).
- “Dar Dumnezeu i-a zis: "Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile, pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?" Tot așa este și cu cel

ce își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu” (Luca 12:20-21).

- “Isus i-a răspuns: "Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul..." "Vino după Mine!"” (Luca 9:58-59).

Generozitate hazardată

Mereu și mereu Îl vedem pe Isus neînduplecat în chemarea Lui radicală la un stil de viață ca în timp de război și la o generozitate hazardată. Spun “hazardată” din pricina istoriei cu văduva. Ea a dat pentru lucrarea de la Templu și ultimul ei bănuț. Cei mai mulți dintre noi ar numi asta nebunie sau, mai delicat, o imprudență. Dar Isus nu o critică defel:

A venit și o văduvă săracă, și a aruncat doi bănuți, care fac un gologan. Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi, și le-a zis: "Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască" (Marcu 12:42-44, sublinierea noastră)

Înțelesul aici nu este că fiecare din noi ar trebui să renunțe la tot ce are, ci înțelesul este că Isus apreciază riscurile pline de credință asumate pentru gloria lui Dumnezeu. Nu am pentru voi legi privitoare la un anumit mod în care să vă cheltuiți banii, afară de ceea ce ne-a spus Isus. Vreau doar să vă îndrept către Isus și să lăsăm cuvintele Lui să aibă efectul lor șocant și mântuitor asupra noastră.

Folosește banii ca să arăți că Dumnezeu este comoara ta, nu posesiunile materiale

Punctul de vedere al lui Isus asupra banilor și posesiunilor materiale se regăsește în tot Noul Testament. Există relatări în Faptele Apostolilor (“Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia” Fapte 2:45). Găsim cuvintele apostolului Pavel (“În mijlocul multelor neazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare, și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor... Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu,” 2 Corinteni 8:2; 9:7). Avem cuvintele lui Iacov, fratele Domnului Isus (“Răsare soarele cu căldura lui arzătoare, și usucă iarba: floarea ei cade jos, și frumusețea înfățișării ei piere: așa se va veșteji bogatul în umbletele lui,” Iacov 1:11).

Subiectul este prezent peste tot, fiindcă este crucial pentru mărturia bisericii. Dacă vrem să-i facem pe oameni să se bucure în Dumnezeu, viețile noastre trebuie să arate ca și cum Dumnezeu este bucuria noastră, nu posesiunile materiale. Viețile noastre trebuie să arate ca ale unora care-și folosesc posesiunile pentru a produce altora bucurie în Domnul—în mod deosebit celor mai în nevoie.

De ce am folosit exprimarea “stil de viață ca în timp de război”

Câteodată eu folosesc exprimarea “stil de viață ca în timp de război” sau “mod de gândire ca în timp de război.” Este o expresie folositoare—dar și dezechilibrată. Pentru mine este mai ales folositoare. Îmi comunică faptul că în lume există un război între Hristos și Satana, între adevăr și falsitate, între credință și necredință. Îmi spune că e nevoie de arme, care trebuie cumpărate și folosite, însă aceste arme nu sunt săbii

și puști sau bombe, ci Evanghelia și rugăciunea și dragostea care se jertfește (2 Corinteni 10:3-5). Și îmi spune că miza acestui conflict este mai mare decât a oricărui alt conflict din istorie; este eternă și infinită: cer sau iad, bucurie eternă sau chin etern (Matei 25:46).

Eu personal am nevoie să aud mereu și mereu acest mesaj, fiindcă am tendința să alunec spre un mod de gândire “ca în timp de pace.” Lucrul acesta este tot atât de sigur pe cât e de sigur că ploaia cade în jos și flăcările se ridică în sus. Prin natură sunt pornit să iubesc aceleași jucării pe care le iubește și lumea. Încep să mă acomodez. Încep să iubesc ce iubesc și alții. Încep să numesc pământul “acasă.” Chiar înainte de a-mi da seama, încep să numesc luxurile vieții “nevoi” și încep să-mi folosesc banii exact cum îi folosesc și necredincioșii. Încep să uit de război. Nu mă mai gândesc mult la oamenii care pier. Misiunile și popoarele neatrinse de mesajul Evangheliei îmi ies din minte. Încetez să mai visez la triumful harului. Mă cufund într-o gândire seculară care se uită mai întâi la ce poate omul să facă, nu la ce poate Dumnezeu să facă. Este o boală teribilă. Și eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acei ce mi-au impus mereu și mereu să gândesc ca în timp de război.

Cum este în timp de război

Îi mulțumesc lui Dumnezeu, de exemplu, pentru Ralph Winter, care nu doar că a scris cu putere despre stilul de viață ca în timp de război, dar a și trăit astfel ca misionar, profesor, fondator al Centrului U.S. pentru Misiunea Mondială, și susținător neobosit al popoarelor lumii neatrinse de mesajul Evangheliei. El a spus următoarea ilustrație vie despre diferența dintre mentalitatea timpului de război și a timpului de pace în folosirea posesiunilor noastre materiale:

Vasul Regina Maria, plutind tihnit în golful din Long Beach, California, este un fascinant muzeu al trecutului. Folosit atât ca vas transatlantic în timp de pace cât și ca transportor de trupe în Al Doilea Război Mondial, vasul-muzeu de lungimea a trei terene de fotbal oferă un contrast șocant între stilul de viață din timp de pace și cel din timp de război. Într-o parte a unei secțiuni, vezi reconstruită imaginea sălii de mese pregătită pentru patronii bogați și cultivați pentru care era aranjat un set lucitor de cuțite și furculițe și linguri, atât de obișnuite pentru ei. De cealaltă parte a sălii dovezile austerității din timpul războiului prezintă un contrast puternic. O tavă metalică cu mai multe compartimente înlocuia cincisprezece farfurii și farfurioare. În dormitoare, paturi supraetajate, nu doar câte două, ci câte opt, îți explică de ce în locul a 3000 de oameni pe timp de pace același spațiu putea să primească 15000 în timp de război. O, cât de respingătoare li s-a părut această transformare șefilor din timpul de pace! Evident că o așa transformare era determinată de starea de necesitate la nivel național. Supraviețuirea națiunii depindea de ea. În ziua de astăzi, esența Marii Compasiuni este că de împlinirea ei depinde supraviețuirea a multe milioane de oameni.²⁷

Data fiind vulnerabilitatea inimii mele la seducția modului de gândire din timp de pace, mod de gândire care-mi este vârat în minte în fiecare zi prin mijloacele media și de divertisment, am nevoie mereu de aceste imagini și pietre de aducere aminte. Noi suntem într-un război, când averile ne cresc sau scad, când teroriștii ne lovesc sau se ascund, când suntem sănătoși sau bolnavi. Atât plăcerea cât și durerea sunt amestecate cu otravă, gata să ne ucidă cu boala mândriei sau disperării. Avertismentul

biblic repetat de multe ori de “fiți treji”²⁸ se potrivește imaginii războiului. Și eu simt nevoia acestei atenționări în fiecare zi.

De ce nu vorbim de un “stil de viață simplu”?

Este mai util să vorbim de stilul de viață ca în vreme de război. Simplitatea poate avea un nimb de romantism și o atracție estetică care sunt străine misiunii milei în locurile periculoase din lume. Simplitatea poate de asemenea să treacă cu vederea faptul că, în vreme de război, sunt necesare cheltuieli majore pentru arme complexe și pentru antrenarea trupelor. Acestea nu sunt deloc simple, și pot fi foarte scumpe, însă întreaga țară face sacrificii pentru ele. Simplitatea poate fi direcționată spre propria persoană și poate să nu fie folositoare nimănui altcuiva. Stilul de viață din vreme de război înseamnă că există o cauză măreață și importantă pentru care merită să jertfești din ce ai și să te jertfești și pe tine însuși (2 Corinteni 12:15).

Risipirea vieții înseamnă pierderea vieții încercând salvarea ei

“A te jertfi” poate suna foarte dur. Însă nu este. Este ceva dătător de viață când ne jertfim pentru a-i face pe alții bucuși în Dumnezeu. Isus ne-a învățat că “Oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va câștiga” (Marcu 8:35). Acest lucru se aplică indivizilor în drum spre cer, și culturilor în drumul lor spre dispariție. Încă odată Ralph Winter ilustrează:

America de azi este o societate de “auto-salvare” și nimic altceva. Dar e acest lucru cu adevărat bun? Societățile subdezvoltate suferă de un set de boli: tuberculoza, subnutriția, pneumonia, paraziții, febra tifoidă, holera, tifosul, etc. America cea îmbelșugată a inventat pur și simplu un alt set de boli: obezitatea, arterioscleroza, bolile de inimă, atacurile de cord, cancerul de plămâni, bolile venerice, ciroza ficatului, dependența de droguri, alcoolismul, divorțurile, copiii abuzați, sinuciderile, crimele. Alege. Mașinile care scutesc pe oameni de muncă s-au dovedit a fi mecanisme ucigașe. Belșugul ne-a permis și mobilitatea dar și înstrăinarea membrilor de familie, și ca rezultat, tribunalele care judecă divorțuri, închisorile și instituțiile de sănătate mintală sunt arhipline. Încercând să ne auto-salvăm aproape că ne-am auto-distrus.”²⁹

Folosirea posesiunilor în așa fel încât cel mai nevoiaș să devină bucurios în Dumnezeu ne-ar salva în mai multe feluri. Ar confirma faptul că Hristos este Comoara noastră, și astfel ne-ar păstra pe cărarea către cer. Și ar transforma societatea noastră, care este în prezent condusă de o dorință sinucigașă după auto-satisfacere, fără bucurie în Hristos și fără dragoste pentru cei în nevoi. Pentru a ne scăpa din această tragedie, ar trebui să luăm în considerare cu seriozitate importanța unui stil de viață ca în vreme de război.

Vremea de război la nivel microbiologic

În ultimii ani, Ralph Winter a ridicat un alt stindard de război. Și este un lucru merituos. Dumnezeu se poate folosi de acest fapt pentru a îndrepta pe unii din voi într-o direcție de lucrare la care nu v-ați gândit niciodată ca fiind o lucrare pentru El. Winter ne-a atras atenția la efectele păcatului și ale Satanei la nivel microbiologic,

unde se întâmplă unele din cele mai oribile și devastatoare atacuri împotriva creației lui Dumnezeu, create foarte bine.

Este înspăimântător că Satana și-a folosit libertatea răzvrătită în dezvoltarea unor germeni și viruși la nivel microbial, care sunt responsabili astăzi de o treime din decesele de pe glob. Ceea ce Biblia numește simplu “molimă,” este un chin atât pentru animale cât și pentru oameni. Cu toate acestea teologia noastră obișnuită nu recunoaște în mod clar aceasta ca fiind o lucrare a Satanei pe care Dumnezeu vrea să o combatem, ca parte a misiunii Sale.

Dar, dacă misionarii nu predică despre un Dumnezeu care este interesat de toate suferințele, de toate distorsionările lucrării de creație a mâinilor Sale, noi reprezentăm greșit la toate aceste nivele orizontul complet al dragostei și grijei Sale care cuprinde totul—adevărata Lui natură...

În Vietnam au murit în medie zece americani pe întreaga durată a celor zece ani de război. Și guvernul nostru a cheltuit miliarde nenumărate în acel conflict pentru a-i elibera pe ai noștri din el.

Totuși, în zilele noastre nu zece ci 1500 de americani mor zilnic de cancer. Cu toate acestea guvernul alocă cu adevărat doar mărunțiș pentru această problemă: după ce 80% din suma totală se duce în cercetarea SIDA, cei 20% care rămân se investesc aproape în totalitate în evaluarea diferitelor tratamente, nu spre prevenția cancerului. Am aflat că toate cele 40 de proiecte finanțate de National Cancer Institute se concentrează spre chemo și radioterapie, nu spre prevenire.

Este ca și cum am fi implicați în 150 de războaie din Vietnam în același moment—dacă socotim numărul pierderilor suferite. Și totuși ne purtăm ca și cum n-am duce un război! Cum ar putea fi trezită America la realitatea că o treime din femei și jumătate din bărbați se îmbolnăvesc de cancer în viață?³⁰

Vremea când și un cui conta

Am văzut sacrificiile pe care le-au făcut militarii în timp de război în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Însă nu doar domeniul militar și-a schimbat prioritățile. Întreaga țară a făcut același lucru, cum ar putea să facă și întreaga biserică de azi. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial,

întreaga națiune... s-a părut că a ieșit peste noapte din letargia Depresiunii economice. Fiecare s-a înghesuit să fie de folos. Era nevoie de cauziuc, de gazolină și de metal pentru efortul de război. Un meci de basket al fetelor de la Northwestern University a fost oprit pentru ca arbitrul și toate cele zece jucătoare să scotocească terenul după un cui pierdut. Americanii au intervenit pentru a sprijini programele de raționalizare stricte și băieții lor s-au oferit voluntari în diverse “campanii” de colectare. În curând s-au raționalizat untul și laptele au fost restricționate, alături de compoturi și carne. Încălțămintele erau rare, și hârtia și articolele de îmbrăcăminte. Oamenii cultivau “grădini ale victoriei” și conduceau cu “viteza victoriei” de cincizeci la oră, viteza economiei maxime de combustibil. “Poartă-le, uzează-le, le faci bune... sau mai bine fără ele?” a devenit un slogan popular. Perioadele

de alarmă aeriană și camuflajele erau respectate întocmai. America a făcut sacrificii.³¹

Astfel de imagini sunt foarte puternice pentru mine. Pe plan secundar, ele mă fac să apreciez beneficiile libertății și prosperității. Dar pe plan principal ele mă muștră pentru frivolitate în trăire și mă inspiră să urmăresc în viață mai mult decât confortul și succesul lumesc—să urmăresc ceva care-L înalță pe Dumnezeu, ceva veșnic.

Da, da, a vorbi despre război este un lucru dezechilibrat

Admit, însă, așa cum am spus și mai înainte, că exprimarea “stil de viață ca în vreme de război” sau “stil de gândire ca în vreme de război” este dezechilibrată. După o predică în care am folosit acești termeni, cineva mi-a scris, “Când accentuați imaginea vieții de război, mai lăsați loc și pentru aspectele vieții care nu au legătură cu războiul, de exemplu pentru artă sau pentru tihnă? Nu există alte imagini ale vieții creștine care sunt mai liniștitoare ca imaginea războiului?”

Iată răspunsul pe care l-am dat în următorul mesaj:

Răspunsul este, da, categoric că există alte imagini ale vieții creștine care sunt mai liniștitoare. “Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă” (Psalmul 23:1-2). Asta este o imagine cu totul diferită decât cea a bombelor care cad și a sângelui care curge. “Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). “Până la bătrânețea voastră Eu voi fi Același, până la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc” (Isaia 46:4).

Și, o, da, există un timp și un loc potrivit pentru creștin ca să se bucure, să evalueze și să transforme întregul spectru al culturii umane. De fapt, este imposibil să te desprinzi din cultura modernă în care trăiești; și dacă *nu* gândim în termenii unei însușiri cumpănite a culturii, a unei evaluări biblice a culturii, și a unei transformări atente, probabil că vom fi consumați de către cultură, și nici nu ne vom da seama că suntem mai mult lumești decât creștini.

Deci, da, fără doar și poate, trebuie să folosiți *toate* imaginile din Scriptură (nu doar imaginea războiului) pentru a vă forma viața. Apoi trebuie să lăsați viața voastră radical creștină, viața captivată de Dumnezeu, viața care-L are pe Hristos drept comoară, și viața orientată spre dărnicie, să confrunte și să formeze cultura voastră.

Eu am însă senzația că în Apusul prosper pericolul în biserică nu este că există un număr prea mare de oameni supra-zeloși care sunt preocupați excesiv de cei pierduți și investesc cu prea mult curaj în cauza Evangheliei, și-și ruinează viețile prin prea multă milă față de cei săraci. Pentru fiecare sfânt neatent care își dăruiește viața și-și chinuie familia pintr-un zel îndreptat în direcție greșită, mă aventurez să spun că sunt o mie alții care cochetează cu lumea, considerându-L pe Isus ca un supliment util, însă nu un Împărat atotsatisfăcător, cu autoritate deplină în ce privește dragostea.

Etica dezastruoasă a evitării

Una din caracteristicile gândirii din vremea de pace este ceea ce eu numesc etica evitării. În vreme de război ne punem întrebări diferite despre ce să facem cu viețile noastre decât în vreme de pace. Ne întrebăm: Ce pot eu face pentru cauza pentru care luptăm? Ce pot eu face pentru obținerea victoriei? Ce sacrificiu pot face eu sau ce risc îmi pot eu asuma pentru a aduce bucuria trimfului? În timp de pace avem tendința să ne întrebăm, Ce pot face pentru a mă simți mai confortabil? Pentru a mă distra mai bine? Pentru a evita neplăcerile și, posibil, pentru a evita păcatul?

Dacă suntem gata să plătim prețul și să riscăm pentru a-i face pe oameni bucuroși în Dumnezeu, depășim etica evitării. Acest mod de viață este total inadecvat pentru a-i trezi pe oameni să vadă frumusețea lui Hristos. Evitarea consecințelor neplăcute și a faptelor rele nu impresionează aproape pe nimeni. Etica evitării nu-i face reclamă lui Hristos nici nu-L glorifică. Există mulți necredincioși disciplinați care evită faptele rele, la fel ca creștinii. Isus ne cheamă la ceva mult mai radical decât atât.

Întrebările greșite și întrebările corecte

Oamenii mulțumiți cu etica evitării pun în general întrebări greșite despre comportament. Ei întreabă, Ce este rău în asta? Ce este rău în filmul acesta? Sau ce e rău cu muzica aceasta? Sau cu jocul acesta? Sau cu acești prieteni? Sau cu acest mod de relaxare? Sau cu investiția aceasta? Sau cu restaurantul acesta? Sau să fac cumpărăturile la acest magazin? Ce este rău să merg la o cabană în fiecare sfârșit de săptămână? Sau să am o cabană? Acest fel de întrebări arată rareori un stil de viață care-i face reclamă lui Hristos ca Domnul care satisface deplin viața, sau o viață care-i face pe alții bucuroși în Hristos. Astfel de întrebări conduc la o listă de “să nu faci asta sau astălaltă.” Ele hrănesc etica evitării.

Întrebările mai bune pe care le poți pune în legătură cu comportamentul sunt, de exemplu, următoarele: Cum mă poate ajuta acest lucru să Îl prețuiesc mai mult pe Hristos? Cum mă ajută să arăt că El este comoara mea? Cum mă ajută să-L cunosc pe Hristos sau să-L arăt pe Hristos? Biblia spune, “Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Întrebarea este, deci, mai mult pozitivă, nu negativă. Cum pot arăta gloria lui Dumnezeu în această acțiune? Cum pot să mă bucur înălțându-L prin acest comportament?

Curățenie și timp de calitate petrecut cu familia nu înseamnă viață

O, cât de multe vieți sunt risipite de oamenii care cred că viața creștină înseamnă doar să eviți să fii rău și să-ți îngrijești familia. Deci ei nu comit adulter, nu fură, nu ucid, nu delapidază, nu înșeală—doar muncesc mult, se uită mult la TV și seara se uită la casete video (în cadrul “timpului de calitate” petrecut cu familia), și se distrează de minune la sfârșit de săptămână—având activități legate de biserică (la cei mai mulți). Pentru milioane de oameni aceasta este viața. Viața risipită. Noi am fost creați pentru mai mult, mult mai mult.

Există o vorbă de duh mai veche care zice: “Nimeni nu s-a plâns vreodată pe patul de moarte, ‘O, dacă-aș fi putut în viață să petrec mai mult timp la birou, la serviciu.’” Ce vrea să spună acest lucru este că de obicei când ajungi în fața morții, banii ți se par dintr-o dată că sunt ceea ce sunt de fapt, fără folos pentru fericirea durabilă, în timp ce relațiile devin prețioase. Este adevărat. Când mama mea a murit în 1954, am scris președintelui departamentului nostru, la Colegiul Bethel, unde eram profesor, și mi-am anulat cererea făcută anterior, de a preda ore în plus în semestrul

următor pentru a primi un salariu mai mare. Faptul de a sta lângă mormântul mamei tale alături de soția și copilul tău te face să privești lucrurile în mod diferit. Bani și pierd puterea de atracție.

Dar zicala despre mai mult timp petrecut la birou poate să te ducă în eroare. Trebuie să adăugăm următoarele: Nimeni nu va vrea să spună Domnului univesului la cinci minute după moarte, “Doamne, am petrecut seară de seară jucând jocuri la computer și privind emisiuni frumoase la TV alături de familia mea, fiindcă i-am iubit așa de mult”. Cred că Domnul va răspunde, “Asta nu M-a arătat pe Mine ca fiind comoara ta în orașul unde ai locuit. Ar fi trebuit să faci mai mult decât doar pentru tine și pentru familia ta. Și TV-ul, după cum s-ar fi convenit să știi, nu a fost o metodă potrivită de a-ți hrăni familia sau sufletul.”

Televizorul, marele risipitor-de-vieți

Televizorul este unul din cei mai mari risipitori-de-vieți ai lumii moderne. Și, desigur, Internetul se grăbește să-l ajungă din urmă, dacă nu l-a și ajuns. Pe Internet poți fi mai selectiv, dar poți selecta de asemenea și lucruri mai rele, atunci când doar Judecătorul universului te vede. Deocamdată televizorul încă conduce, fiind marele risipitor-de-vieți. Problema cea mai mare cu TV-ul nu constă în numărul mare de obscenități, deși și aceasta este o problemă. Doar reclamele ar fi îndeajuns să samene în cineva sămânța fertilă a lăcomiei și poftelor, indiferent la ce program te uiți. Problema și mai mare este banalitatea. O minte hrănită zilnic la TV își reduce capacitatea. Mentea ta este creată să-L cunoască și să-L iubească pe Dumnezeu. Posibilitatea de a-și împlini această mare chemare este ruinată de vizionarea excesivă a TV-ului. Conținutul este așa de trivial și așa de superficial încât veștejește capacitatea minții de a gândi lucruri de valoare, iar capacitatea inimii de a simți emoții adânci se diminuează. Neil Postman ne arată de ce.

Ce se întâmplă în America este că televiziunea transformă în fleacuri toate chestiunile publice... Televiziunea disprețuiește expunerea, care este serioasă, secvențială, rațională și complexă. În schimb, ea oferă un discurs în care orice este accesibil, simplist, concret, și, mai mult decât toate, distractiv. Ca rezultat, America este prima cultură din lume în primejdie de a pieri amuzându-se.³²

Greutatea lui Dumnezeu

Din moment ce trăim toți într-o lume creată de televiziune, este aproape imposibil să vedem ce ni s-a întâmplat. Singura nădejde este să citim cum erau oamenii în secolele trecute. Biografiile sunt un antidot eficient la miopia culturală și la snobismul cronologic. Noi am devenit aproape incapabili să privim cu reverență și seriozitate un adevăr important. Lucrurile mărețe, în special gloria lui Dumnezeu, sunt luate, așa cum spune David Wells, cu un fel de “ușurătate” chiar și în biserică.

Unul din semnele definiției ale vremurilor noastre este tratarea cu ușurătate a lui Dumnezeu. Nu vreau să spun prin asta că El este ușor, eteric, ci că a devenit fără importanță pentru mulți. A devenit atât de neînsemnat pentru lume încât nici nu e băgat în seamă. Și-a pierdut proeminența în viața omului. Cei ce declară la sondajele de opinie că cred în existența lui Dumnezeu pot în același timp să-L considere mai puțin important decât televiziunea, poruncile Lui mai puțin obligatorii decât apetitul lor după affluentă și influență, judecățile Lui ca ne fiind

mai înspăimântătoare decât știrile de seară, și adevărul Său nu mai convingător decât ceața dulceagă de lingușiri și minciuni a reclamelor. Asta înseamnă ușurătate. Este o stare pe care I-am atribuit-o după ce L-am împins la periferia vieții noastre secularizate... Ușurătatea nu ne comunică nimic despre Dumnezeu ci numai despre noi înșine, despre starea noastră, despre dispoziția noastră psihologică de a-L exclude pe Dumnezeu din realitatea noastră.³³

Separând Sudanul de pantalonii scurți de damă

Ne-am pierdut abilitatea de a vedea și a gusta complexitatea adevărului și adâncimea simplității. Douglas Groothuis explică conexiunea dintre slăbiciune și televiziune.

Triumful imaginii televizate asupra cuvântului contribuie la lipsa de profunzime a sensibilității postmoderne... Cineva nu poate adânci un program de televiziune în aceeași măsură în care analizează un caracter dintr-o scriere a lui William Shakespeare sau C. S. Lewis, sau dintr-o alegorie a lui Blaise Pascal, sau dintr-un vers de poem al lui T. S. Elliot, de exemplu ‘Dar soarta noastră se târăște printre coaste uscate / pentru a le păstra metafizica caldă.’ Nici un program de televiziune n-ar putea rosti cu seriozitate un asemenea vers.. Ar fi o “televiziune proastă”—prea abstractă, prea poetică, prea adâncă, nedistractivă... [Și nu doar atât] dar imaginile apar și dispar și reapar fără un context rațional potrivit. O încercare de conștientizare a publicului despre sclavia în Sudan este urmată imediat de o reclamă foarte vie și ritmată pentru Disneyland, urmată de invitația de a cumpăra o anumită marcă de pantaloni scurți de damă care fac o femeie irezistibilă, etc., etc., până la dezgust.³⁴

De aceea omul care vine înaintea lui Dumnezeu cu etica lui foarte strict respectată de evitare și cu protestul că n-a putut petrece mai mult timp la serviciu la birou, ci a venit acasă și s-a uitat împreună cu familia la televizor, probabil că nu va scăpa de acuzația că și-a risipit viața. Isus i-a mustrat pe ucenicii Săi cu cuvinte care i se aplică ușor acestui om: “Chiar și păcătoșii lucrează mult, evită păcatelele grosolane, se uită seara la TV, și se distrează în zilele sfârșitului de săptămână. Cu ce sunteți mai deosebiți decât ei?” (vezi Luca 6:32-34; Matei 5:47).

Inspirând sacrificiu pentru cauze mai mărunte

De fapt, în vreme de război păcătoșii se ridică la nivele remarcabile de sacrificiu pentru cauze incomparabile cu cauza lui Hristos. Cauza cea mai înaltă în lume este aceea de a-i izbăvi cu bucurie pe oameni de iad, împlinindu-le nevoile pământești, făcându-i bucuroși în Dumnezeu, și făcând asta cu o plăcere binevoitoare și serioasă care-L face pe Hristos să fie perceput așa cum este de fapt, ca o Comoară. Nici un război de pe pământ n-a fost purtat pentru o cauză mai nobilă sau pentru un împărat mai glorios.

Dar, vai, ce riscuri mari și ce sacrificii curajoase au inspirat aceste cauze mai mărunte! La 19 februarie 1944 a început bătălia pentru Iwo Jima. Era o insulă pustie de vreo 13 kilometri pătrați la vreo 900 de kilometri sud de Tokio, apărată de vreo 22000 de japonezi pregătiți să lupte până la moarte (ceea ce au și făcut). Protejau două piste aeriene de care America avea nevoie în efortul strategic de a limita agresiunea

japoneză după Pearl Harbor și de a păstra libertatea atât de scumpă americanilor. Era o cauză înaltă, și sacrificiul plin de curaj a fost extraordinar.

Statisticile dure arată sacrificiul făcut de batalionul 2 al colonelului Johnson: 1400 de băieți (mulți încă adolescenți) au aterizat în ziua-D; 288 de înlocuitori s-au adăugat în cursul bătăliei, în total 1688. Din aceștia, 1511 au fost uciși sau răniți. Doar 177 au părăsit insula. Și din cei 177 rămași, 91 fuseseră răniți cel puțin odată și se întorseseră să lupte.

A fost nevoie de 22 nave transportoare arhipline pentru a aduce Divizia a 5-a pe insulă. Supraviețuitorii au încăput confortabil pe opt vapoare care i-au evacuat.

Tinerii americani au ucis aproximativ 21000 de japonezi, dar pentru asta au avut mai mult de 26000 de pierderi. A fost singura bătălie din Pacific unde invadatorii au suferit pierderi mai mari decât apărătorii.

Trupele de Marină au luptat în Al Doilea Război Mondial timp de patruzeci și trei de luni. Și totuși într-o singură lună la Iwo Jima, au avut o treime din numărul total de morți. Au lăsat în urmă cele mai mari cimitire din Pacific: aproape 6800 de morminte în total; coline de cruci și stele. Mii de familii n-au avut consolarea de a-și lua rămas bun de la cei dragi, ci doar informația abstractă că “soldatul a căzut la datorie” și a fost înmormântat într-o anumită parcelă, într-un șir purtând un număr pe mormânt. Mike era în parcela 3, rândul 5, mormântul 694; Harlon în parcela 4, rândul 6, mormântul 912; Franklin în parcela 8, rândul 7, mormântul 2189.

Când mă gândesc la Mike, Harlon sau Franklin acolo, mă gândesc la mesajul pe care cineva l-a dăltuit la ușa cimitirului:

*Când te duci acasă
Spune-le din partea noastră
Că pentru ziua de mâine a ta
Noi ne-am dăruit ziua noastră de astăzi.³⁵*

O, Doamne, nu lăsa să-mi risipesc viața!

Sunt adânc mișcat de curajul și carnagiul de la Iwo Jima. Când citesc paginile acestei istorii, totul în mine strigă, “O, Doamne, nu mă lăsa să-mi risipesc viața!” Las’ să ajung la sfârșit—mai devreme sau mai târziu—în stare să spun familiei, bisericii, orașului și oamenilor nemântuiți din lume, “Pentru ziua voastră de mâine eu mi-am dat ziua mea de azi. Nu doar pentru zilele de mâine care se succed pe pământ, ci pentru nenumăratele zile ale bucuriei voastre fără hotar în Dumnezeu.” Cu cât m-am gândit mai îndeaproape la soldații care au scris această pagină de istorie a celui de-al Doilea Război Mondial, am simțit mai mult pasiunea ca viața mea să aibă o însemnătate și să pot muri cum se cuvine.

În timp ce dimineața ploioasă se transforma în amiază și luptele înceuseră să contenească, numărul victimelor continua să crească. De multe ori chiar sanitarii [medicii] mureau în timp ce încercau să salveze vieți. William Hoopes din Chattanooga ședea ghemuit lângă un medic numit Kelly, care și-a apropiat capul de un zid protector și și-a pus pentru o secundă binoclul la ochi—pentru a zări un lunetist care semăna

moartea în zona aceea. Exact în acea secundă lunetistul l-a împuşcat prin măruşul lui Adam. Hoopes, el însuşi farmacist, s-a luptat cu frenezie să-i salveze viaţa prietenului său. “Mi-am scos forcepsul şi i l-am introdus în rana de la gât pentru a-i prinde şi a-i compresa artera,” îşi aminteşte Hoopes. “Sângele îi ţâşnea. Nu avea glas, însă ochii i se uitau spre mine. Ştia că încerc să-i salvez viaţa. Am încercat tot ce s-a putut, dar n-am reuşit. Am încercat. Sângele era aşa de lunecos. N-am putut prinde artera. M-am străduit din greu, şi în tot acest timp el mă privea. Ultimul lucru pe care l-a făcut în timp ce sângele curgea tot mai puţin a fost să mă bată cu mâna pe spate ca şi cum ar fi spus, ‘Este în regulă, mulţumesc.’ Apoi a murit.”³⁶

În acest moment care-mi strânge inima aş dori să fiu Hoopes şi aş dori să fiu Kelly. Aş dori să pot spune celor ce suferă şi celor ce pier, “Am încercat tot ce s-a putut... M-am străduit din răputeri.” Şi aş dori să pot spune celor din jurul meu când voi muri, “Este în regulă. Pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig.”

Când ceaţa superficială se risipeşte

În astfel de momente, când ceaţa superficială a vieţii se risipeşte şi văd ce trebuie să fac cu adevărat pe pământ, mă doare inima când privesc la îndeletnicirile mărunte care risipesc atâtea vieţi—şi chiar a mea. Gândiţi-vă doar la importanţa sporturilor—o secţiune întreagă din ziar în fiecare zi. Dar nu există o secţiune pentru Dumnezeu. Gândiţi-vă doar la resursele pe care le cheltuiţi pentru a vă face casa sau grădina mai confortabile şi atrăgătoare. Gândiţi-vă la zecile de mii de dolari pe care aţi fi gata să-i daţi pe o maşină mai bună decât vă trebuie. Gândiţi-vă la timpul şi energia şi discuţiile referitoare la amuzament şi timp liber şi ceea ce numim “distracţie.” Şi adăugaţi acum la acestea computerul care recrează artificial însăşi jocurile care sunt atât de departe de realitate; este ca o lume multi-stratificată a visurilor fără semnificaţie care se întinde înspre neant, înspre nimic.

Consumaţi de vestimentaţie

Sau gândiţi-vă la haine. Ce tragedie să vezi atâtea tineri obsedaţi de ceea ce poartă sau de felul cum arată. Chiar şi tinerii creştini par incapabili să pună întrebări mai semnificative decât “Ce-i rău în asta?” Nu întreabă: Hainele acestea mă ajută să-L glorific pe Hristos? Îi vor îndrepta ele pe oameni spre El, vor vedea prin ele că El este Comoara evidentă a vieţii mele? Scot ele în evidenţă personalitatea mea creată după chipul lui Dumnezeu pentru a sluji... sau vor evidenţia sexualitatea? Sau lenea? Credeţi-mă, nu sunt prea obsedat de haine. Există însă câteva motive destul de radicale, motive care-L înalţă pe Hristos, pentru o îmbrăcăminte decentă. Rugămintea mea este ca tu să fii, în marea modei—şi în a contra-modei (care este tot aşa de puternică)—mai mult ca un delfin, decât ca o meduză.

Să trecem acum peste ce a scris o adolescentă ziarului *Star Tribune* din Minneapolis ca răspuns la o scrisoare adresată editorului:

Ca adolescentă, ceea ce îmbraci este din păcate tot mai important. Dacă e să fiu sinceră, chiar şi mie unele lucruri pe care le îmbrac mi se par ofensatoare. Scrisoarea s-a referit la fete care se pot îmbrăca frumos şi sensibil. Arătaţi-mi cum se poate asta, şi o voi face.

Multe din prietenele mele nu se simt confortabil cu ceea ce se poartă, dar cu toate astea poartă şi ele ce poartă şi alţii. Câteodată nu merită

efortul să fii diferită. Societatea ne spune să fim diferiți, dar pe aceeași linie.

Cum să te îmbraci ca să-ți placă și ție, și părinților tăi și prietenilor tăi? Nu poți. Adolescenții ajung să-și compromită valorile pentru a se potrivi cu ceilalți. Dacă vrem să trecem prin școală și liceu fără să suferim, trebuie să ne îmbrăcăm ca să placem colegilor.

Noi suntem viitorii lideri ai națiunii noastre, și avem nevoie să vedem unde am ajuns și ce trebuie să schimbăm.³⁷

Unde sunt Tinerii Radicali pentru Hristos?

Când stau, ca să spun așa, pe țărmurile de la Iwo Jima și retrăiesc acele ore de curaj și sacrificiu, și-mi amintesc că oamenii aceia erau tineri, nu mă pot împăca cu preocupările mărunte și meschine ale celor mai mulți tineri de astăzi. Unul din ei era foarte tânăr. Am citit povestea lui și așa fi vrut să mă adresez tuturor tinerilor din America și să le spun, Vreți să vedeți ce este cu adevărat *cool*? Vreți să vedeți ceva de o mie de ori mai impresionant decât o dublă triplă? Ei bine, ascultați povestea lui Jacklyn Lucas.

Și-a croit drum în Marină la patrusprezece ani, păcălindu-i pe ceilalți cu fizicul său mai musculos... Primind misiunea să fie șofer de camion în Hawaii, s-a simțit frustrat; el voia să lupte. A fugit din Honolulu ascuns pe un transportor de trupe, supraviețuind doar cu hrana pe care i-o dădeau marinarii miloși de la bord.

A coborât pe țărm în ziua-D [la Iwo Jima] fără să aibă nici măcar o pușcă. A găsit una pe plajă și și-a croit drum spre liniile de bătaie.

În ziua următoare, Jack și trei alți camarazi se târau prin tranșee când opt japonezi au apărut în fața lor. Jack l-a împușcat pe unul în cap. Apoi pușca i s-a blocat. În timp ce se chinuia cu ea, o grenadă i-a aterizat la picioare. A strigat către ceilalți avertizându-i și carnea lui crudă a simțit pe loc fierbințeala. Imediat o a doua grenadă s-a rostogolit spre el. Jack Lucas, de șaptesprezece ani, a fost lovit de amândouă exploziile. "Luke, acum s-a terminat cu tine," s-a gândit el...

Mai încolo, la spital, medicilor le venea greu să creadă. "Poate că a fost prea de tot tinerel și prea încăpățânat să moară," a zis unul. A trecut prin douăzeci și una de operații de reconstrucție și a devenit unul din cei mai tineri soldați care au primit Medalia de Onoare—și singurul boboc de liceu care a avut parte de ea.³⁸

Când am citit asta, m-am gândit la toate lucrurile pe care elevii de liceu le consideră "super" sau "cool." Ședeam în verandă în timp ce citeam și m-am gândit, *O, Doamne, cine le va ieși în față și le va da un scop pentru care să trăiască? Își risipesc viețile în extazul nimicurilor, încercând să arate cool sau să vorbească cool sau să trăiască cool. Dar ei nici nu au idee ce înseamnă să fii cool.*

Încă o singură istorie pentru a face clar ce înseamnă cool. Este istoria lui Ray Dollins, un pilot de luptă la Iwo Jima.

Primul val de amfibii se îndreptau spre țărm. Avioanele de luptă ale Marinei își încheiau cursa de bombardament la joasă înălțime. Și în timp ce ultimul pilot a început să-și ridice Corsair-ul spre înalțuri, japonezii au sărit spre puștile lor și i-au ciuruit avionul cu antiaeriana.

Pilotul, maiorul Ray Dollins, a încercat să ia altitudine spre a se putea îndrepta spre ocean pentru a evita un impact fatal cu soldații care se îndreptau spre țarm, însă avionul era prea distrus. Locotenentul Keith Wells l-a privit din vehicolul său amfibie... “Puteam să-l vedem în carlingă,” zice Wells, “și încerca tot ce se putea. Avionul i se îndrepta direct în jos spre un grup de amfibii pline cu soldați. În ultima secundă a săltat avionul peste cap și l-a îndreptat spre apele dintre două șiruri de tancuri. Am văzut apa explodând în aer.”

Personalul militar care asculta radioul militar pe vapoare nu numai că l-au văzut pe Dollins în cădere, ci i-au putut și auzi ultimile cuvinte captate de microfonul său. Acestea au fost o parodie disprețuitoare:

*O, ce dimineață frumoasă,
O, ce zi frumoasă,
Am un sentiment ciudat
Că totul îmi va ieși cum doresc.*³⁹

Este evident că noi nu folosim cuvântul *cool* pentru a descrie adevărata măreție. Este un cuvânt scurt—acesta este secretul—este un cuvânt ușor și ieftin. Și pentru așa ceva trăiesc milioane de tineri. Cine-i va confrunța cu urgența și lacrimile? Cine îi va ruga să nu-și risipească viețile? Cine-i va lua de guler, ca să zică așa, și-i va iubi așa de mult încât să le arate o viață așa de radicală și așa de reală și așa de costisitoare și așa de îmbibată de Hristos încât ei să simtă goliciunea și trivialitatea colecțiilor lor de CD-uri și a conversațiilor lor fără rost despre celebritățile de o clipă? Cine va trezi ce se găsește latent în sufletele lor, neexplorat—dorința fierbinte de a nu-și irosi viețile?

Rugămintea inimii mele

O, dacă tinerii și bătrânii și-ar stinge televizorul, ar pleca la o plimbare lungă și ar visa fiecare la o faptă măreață de curaj pentru o cauză de o mie de ori mai importantă decât democrația americană—oricât de prețioasă ar fi ea. Dacă am năzui la astfel de lucruri și dacă ne-am ruga, oare nu ne-ar răspunde Dumnezeu? Oare nu ne-ar da El o viață de dragoste plină de bucurie, de milă și de jertfă care să-L înalțe pe Hristos și să-i facă pe alții să se bucure în El? Vă implor, așa cum mă rog și pentru mine, întoarceți-vă fața ca cremenea și alăturați-vă lui Isus pe drumul Calvarului, “Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui. Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare” (Evrei 13:13-14). Când oamenii vor vedea dragostea noastră jertfitoare—radiind de fericire—vor spune, “Hristos este minunat!”

CAPITOLUL 8

Înălțându-L pe Hristos de la 8 la 5

Ar fi o greșeală să tragem concluzia din chemarea din capitolul trecut la o viață ca în vreme de război că creștinii ar trebui să-și părăsească locurile de muncă și să plece la “război”—să zicem, să devină misionari sau păstori sau lucrători cu normă întreagă în servicii de caritate. Ar fi o greșeală fundamentală de înțelegere a locului unde se poartă războiul. Evident, bătăliile se poartă pe plan spiritual (fără bombe sau baionete) printre popoarele necâștigate unde Împăratul Împăraților și-a trimis “trupele” altruiste cu Evanghelia păcii și unde El își câștigă un popor fericit. Aceasta este lucrarea glorioasă a misiuniilor “de frontieră.” Voi argumenta mai târziu că aceasta este o chemare măreață; și mă rog ca mii dintre voi, cei ce citiți această carte, să o auziți și să plecați pentru a fi lângă cei din prima linie.

Războiul nu este geografic

Să nu facem însă o greșeală: “războiul” pe care-l am în minte când vorbesc de “mod de gândire ca în vreme de război” sau “stil de viață ca în vreme de război” nu se poartă pe fronturi geografice. El se poartă în mod deosebit pe frontul dintre bine și rău existent în inima fiecărui individ, mai ales în inima creștinilor unde Hristos și-a formulat revendicarea de proprietate și dorește să fie deplin biruitor. “Războiul” se poartă de-a lungul frontului dintre păcat și neprihănire în fiecare familie. Se poartă de-a lungul frontului dintre adevăr și falsitate în fiecare școală... între dreptate și nedreptate în fiecare legislatură... între integritate și corupție în fiecare birou... între dragoste și ură în fiecare grup etnic... între mândrie și umilință în fiecare sport... între frumusețe și urâtenie în orice artă... între doctrina sănătoasă și doctrina greșită în fiecare biserică... între trândăvie și hărnicie în intervalul dintre pauzele de cafea. Nu este o risipă să duci bătălia pentru adevăr și credință și dragoste pe oricare din aceste fronturi.

Războiul nu este în primul rând spațial sau fizic—deși succesele sau eșecurile sale au efecte fizice. De aceea, profesiile seculare ale creștinilor sunt o zonă de război. Există adversari spirituali care trebuie înfrânți (mai precis, duhuri rele și păcate, nu oameni); și există înălțimi morale deosebit de frumoase care trebuie cucerite pentru slava lui Dumnezeu. Tu nu-ți risipești viața prin *locul* în care lucrezi, ci prin *felul* cum te porți sau prin *motivația* pentru care te găsești acolo.

Secular nu înseamnă rău, poate însemna însă strategic

Vă rog să nu considerați expresia “profesie seculară” ca fiind nespirtuală sau inferioară în comparație cu “profesia bisericească” sau “profesia de misiune” sau “profesia spirituală.” Prin termenul “seculară” vreau să mă refer la toate profesiile care nu se află din punct de vedere structural în legătură cu biserica. Există această posibilitate de a fi *în* lume dar nu *din* lume, după cum ne învață Domnul Isus în rugăciunea Sa din Ioan 17:15-16, “Nu Te rog să-i *iei din lume*, ci să-i păzești de cel rău. Ei *nu sunt din lume*, după cum nici Eu nu sunt din lume.” Intenția Domnului Isus, deci, era ca ucenicii Săi să rămână în lume (și aici sunt cuprinse “activitățile seculare”), dar să nu fie “din lume” (de aceea eu spun că noi suntem într-un război).

Martin Luther a regăsit înțelesul învățaturii biblice a preoției fiecărui creștin și a aruncat în aer frontul spiritual dintre statutul de cleric și cel de laic. El a fost de acord că există o chemare *bisericească* și o chemare *laică*. Dar modul în care el le distigea pe unul de altul nu era bazat pe nici o superioritate de “statut spiritual.”

Este o pură invenție că papa, episcopii, preoții și călugării trebuie numiți ca fiind o “clasă spirituală”; principii, lorzii, meșteșugarii și agricultorii ca fiind o “clasă temporală.” Aceasta este într-adevăr o doză bună de neadevăr și ipocrizie... Toți creștinii au în adevăr o “clasă spirituală,” și între ei nu există decât diferența rezultată din funcția deținută... Să explic și mai clar. Dacă un mic grup de creștini pioși ar fi luați ostatici și ar fi lăsați să locuiască într-un pustiu, iar între ei nu există nici un preot consacrat de către episcop, și dacă acolo în pustiu ar trebui să hotărască să aleagă pe unul dintre ei, căsătorit sau necăsătorit, și l-ar însărcina să officieze botezurile, să rostească slujbele, să dezlege și să predice, un astfel de om ar fi un preot tot așa de valabil ca și atunci când l-ar fi sfințit toți episcopii și papii... Nu există nici o diferență esențială între laici și preoți, între principii și episcopi, între “spirituali” și “temporali,” cum îi numesc ei, decât cea de funcție și lucrare... Un cizmar, un fierar, fiecare are activitatea și funcția breslei lui, și totuși ei toți pot fi preoți sau episcopi consacrați, și fiecare prin munca sau poziția pe care o are trebuie să fie de folos și să slujească pe toți ceilalți, pentru ca în acest fel multe feluri de activități să poată fi desfășurate pentru binele fizic și spiritual al comunității, prin faptul că toți membrii trupului se slujesc unii pe alții.⁴⁰

Biblia arată clar că voia lui Dumnezeu este ca acei ce sunt ai Săi să fie împrăștiați ca sare și lumină în toate profesiile seculare. Enclavele unde creștinii trăiesc doar împreună cu alți creștini și lucrează doar între creștini, nu pot împlini întregul plan al lui Dumnezeu în lume. Asta nu înseamnă că ordinele creștine, misiunile sau avanposturile creștine sunt rele. Înseamnă doar că ele sunt excepțiile. Vasta majoritate a creștinilor trebuie să trăiască în lume și să lucreze între necreștini. Acolo este “biroul” lor, sau “chemarea” lor, așa cum ar spune Luther. Vom vedea în câteva momente de ce este aceasta voia lui Dumnezeu.

Parteneriatul dintre boi și oameni

Nu toți trebuie să fie misionari sau păstori. Trebuie să existe un parteneriat între cei ce merg și cei ce trimit pe alții. Referitor la păstoria din biserică, Pavel spune, “Să

nu legi gura bouului când treieră bucate” (1 Timotei 5:18), însemnând: “Plătiți-vă păstorul.” Dar asta înseamnă că unii trebuie să strângă grâu să pună sub gura sărmanului bou care trudește. Acesta este și tiparul pentru misionari în Noul Testament. “Ai grijă de legiuitorul Zena și Apolo să nu ducă lipsă de nimic din ce le trebuie pentru călătoria lor” (Tit 3:13). Cu alte cuvinte, nu toți ar trebui să meargă să slujească cu Pavel; unii trebuie să rămână în spate, să lucreze, și să-i aprovizioneze pe cei ce se duc. Pavel plănuia ca biserica din Roma să fie baza lui de aprovizionare când se îndrepta spre Spania: “Nădăjduiesc să vă văd în treacăt când mă voi duce în Spania, și să fiu însoțit de voi până acolo, după ce îmi voi împlini, măcar în parte, dorința de a fi stat la voi” (Romani 15:24).

El a presupus că ei se vor implica cu folos astfel încât să poată dăruia. De aceea el le spune credincioșilor din Tesalonic, “Să lucrați cu mâinile voastre... și să n-aveți trebuință de nimeni” (1 Tesaloniceni 4:11-12). De fapt, Pavel a fost atât de tare provocat de leneșii cu gura mare din Tesalonic încât scrie într-o a doua epistolă:

N-am trăit în neorânduială, între voi. N-am mâncat de pomană pâinea nimănui; ci, lucrând și ostenindu-ne am muncit zi și noapte, ca să nu fim povară nimănui dintre voi... Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce. Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri (2 Tesaloniceni 3:7-11).

Tot așa, el scrie efesenilor, “Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit” (Efeseni 4:28).

Stai în slujba ta “cu Dumnezeu”

Chemarea de a fi creștin nu este o chemare de a-ți părăsi slujba seculară. Acesta este sfatul clar din 1 Corinteni 7:17-24. Pavel rezumă învățătura lui în aceste cuvinte: “Fiecare, fraților, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era când a fost chemat” (versetul 24). Pavel aprecia foarte mult providența lui Dumnezeu—că Dumnezeu a “atribuit” sau i-a “chemat” pe necredincioși în anumite poziții în viață unde convertirea lor ar avea un impact semnificativ pentru slava Sa. “Încolo, fiecare să rămână în starea în care l-a așezat Domnul, și în care l-a chemat Dumnezeu” (versetul 17). Pavel nu vrea să spună că schimbarea locului de muncă este rea pentru viața creștină—altfel nimeni n-ar putea să ajungă păstor și misionar, decât cei foarte tineri (spre deosebire de Isus, care și-a lăsat ocupația din tâmplar pentru a se consacra deplin lucrării când avea treizeci de ani, Luca 3:23). Ce vrea Pavel să ne spună este că atunci când un om se convertește nu trebuie imediat să se precipite să zică, “Trebuie să-mi schimb ocupația.” Mai degrabă ar trebui să se gândească, “Dumnezeu m-a pus aici, și ar trebui acum să arăt la locul meu de muncă vrednicia lui Dumnezeu.” După cum spune în versetul 24, “Fiecare să rămână cu Domnul în starea în care El l-a așezat.”

Astfel, întrebarea arzătoare pentru cei mai mulți creștini ar trebui să fie: Cum pot eu, în slujba mea seculară, să fac ca viața mea să aducă glorie lui Dumnezeu? Eu cred, din tot ce s-a scris în această carte până acum, că scopul vieții este același, atât într-o profesie seculară cât și într-o profesie bisericească sau de misiune. Țelul nostru este de a-L glorifica cu bucurie pe Hristos—să-L facem să arate glorios prin tot ce facem. Lăudându-ne cu crucea, țelul nostru este să ne bucurăm înălțându-L pe Domnul prin modul în care lucrăm. Întrebarea este, cum? Biblia ne pune în față cel puțin șase răspunsuri.

1. Putem să-L înălțăm pe Dumnezeu la locul nostru secular de muncă prin părtășia de care ne bucurăm cu El în tot cursul zilei în activitatea noastră.

Cu alte cuvinte, ne bucurăm de prezența lui Dumnezeu alături de noi când ascultăm vocea Lui și comunicăm cu El, și aruncăm asupra Lui poverile noastre, și avem parte de călăuzirea și grija Lui. Versetul biblic care ne arată acest lucru este în 1 Corinteni 7:24. Când te întorci la Dumnezeu, rămâi în serviciul tău și bucură-te acolo de prezența Lui. “Fiecare, fraților, să rămână *cu Dumnezeu* în starea în care era când a fost chemat.” Cuvintele “cu Dumnezeu” sunt importante. Creștinii nu se duc doar la serviciu. Ei se duc la serviciul lor “cu Dumnezeu.” Ei nu doar că fac o muncă. Ei fac o muncă “cu Dumnezeu.” Dumnezeu este cu ei.

O făgăduință mai personală

Această făgăduință nu este la fel cu celelalte făgăduințe generale făcute bisericii la general. Dumnezeu promite bisericii ca trup colectiv, “Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6:16). Făgăduința făcută ție în munca ta seculară este diferită. Când sfinții sunt la locurile lor de muncă seculare, ei sunt împrăștiați. Nu sunt împreună ca într-un serviciu de biserică. Deci porunca de a rămâne acolo “*cu Dumnezeu*” este o făgăduință că pot să simtă părtășia cu El la modul personal și individual în activitatea lor.

Aducând neconținut mulțumiri lui Dumnezeu pentru toate lucrurile

Una din modalitățile de a te bucura de prezența și părtășia lui Dumnezeu este prin conștientizarea cu mulțumire a faptului că abilitatea și puterea de a face orice fel de muncă, inclusiv a ta, se datorează harului Său. “El dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile” (Fapte 17:25). Toate facultățile tale de a vedea, a auzi și a simți prin atingere, toate capacitățile de mișcare a mâinilor și picioarelor tale, toată capacitatea mentală de observare, organizare și evaluare, toată priceperea ta în meseria sau ocupația pe care o desfășori—toate acestea sunt darurile lui Dumnezeu. Cunoașterea acestui lucru te umple de o mulțumire continuă adusă în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. “Te voi lăuda din toată inima mea, Doamne, Dumnezeul meu, și voi preamări Numele Tău în veci!” (Psalmul 86:12). Câteodată ne vom gândi la minunăția ființei lui Dumnezeu și, în timp ce lucrăm, vom șopti spre lauda Sa: “Binecuvântează, suflete, pe Domnul! Doamne, Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare!” (Psalmul 104:1).

Dacă adaugi la acestea conștientizarea faptului că depinzi de Dumnezeu pentru fiecare minut *viitor* al vieții tale și pentru tot ajutorul de care ai nevoie, mulțumirea ta să transformă în credință pentru fiecare moment care urmează și pentru restul zilei, al săptămânii, al lunii, al anului, sau al... cincinalului. Asta este credința în harul viitor al lui Dumnezeu. O putem exprima în rugăciune folosind cuvinte biblice de felul, “Dar eu mă încred în Tine, Doamne, și zic: “Tu ești Dumnezeul meu!”” (Psalmul 31:14). Sau poți spune, “Dragostea Ta neclintită rămâne în veci; îndurările Tale nu ajung niciodată la capăt; ele se înnoiesc în fiecare dimineață (și în fiecare după-amiază!); mare este credințioșia Ta!” (parafrazăre la Plângeri 3:22-23).

Punând în practică promisiunile

În spatele mulțumirii și laudei și încrederii stau promisiunile lui Dumnezeu pe care le poți lua cu tine la lucru în fiecare zi—scrise în Biblia ta sau memorate în mintea ta. În acest fel Dumnezeu îți vorbește în tot timpul zilei. El te încurajează, “Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare”

(Isaia 41:10). El îți aduce aminte că provocările din cursul zilei nu sunt prea grele pentru El: “Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea? [sau Este ceva prea greu pentru Mine?—*vezi și Gen.18:14 n.tr.*]” (Ieremia 32:27). El îți spune să nu fii îngrijorat, ci să-I ceri tot ce ai nevoie (Filipeni 4:6), și spune, “Și aruncați asupra Mea toate îngrijorările voastre, căci Eu însuși îngrijesc de voi” (parafrază la 1 Petru 5:7). El promite să te călăuzească în tot cursul zilei: “Eu - zice Domnul - te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta” (Psalmul 32:8).

În acest fel noi avem părtășie cu Dumnezeu, ascultând cuvântul lui și mulțumindu-I și chemându-L pe El în toate nevoile noastre. Îl onorezi pe Dumnezeu când stai în slujba ta seculară “cu Dumnezeu” în felul acesta. În acest mod tu nu îți risipești viața. Dumnezeu se bucură să ne încredem în El și să ne bucurăm de El. Asta arată valoarea pe care I-o dăm. Și când ne gândim că nici una din aceste binecuvântări nemeritate n-ar fi ale noastre dacă n-ar fi fost moartea lui Hristos în locul nostru, fiecare clipă de bucurie în Dumnezeu devine o laudă a noastră în crucea Lui.

2. Putem să-L înălțăm pe Hristos la locul nostru secular de muncă prin folosirea cu bucurie și încredere a creativității și hărniciei noastre, care sunt opera Lui

Este bine să ne întrebăm în ce fel diferă oamenii de castori sau de păsările-țesător sau de păianjeni sau de furnici. Este un lucru care ne ajută să înțelegem esența modului cum Îl onorează oamenii pe Dumnezeu în munca lor. Aceste creaturi pe care le-am enumerat sunt foarte harnice și construiesc structuri foarte complexe și uimitoare. Deci trebuie în activitatea noastră care-L mărește pe Dumnezeu să existe ceva mai mult decât o astfel de creativitate și hărnicie cum au ele —numai dacă nu vrem cumva să spunem că-L onorăm pe Dumnezeu printr-o activitate cu nimic diferită de a animalelor.

Trimișii lui Dumnezeu pentru a supune pământul pentru slava Sa

Care este diferența? Să ne gândim la primele cuvinte din Biblie în legătură cu crearea omului. “Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: “Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și *supuneți-l*; și *stăpâniți* peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ”” (Geneza 1:27-28). Crearea noastră după chipul lui Dumnezeu ne aduce privilegiul și datoria de *a supune* pământul și *a avea stăpânire* peste el. Cu alte cuvinte, noi ar trebui să ne implicăm în înțelegerea, transformarea, planificarea și folosirea creației lui Dumnezeu într-un așa fel încât valoarea Lui să iasă în evidență și să trezească în oameni închinarea.

A fi după chipul lui Dumnezeu înseamnă cel puțin să-I transmitem imaginea mai departe. Să reflectăm ce este Dumnezeu cu adevărat. Ș ar trebui să facem asta nu pentru a ne face să arătăm noi grozav (ca reflectori) ci pentru a-L face pe El să arate măreț (ca Creator). Oamenii își fac imagini cu semeni ai lor faimoși ca să-i onoreze. Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său pentru a fi văzut și admirat și onorat prin ceea ce face omul.

Deci, a spus El, în primul rând omul muncește. El supune și stăpânește pământul. Asta înseamnă că o parte din ceea ce înseamnă să fii om este să fii stăpân peste creație și să dai lumii formă și ordine și plan care să arate adevărul și frumusețea lui Dumnezeu. Dumnezeu îl face pe om, ca să spunem așa, delegatul Său în stăpânire, și-l înzestrează cu capacități și cu dreptul de a supune lumea—s-o folosească și s-o modeleze pentru scopuri bune, în special pentru a-L înălța pe Creator.

Munca nu este un blestem; irosirea vieții este blestem

Deci, dacă te duci la început, înainte de originea păcatului, nu există conotații negative despre munca seculară. Conform versetului din Geneza 2:2, Dumnezeu însuși s-a odihnit *de lucrarea* [sau de munca] pe care o făcuse. Asta înseamnă că munca este ceva bun, o activitate pe care și Dumnezeu o practică. Și culmea lucrării lui Dumnezeu a fost omul, o făptură după chipul lui Dumnezeu, creat să împlinească lucrarea de conducere, de modelare și de transformare a creației. Astfel, munca are la bază ideea de *creativitate*. Dacă ești Dumnezeu, lucrarea ta este să crezi din nimic. Dacă nu ești Dumnezeu, ci ești după chipul lui Dumnezeu—adică ești om—lucrarea ta este să iei ce a creat Dumnezeu și modelezi și să folosești acel lucru pentru a-L face pe Dumnezeu să arate măreț, pentru a-L scoate pe El în evidență, pentru a-L înălța.

Cum ne deosebim de castori

Dar aici ajungem din nou la castori. Un castor își supune și el zona în care o trăiește și construiește un baraj pentru un scop bun: o casă. Pare să se bucure de ceea ce face; chiar și hărnicia și măiestria lui reflectă gloria înțelepciunii lui Dumnezeu.

*Toate lucrurile strălucitoare și frumoase,
Toate făpturile mari și mici,
Toate lucrurile înțelepte și minunate,
Pe toate le-a făcut Domnul Dumnezeu.⁴¹*

Și Dumnezeu este glorificat în toate. “Să bată din palme râurile, să strige de bucurie toți munții... și cerurile spun slava lui Dumnezeu” (Psalm 98:8; 19:1). Care este deci diferența între o ființă umană care muncește și un castor care muncește? Sau poate o pasăre-țesător sau o albină sau o furnică? Toate aceste vietăți muncesc din greu; își supun teritoriul și îl modelează în structuri uimitoare care slujesc unor scopuri utile. Diferența este că oamenii sunt conștienți din punct de vedere moral și fac alegeri în ceea ce privește munca lor pe baza motivației că aceasta Îl onorează sau nu-L onorează pe Dumnezeu.

Nici un castor sau o albină sau o pasăre-țesător sau o furnică nu se bazează în mod conștient pe Dumnezeu. Nici un castor nu apreciază tiparul divin de ordine și frumusețe și nu face o alegere morală pentru căutarea excelenței, doar fiindcă Dumnezeu excelează. Nici un castor nu se gândește la perfecțiunea lui Dumnezeu și nu decide, din pricina lui Dumnezeu, să facă un baraj pentru un alt castor, și nu pentru el însuși. Dar oamenii au acest potențial, fiindcă sunt creați după chipul lui Dumnezeu. Suntem creați să arătăm chipul lui Dumnezeu în toate aceste moduri. Când Dumnezeu ne însărcinează să stăpănim pământul—să-L modelăm și să-L folosim—El nu vrea să o facem asemenea *castorilor*. El vrea să o facem ca oameni, ca persoane conștiente moral care sunt responsabile să-și facă lucrarea intenționat pentru slava Creatorului.

Fiți siguri, când Dumnezeu ne trimite să lucrăm ca purtători ai imaginii Sale, trebuie ca șanțurile noastre să fie săpate drept, trebuie ca țevile la instalații să nu ne curgă, căminele să nu ne fie înfundate, inciziile chirurgicale pe care le facem să fie curate, vorbirea să ne fie precisă și atractivă, mesele să ne fie hrănitoare și gustoase, fiindcă Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii și frumuseței și competenței. Dar și pisicile sunt curate, și furnicile sunt harnice, și păianjenii produc lucrări ordonate și frumoase. Și toate depind de Dumnezeu. De aceea esența lucrării noastre ca oameni trebuie să fie desfășurarea ei în dependență conștientă de puterea lui Dumnezeu, și în

verificarea conștientă a conformității cu tiparul excelenței lui Dumnezeu, și cu scopul deliberat de a reflecta gloria lui Dumnezeu.

Muncind bine și dormind liniștiți

Când muncești în felul acesta—indiferent care îți este meseria—poți avea un sentiment dulce de pace la sfârșitul zilei. N-ai pierdut timpul. Dumnezeu nu ne-a creat să fim leneși. De aceea acei cei abandonează productivitatea creativă pierd bucuria muncii cu scop, a muncii dependente de Dumnezeu, care transformă lumea, și care-L reflectă pe Dumnezeu. “Dulce este somnul lucrătorului, fie că a mâncat mult, fie că a mâncat puțin; dar pe cel bogat nu-l lasă îmbuibarea să doarmă” (Ecl.5:12). Jonathan Edwards avea o regulă care spunea că pioșenia personală care duce la neglijarea responsabilităților seculare este ipocrizie. El a dat-o pe propria lui soție (“persoana”) drept exemplu opus acestei stări:

“O, cât e de minunat” spunea odată cineva, “să lucrezi pentru Dumnezeu în timpul zilei, iar noaptea să te odihnești sub zâmbetul Lui!” Experiențele înalte și sentimentele religioase ale acestei persoane n-au fost asociate cu nici o tendință, cât de mică, de a-și neglija preocupările necesare vieții seculare, sau timpul de citire a Scripturii sau de rugăciune, sau alte activități devoționale, ci activitățile pământești au fost îndeplinite cu mare promptitudine, ca parte a slujirii lui Dumnezeu. Această persoană declara că făcând așa “a găsit acest lucru tot așa de bun ca și rugăciunea.”⁴²

Adevărata pioșenie personală mai degrabă hrănește munca plină de semnificație în sfera seculară decât o subminează. Lenevia nu crește în solul părtașiei cu Dumnezeu. De aceea, oamenii care își petrec viețile mai mult în lenevie sau în distracții frivole sunt de puține ori tot așa de bucuroși ca acei ce lucrează. Oamenii pensionați cu adevărat fericiți au căutat căi creative, folositoare și onorante pentru Dumnezeu de a rămâne activi și productivi pentru binele oamenilor și pentru slava lui Dumnezeu

Este clar că trebuie să ne ajutăm unii pe alții în a găsi și a ne păstra locurile de muncă. Ar trebui să ne pese de problema mai extinsă a șomajului. Nu este în primul rând o problemă economică, deși este și așa ceva. Este întâi de toate o problemă teologică. Ființele umane sunt create după chipul lui Dumnezeu și sunt dotate de Creator cu caracteristici care-i fac capabili de activitate creativă, folositoare, făcută cu bucurie și spre mărirea lui Dumnezeu. De aceea, lenevia multă (atunci când există capacitatea de a munci) aduce după sine povara vinovăției și inutilității.

În concluzie, al doilea mod prin care putem să-L înălțăm pe Dumnezeu la locul nostru secular de muncă este prin folosirea cu bucurie și încredere a creativității și hărniciei noastre, care sunt opera Lui. Dumnezeu ne-a creat pentru muncă astfel încât prin bazarea conștientă pe puterea Sa și prin transformarea conștientă a lumii în conformitate cu excelența Sa să putem fi satisfăcuți în El, și El să poată fi glorificat în noi. Și când ne amintim că întreaga creativitate care Îl înalță pe Dumnezeu și toată această bucurie este la dispoziția păcătoșilor nevrednici doar datorită morții lui Hristos, fiecare oră de muncă devine o laudă în crucea Lui.

3. Putem să-L înălțăm pe Hristos la locul nostru secular de muncă când el confirmă și sporește imaginea gloriei lui Hristos despre care oamenii aud din Evanghelia scrisă.

Nu are rost să subliniem mai mult decât trebuie valoarea muncii seculare. Ea nu este ca Evanghelia. Prin ea însăși, munca în domeniile seculare nu mântuie pe nimeni. Da fapt, dacă nu rostim și niște cuvinte despre Isus Hristos, nu vom trezi uimirea în legătură cu gloria Lui. Acesta este motivul pentru care Noul Testament numește cu modestie munca noastră drept o cinste, o podoabă pentru Evanghelie. Adresându-se robilor, Pavel spune că ei trebuie “să fie supuși stăpânilor lor, să le fie pe plac în toate lucrurile, să nu le întoarcă vorba, să nu fure nimic, ci totdeauna să dea dovadă de o desăvârșită credincioșie, *ca să facă în totul cinste învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru*” (Tit 2:9-10). Ideea aici nu este de susținere a sclaviei (pe care Pavel o subminează în mod indirect numindu-l pe Onisim, sclavul convertit, “nu... un rob, ci... un frate prea iubit,” Filimon v.16), ci de a arăta că felul în care lucrăm “împodobește” învățătura lui Dumnezeu.

Folosind o altă imagine, munca noastră nu este mireasa cea drăguță, ci coronița care o împodobește. Mireasa frumoasă este Evanghelia—“învățătura lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.” Deci un înțeles crucial al muncii noastre seculare este că modul în care o desfășurăm sau mărește sau diminuează în fața necredincioșilor atractivitatea Evangheliei propovăduite de noi. Evident, facem presupunerea că ei știu că noi suntem creștini. Totul este însă degeaba dacă faptele noastre nu au ce să “împodobească.” Să credem că munca noastră Îl va glorifica pe Dumnezeu atunci când oamenii nu știu că suntem creștini este ca atunci când am admira o reclamă extraordinar de convingătoare la TV dar care nu menționează nicăieri numele produsului. Oamenii vor fi impresionați, dar nu vor ști ce să cumpere.

Îndepărtarea pietrelor de poticnire din calea credinței

Mai este un loc unde Pavel exprimă rolul modest al muncii noastre în relație cu Evanghelia. În 1 Tesaloniceni 4:11 el spune bisericii, “Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi, și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit, și astfel, *să vă purtați cuviincios cu cei de afară, și să n-aveți trebuință de nimeni.*” Aici nu se spune că munca noastră va mântui pe cineva. Ci dacă lucrăm cum se cuvine, obstacolele vor dispărea. Cu alte cuvinte, munca corectă și cinstită nu este tot una cu Evanghelia lui Dumnezeu, însă un vânzător de mașini escroc este o pată asupra Evangheliei și pune o piatră de poticnire în calea vederii de către oameni a frumuseții lui Hristos. Și trândăvia poate fi o piatră de poticnire mai mare ca crima. Este bine să fie cunoscuți creștinii la locul lor de muncă ca unii la care să te duci când ai o problemă, dar nu când ai o situație profesională complexă? N-ar trebui să fie o situație de sau-sau. Mandatul biblic este: “Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (Coloseni 3:23; cf. Efeseni 6:7).

Deci al treilea mod în care putem să-L înălțăm pe Hristos la locul nostru secular de muncă este prin a avea standarde de excelență atât de înalte și o așa integritate și o așa amabilitate încât să nu punem obstacole în calea Evangheliei, ci mai degrabă să atragem atenția către frumusețea atotsatisfăcătoare a lui Hristos. Când împodobim Evanghelia cu munca noastră, nu ne risipim viețile. Și când ținem minte că podoaba însăși (adică munca noastră dependentă de Dumnezeu, modelată de Dumnezeu și care-L înalță pe Dumnezeu) ne-a fost cumpărată prin sângele lui Hristos, și că frumusețea pe care o împodobim este însăși Evanghelia morții lui Hristos, atunci chiar și podoaba noastră plâpândă devine o laudă în crucea lui Hristos.

4. Putem să-L înălțăm pe Hristos la locul nostru secular de muncă când câștigăm destui bani ca să nu depindem de alții, concentrându-ne în același timp mai degrabă asupra folosului muncii noastre decât a câștigurilor financiare.

De la început Dumnezeu a intenționat ca munca care satisface să fie mijlocul prin care să ne câștigăm lucrurile necesare vieții. Dumnezeu a lucrat de la început (Geneza 2:2), și oamenii pe care El i-a creat după chipul Său trebuie să lucreze. Înainte de intrarea păcatului în lume, munca era fără frustrări și fără zădărnicie. Ea se unea foarte frumos cu belșugul purtării de grijă a lui Dumnezeu în a acoperi orice nevoie. Ea supunea pământul la nevoile materiale ale omului fără să strice nimic (Geneza 1:28). La începuturi, locuința omului era o livadă cu pomi, nu un ogor întelenit care trebuia arat și semănat. "Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare" (Geneza 2:9). Nu doar atât, ci "un râu ieșea din Eden și uda grădina" (versetul 10).

Înainte de cădere: muncă fericită; după cădere: sudoare și chin

În acest paradis cu de toate, Dumnezeu a zis la început că "nu era nici un om ca să lucreze pământul" (versetul 5). Apoi El l-a făcut pe om din țărâna pământului și, la crearea lui, Adam a devenit fiul care lucra alături de Tatăl la administrarea creației. Esența muncii nu era susținerea vieții. Dumnezeu era El însuși susținătorul. Omul era liber, nu liber *de* muncă, ci liber *în* muncă, liber să fie creativ fără să-și facă griji pentru hrană sau îmbrăcăminte.

Lucrul care s-a schimbat odată cu intrarea păcatului în lume nu a fost faptul că omul trebuia să lucreze, ci că munca a devenit grea din pricina zădărnicii și frustrărilor creației căzute. Domnul i-a spus lui Adam:

"Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: "Să nu mănânci deloc din el", blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce" (Geneza 3:17-19, cu sublinierea noastră)

Când omul și femeia au decis să se încreadă în ei înșiși și au respins călăuzirea și grija divină, Dumnezeu i-a expus însăși lucrului pe care l-au ales: încrederea în ei înșiși. De acum încolo, le zice El, mâncarea vă va fi rodul trudei și sudorii. Și au fost izgoniți din grădina muncii fericite în câmpul trudirii pline de griji. Blestemul sub care trăim azi nu este că trebuie să muncim. Blestemul este că, în munca noastră, ne luptăm cu oboseala și frustrarea și calamitățile și neliniștile de tot felul. Și toate acestea sunt de două ori mai apăsătoare fiindcă prin însăși această trudă trebuie să ne câștigăm existența. "Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el... În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea."

Hristos a luat asupra Sa blestemul, și noi suntem eliberați

Dar n-a venit oare Hristos pentru a ridica blestemul care era asupra poporului Său? Ba da. "Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: "Blestemat e oricine este atârnat pe lemn"" (Galateni 3:13). Cu toate acestea blestemul nu este îndepărtat dintr-o dată în totalitate. Dumnezeu ne mântuiește în etape. Hristos a dat o lovitură de moarte răului în momentul când a murit pe cruce și a înviat din nou. Însă nu toți vrăjmașii Lui sunt acum sub picioarele

Sale. De exemplu, moartea este o parte a blestemului de care avem încă parte. Hristos a biruit moartea pentru poporul Său, însă acum victoria este doar parțială. Noi încă murim, dar “boldul” morții, lipsa de nădejde a morții, a dispărut fiindcă păcatele noastre sunt iertate în Hristos și El a înviat (1 Corinteni 15:54-55)!

În mod similar, trebuie încă să muncim din greu pentru a ne acoperi nevoile. Hristos ne spune, “Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca... Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:25, 32-33). El ne spune, “Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). El ne spune, “Fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică” (1 Corinteni 15:58). Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu vrea copiii Săi să fie apăsați cu frustrările, zădărnicia și greutatea apăsătoare a muncii. El dorește să ne elibereze de această parte a blestemului încă de acum.

Paradisul nu este încă aici

Dar așa cum moartea va rămâne o realitate pentru noi până la sfârșitul vremurilor, tot așa trebuie în acest veac căzut să ne luptăm cu multe obstacole care fac munca foarte dificilă. Încă nu ne putem întoarce în paradis să culegem roade din grădina sădită de altul. Asta a fost greșeala pe care au făcut-o cei din Tesalonic. Unii din ei au renunțat la locurile lor de muncă și leneveau, fiindcă credeau că Hristos va reveni foarte curând. Credeau că paradisul este la ușă. Așa că Pavel trebuie să le scrie, “Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: "Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce." Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim, în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lucrând în liniște” (2 Tesaloniceni 3:10-12). Oamenii capabili de muncă care aleg să trăiască în lenevie și să mănânce din rodul câștigat de alții cu sudoarea feței s-au răzvrătit împotriva tiparului lăsat de Dumnezeu. Dacă putem, trebuie să muncim pentru a ne câștiga existența.

Cum pot deci creștinii să-L înalțe pe Hristos muncind pentru a-și câștiga pâinea? Mai întâi, prin conformarea voluntară la tiparul lăsat de Dumnezeu pentru acest veac. Făcând așa ei arată o ascultare care Îi onorează autoritatea. În al doilea rând, înlăturând pricinile de poticnire pentru necredincioși, care ar considera dependența leneșă a creștinilor de alții drept o evidență că Dumnezeu nu merită să fie urmat. “Să lucrați cu mâinile voastre,... și să n-aveți trebuință [să nu depindeți] de nimeni” (1 Tesaloniceni 4:11-12). Îl onorăm pe Dumnezeu prin faptul că ne câștigăm existența, fiindcă în acest fel punem la dispoziția necreștinilor un mod de a-L vedea pe Hristos așa cum este El. Creștinii fără direcție în viață, creștinii neproductivi, sunt exact opusul Dumnezeului nostru creativ, concret, puternic, îndurător, pe care-L iubim. Astfel de creștini își risipesc viața.

Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare

În al treilea rând, Îl înălțăm pe Hristos prin câștigarea existenței atunci când nu ne concentrăm asupra profitului financiar, ci asupra beneficiului pe care produsul sau serviciul nostru îl aduce societății. Este paradoxal. Spun, da, trebuie să câștigăm destui bani pentru a ne împlini nevoile. Dar, nu, n-ar trebui să facem *din asta* obiectivul primar sau motivația muncii noastre. Unul din lucrurile cele mai șocante spuse vreodată de Isus a fost, “*Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică, și pe care v-o va da Fiul omului*” (Ioan 6:27).

Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare! “Mâncarea pieritoare” înseamnă exact mâncarea și proviziile obișnuite. Deci este foarte șocant! Este chiar opusul a ceea ce am spus eu. Ce vrea să zică El?

Știm din tot ce am văzut până acum că Isus nu spune că este rău să câștigăm și să mâncăm pâinea noastră înșine. În mod evident, El vrea să spună că atunci când lucrăm pentru mâncarea pieritoare, ar trebui să fie un sens semnificativ în care nu lucrăm doar pentru acea mâncare, ci pentru ceva mai mult decât atât. Cu alte cuvinte, în munca ta nu te concentra doar asupra aspectului material. Nu te strădui doar gândindu-te la lucrurile pieritoare pe care le poți cumpăra cu ceea ce câștigi. Lucrează cu un ochi ațintit nu asupra banilor tăi, ci asupra utilității tale. Lucrează gândindu-te la a fi folositor oamenilor cu care ai de a face.

Hristos a ridicat blestemul muncii. El a înlocuit truda plină de neliniști cu încrederea în promisiunea lui Dumnezeu de a îngriji de toate trebuințele noastre (Filipeni 4:19) și astfel a trezit în noi o altă pasiune a muncii. Ne întoarcem cu bucurie către chemarea lui Isus: Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și mâncarea pieritoare vă va fi adăugată pe deasupra. Deci nu lucrați pentru mâncarea pieritoare. Lucrați pentru binele oamenilor și pentru a-L onora pe Dumnezeu. Gândiți-vă la noi modalități în care să-i binecuvântați pe oameni prin munca voastră. Încetați să vă mai gândiți în special la profit, și gândiți-vă mai mult cât de folositoare poate deveni munca sau slujirea voastră.

Ocupați-vă de afaceri, dar păstrați-vă liberi de ele

Cum să te trezești dimineața și să mergi la lucru, *dar nu* pentru mâncarea pieritoare—nu în mod deosebit pentru profit? Aceasta este într-adevăr o descoperire spirituală, posibilă prin multă rugăciune și hotărâre. Cuvintele mele explicative n-o vor face posibilă. Dar poate că Duhul Sfânt va folosi aceste cuvinte pentru înaintarea voastră spre scopul dorit. Pavel spune în 1 Corinteni 7:30-31 că, datorită faptului că trăim într-o situație de urgență, “cei ce cumpără [să fie] ca și cum n-ar stăpâni; cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea.” Eu cred că acesta este un alt mod de a spune, da, lucrați, dar nu pentru mâncarea pieritoare. Cumpărați, dar ca și cum n-ați avea posesiuni. Ocupați-vă de afaceri, dar păstrați-vă liberi de ele. Viața voastră nu ține de rezultatul financiar al acestor tranzacții.

Să zicem că tu ești agent de bursă

Să presupunem că tu ești un agent de bursă creștin și observi piața prăbușindu-se. Pentru tine a nu lucra pentru mâncarea pieritoare înseamnă că adevărata ta viață nu este în pericol. Pacea și bucuria nu îți sunt distruse. Hotărăști să faci tot ce îți stă în putință pentru ca clienții tăi să rămână la fel—chiar dacă îi sfătuiești să se retragă de pe piață și să-și folosească banii într-un mod diferit pentru slava lui Dumnezeu. Tu nu lucrezi pentru mâncarea pieritoare. Scopul tău este să te bucuri înălțându-L pe Hristos în felul în care îți desfășori munca. Isus a spus, “Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți... Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4:32-34). Niciunul din noi nu trebuie să aibă ca scop principal în activitatea sau munca lui mâncarea care pierie—pe asta lăsați-o în seama Domnului. În schimb, ar trebui să fim preocupați să facem voia Celui ce ne-a trimis. Și voia Lui este să-L prețuim măi mult decât toate celelalte și să trăim în consecință.

Agentul de bursă creștin va zice în fața piețelor care se prăbușesc, “Mâncarea adevărată pe care o urmăresc în munca mea este aceeași. Doresc mai presus de toate să trec cu bine acest test al credinței și să rămân deplin liniștit, încrezător în bunătatea și puterea lui Hristos. Sunt nerăbdător să mă bucur văzând numele Lui cinstit de alții

atunci când văd conduita și integritatea mea, și când vor da slavă lui Hristos.” Și cu acest scop în minte, el lucrează pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică. El lucrează, sculându-se de dimineață pentru rugăciune și meditație, și păstrându-L pe Hristos aproape de inima sa în tot cursul zilei. Având această siguranță, el se gândește la binele semenilor și-i slujește. Aceasta este o minune, nu o viață risipită.

Isus ne cheamă la o viață de străini și călători în această lume. Nu ne ia din lume, ci schimbă de la rădăcină felul în care privim lumea și cum ne desfășurăm activitatea în ea. Dacă vom lucra doar pentru a ne susține viața—dacă lucrăm pentru mâncarea pieritoare—ne vom risipi viețile. Dar dacă lucrăm având asigurarea dulce că Dumnezeu va îngriji de toate trebuințele noastre—că Hristos a murit să ne asigure toate binecuvântările pe care nu le merităm—atunci toată munca noastră va fi o muncă a dragostei și o laudă în crucea lui Hristos și doar în ea.

5. Putem să-L înălțăm pe Hristos la locul nostru secular de muncă câștigând bani cu scopul de a-i folosi pentru a-i face pe alții bucuroși în Dumnezeu.

Tot ce am spus în capitolul 7 a pornit de la presupunerea că avem bani pe care să-i folosim în mod radical pentru a arăta că Hristos este Comoara noastră, nu banii. Însă banii nu cresc în copaci; noi lucrăm pentru ei. Prestăm anumite servicii sau confecționăm anumite produse pentru care alții plătesc. Iar ideea pe care vreau să o scot în evidență aici este că, atunci când lucrăm trebuie să ne gândim cum să folosim banii care nu ne sunt de neapărată trebuință pentru a-i face pe alții bucuroși în Dumnezeu. Desigur, ar trebui să ne folosim *toți* banii pentru scopul de a-i face pe alții bucuroși în Dumnezeu, în sensul că întreaga noastră viață este îndreptată spre acest țel. Însă aici mă refer că munca desfășurată la locul nostru secular de muncă poate deveni o binecuvântare extraordinară pentru lume, și un motiv de înalțare a lui Dumnezeu, dacă noi ne punem în gând să folosim tot câștigul de care ne putem dispensa (și noi *avem într-adevăr nevoie* de mult mai puțin decât ne gândim) pentru a împlini nevoile altora în numele lui Isus.

Persoanele capabile de muncă pe cei care au suferit diferite pierderi

Dumnezeu ne spune în mod clar că trebuie să lucrăm pentru a ajuta pe cei ce nu-și pot acoperi singuri nevoile. Este adevărat că oricine care poate trebuie să lucreze, și că, în general, dacă lucrezi vei avea ce-ți este necesar. “Cine-și lucrează ogorul, va avea belșug de pâine” (Proverbe 12:11). Însă această regulă generală nu este absolută. Peste ferma ta poate veni seceta; hoții îți pot fura salariul; o neputință fizică îți poate limita capacitatea de câștig. Toate acestea sunt parte a blestemului adus de păcat în lume. Dar Dumnezeu, în îndurarea Sa, dorește ca acei ce pot lucra să împlinească și nevoile celor lipsiți de ajutor, mai ales la momente dificile.

Trei pasaje din Scriptură arată clar acest lucru. În 1 Timotei 5:8 Pavel vorbește copiilor și nepoților în legătură cu văduvele în vârstă: “Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios.” În Fapte 20:35 Pavel se referă la faptul că el însuși a lucrat cu mâinile și spune apoi, “În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: “Este mai ferice să dai decât să primești.”” Apoi în Efeseni 4:28 nu se mulțumește să spună, “Nu furați, ci lucrați!” ci el spune, “Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, *ca să aibă ce să dea celui lipsit.*” Tu poți să furi pentru a avea. Sau poți să lucrezi pentru a avea. Sau poți să lucrezi pentru a fi în stare să dai. Când cea de-a treia opțiune vine din bucuria ta în bunătatea lui Dumnezeu, ea îl înalță, îl arată pe El măreț înaintea oamenilor.

6. Putem să-L înălțăm pe Hristos la locul nostru secular de muncă când socotim rețeaua de relații pe care munca le crează drept un dar al lui Dumnezeu, ca să-i iubim pe acei oameni prin împărtășirea Evangheliei și prin fapte practice de ajutorare.

Am pus acest aspect la urmă nu fiindcă este cel mai puțin important ci fiindcă unii care-l pun la început nu mai văd nici un alt motiv pentru care munca seculară este importantă. Am făcut și eu aceeași greșeală. Evanghizarea personală este atât de importantă încât este foarte ușor să ne gândim la ea ca fiind singurul lucru important în viață. Dar am văzut împreună că Biblia pune un mare accent pe împodobirea Evangheliei, nu doar pe transmiterea verbală sau rostirea Evangheliei. Acum însă vreau să spun că *spunerea* sau prezentarea în cuvinte a veștii bune a lui Hristos este o parte componentă a motivului pentru care Dumnezeu te-a pus în serviciul pe care-l ai. El te-a introdus în țesătura vieții alora ca să le poți spune Evanghelia. Dacă nu faci acest lucru, întregului tău comportament de împodobire îi poate lipsi chiar acel lucru care dă viață.

Chemarea creștină include transformarea gurii lui sau a ei într-o fântână de viață. “Gura celui neprihănit este un izvor de viață” (Proverbe 10:11). Legătura cu viața veșnică este credința în Isus Hristos. Nici un gând frumos despre tine ca angajat model nu-l va mântui pe nimeni. Oamenii trebuie să audă Evanghelia, care este puterea lui Dumnezeu pentru viața veșnică (Romani 1:16). “Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17).

Biserica primară era o trupă de oameni “evangelizatori.” Ei vorbeau Evanghelia. Când credincioșii au fost alungați din Ierusalim în urma persecuției de după martirizarea lui Ștefan, ei “mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul”—literal, “evangelizau și vesteau vestea bună a Cuvântului” (Fapte 8:4). Evanghelia era pe buzele lor în toate noile relații pe care le legau cu oamenii. Identitatea lor era de “propovăduitori”: “Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, *ca să vestiți* puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Fără plată au primit. Fără plată au dat.

Ei au fost mișcați de cuvintele lui Isus referitoare la valoarea fiecărui individ în parte: “Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8:36-37). Ei au simțit greutatea despre care a vorbit C. S. Lewis cu secole mai târziu când s-a gândit la relația dintre câștigarea unui suflet pentru Hristos, pe de o parte, și valoarea propriei slujbe de profesor erudit în Limba Engleză la Oxford, pe de altă parte:

Creștinul privește literatura mai puțin serios decât un păgân... Păgânul este întotdeauna în stare să facă din experiențele sale estetice o religie... și dorește în mod obișnuit să își mențină superioritatea față de marea masă de oameni care se îndreaptă către cărți doar pentru recreere. Creștinul știe însă de la început că *mântuirea unui singur suflet este mai importantă decât producerea și păstrarea tuturor capodoperelor epice și a tragediilor din lume*: iar în ce privește superioritatea, el știe că din moment ce oamenii de jos îi includ pe cei mai mulți săraci, probabil că-i includ și pe cei mai mulți oameni superiori.⁴³

Important nu este că Lewis s-a lăsat de slujba lui și a devenit evanghelist “cu normă întreagă,” sau că tu ar trebui să faci la fel. Important este că el și-a privit

activitatea din perspectiva corectă și a văzut mai multe aspecte care-i dădeau semnificație. La fiecare din cele cinci lucruri menționate mai sus, Lewis ar fi adăugat că slujba lui a creat o rețea de relații unde el putea să vestească Evanghelia. Odată, când a fost criticat că simplifică prea mult Evanghelia, el a răspuns în legătură cu acel ce-l critica:

Ar fi fost un critic mai bun dacă ar fi sugerat și un tratament adecvat listei de boli înșirate. Cum face el aceste lucruri? Ce metode, și cu ce succes, aplică el când încearcă să convertească marea masă a vânzătorilor, juriștilor, agenților imobiliari, antreprenorilor de pompe funebre, polițiștilor și artizanilor care sunt în orașul său?⁴⁴

Poate că mai trebuie menționat un lucru în legătură cu relațiile create de locul în care trăim și muncim. Pentru mulți dintre voi mutarea către misiune și caritate nu va însemna o ieșire din munca voastră, ci lucrul cu o altă categorie de oameni, mai nevoiașă, mai puțin atinsă de mesajul Evangheliei. Creștinii ar trebui să se întrebe în mod serios nu doar care le este vocația, ci și unde trebuie să și-o exercite. Nu trebuie să credem că profesorii și tâmplarii și programatorii de computere și managerii și contabilii auorizați și doctorii și piloții ar trebui să-și facă meseria doar în America sau în țara lor natală. Meseria lor poate că este mai bine folosită într-o țară unde este greu să ajungi, sau într-un loc unde sărăcia face foarte dificil accesul la Evanghelia. În acest fel, rețeaua de relații pe care ți-o crează munca ta va fi nu doar strategică, ci și intențională.

Concluzie

În concluzie, munca în domeniile seculare nu înseamnă o risipire a vieții atunci când noi Îl înălțăm pe Hristos de la ora 8 la ora 5. Voia lui Dumnezeu în acest veac este ca poporul Său să fie prezent ca sare și lumină în toate meseriile și domeniile legitime. Dorința Sa este să fie cunoscut, fiindcă cunoașterea Lui este viață și bucurie. El nu ne cheamă să ieșim din lume. El nu înlătură nevoia de a lucra. El nu distruge societatea și cultura. Prin sfinții Săi împrăștiați în societate El răspândește pasiunea pentru supremația Lui în toate lucrurile pentru bucuria tuturor oamenilor. Dacă lucrezi în felul în care lucrează lumea, îți risipești viața, indiferent cât de bogat ajungi. Însă dacă munca ta crează o rețea de relații care duc la izbăvirea unora, la împodobirea Evangheliei slavei lui Hristos, bucuria ta va dura veșnic și Dumnezeu va fi înălțat în bucuria ta.

CAPITOLUL 9

MĂREȚIA LUI HRISTOS ÎN MISIUNE ȘI CARITATE—UN APEL CĂTRE GENERAȚIA DE AZI

Pe unii din voi Dumnezeu vă îngrădește din toate părțile. Este ca un fel de “hăituire” a cerului, cu scopul de a vă face cu mult mai fericiți în situații periculoase și nedorite. Misionarii și lucrătorii de caritate nu apar din nori. Ei vin dintre oamenii ca voi, captivați de gloria lui Dumnezeu și opriți din drumul lor. Câteodată asta se întâmplă în timp ce ei se îndreaptă în direcții diametral opuse.

Cum l-a captivat Dumnezeu pe Adoniram Judson pentru Burma

Așa s-a întâmplat cu Adoniram Judson, primul misionar trimis din America în afara granițelor, care a plecat în călătoria cu vaporul însoțit de soția sa la vârsta de douăzeci și trei de ani, la 17 februarie 1812. Erau căsătoriți de doisprezece zile. Și-a trăit restul vieții restul vieții, până în 1850, “în multe neazuri, cu bucurie” pentru a aduce Burma sub stăpânirea lui Hristos și a-i face pe oameni fericiți în Dumnezeu pentru totdeauna. Dar mai întâi Dumnezeu a trebuit să-l întoarcă în loc, și a făcut-o într-un fel care l-a uluit în așa fel pe Judson, încât n-a putut uita niciodată intervenția providențială a lui Dumnezeu în convertirea sa.

Fiu de păstor, el a fost un băiat eminent. Mama sa l-a învățat să citească în doar o săptămână la vârsta de trei ani pentru a-i face o surpriză tatălui său când se va întoarce dintr-o călătorie.⁴⁵ La șaisprezece ani s-a înscris ca student la Colegiul Rhode Island (mai târziu Brown University) și a absolvit în fruntea clasei trei ani mai târziu, în 1807.

Depărtarea de Dumnezeu

Ce n-au știut părinții săi evlavioși a fost că Adoniram era momit de către un coleg al său să se deparțe de credință. Acest coleg, care se numea Jacob Eames, era Deist.⁴⁶ La vremea când și-a terminat colegiul, Judson nu avea o credință creștină. El a ascuns acest lucru de părinții săi până când a împlinit douăzeci de ani, la 9 august 1808, când le-a sfâșiat inimile anunțându-i că nu crede în Dumnezeu și că-și dorea să scrie piese de teatru și intenționează să plece la New York, lucru pe care l-a și făcut peste șase zile. A plecat călare pe un cal pe care i l-a dat tatăl lui ca parte din moștenire.

Nu s-a dovedit însă să fie viața la care visase. S-a atașat de niște actori ambulanti și, așa cum a spus mai târziu, a trăit o viață “nechibzuită, de vagabond, gășind adăpost pe unde putea, și înșelând pe oameni oridecâte ori avea prilejul.”⁴⁷ Dezgustul față de ceea ce a găsit acolo a fost începutul unor intervenții remarcabile ale providenței. Dumnezeu se apropia de Adoniram Judson.

S-a dus să-l viziteze pe unchiul său Ephraim în Sheffield, dar în schimb a întâlnit acolo “un tânăr pios” care l-a uimit prin fermitatea sa în convingerile sale creștine, fără a fi “auster și dictatorial.”⁴⁸ I s-a părut ciudat să-l întâlnească pe tânărul acesta în locul unchiului său pe care dorea să-l vadă.

O noapte de neuitat

În noaptea următoare a stat într-un han mic de sat în care nu mai fusese până atunci. Hangiul și-a cerut scuze spunând că s-ar putea să fie deranjat în timpul nopții de un om grav bolnav care se găsea în camera alăturată. În timpul nopții Judson a auzit pași încoace și încolo și voci șoptite și gemete și respirații întretăiate. Se frământa gândindu-se că omul de alături s-ar putea să nu fie pregătit să moară. S-a gândit și la el însuși și i-au venit în minte gânduri teribile în legătură cu moartea sa. Se simțea ridicol, fiindcă un bun Deist nu trebuia să aibă astfel de frământări lăuntrice.

Pe când pleca în dimineața următoare, a întrebat dacă omul de alături era mai bine. “Este mort,” i-a spus hangiul. Judson a fost izbit de acest final. În timp ce ieșea a întrebat, “Îl cunoșteți pe omul acela?” “O, da. Era un tânăr de la un colegiu din Providence. Numele lui era Eames, Jacob Eames.”⁴⁹

De-abia s-a mai putut mișca. A rămas acolo timp de mai multe ore gândindu-se la moarte și la eternitate. Dacă prietenul său Eames ar fi avut dreptate, atunci evenimentul care s-a întâmplat n-avea nici o însemnătate. Însă Judson nu putea crede asta: “Faptul că iadul s-a deschis în acel han de țară și l-a înhățat pe Jacob Eames, prietenul său cel mai drag și călăuzitorul său, din patul de alături—acesta nu putea fi, efectiv nu putea fi o simplă coincidență.”⁵⁰ Dumnezeu era real. Și El îl urmărea pe Adoniram Judson. Dumnezeu știa prin cine dorea să-l ajungă la poporul din Burma.

Viu pentru Hristos și mort pentru America

Convertirea lui Judson nu a fost imediată. Dar de acum era sigură. Dumnezeu era pe urmele lui, ca și în cazul apostolului Pavel pe drumul Damascului, și nu era chip de scăpare. Au urmat luni de frământare. A intrat la Seminarul Andover în octombrie 1808 și în decembrie s-a dedicat în mod solemn lui Dumnezeu. La 28 iunie 1809, Judson s-a oferit în cadrul bisericii Congregaționaliste pentru a sluji ca misionar în Răsărit.

În aceeași zi a întâlnit-o pe Ann și s-a îndrăgostit de ea. La o lună de când a cunoscut-o pe Ann Hasseltine, i-a declarat intenția de a o cere în căsătorie. Știa că viața pe care urma să o aleagă era nu doar periculoasă și murdară, ci și la distanță. Nu se aștepta să se mai întoarcă vreodată în America. S-a mai întors o singură dată, treizeci și trei de ani mai târziu, și apoi niciodată. Ann a plecat cu el și a murit în Burma. Iată scrisoarea pe care Judson i-a scris-o tatălui ei, în care i-o cerea ca parteneră în lucrarea de misiune:

Vreau acum să vă întreb dacă sunteți de acord să vă despărțiți de fiica dumneavoastră la începutul primăverii viitoare, pentru a n-o mai vedea niciodată în această lume; dacă sunteți de acord cu plecarea ei, și expunerea ei la greutățile și suferințele vieții de misionar; dacă sunteți de acord cu expunerea ei la primejdiile oceanului, la influența fatală a

climatului sudic al Indiei; la tot felul de lipsuri și încercări; la degradare, insultă, persecuție, și posibil la o moarte violentă. Puteți fi de acord cu toate acestea, de dragul Celui ce și-a părăsit casa cerească și a murit pentru ea și pentru dumneavoastră; de dragul sufletelor nemuritoare care pier; de dragul Sionului și al gloriei lui Dumnezeu? Puteți fi de acord cu toate acestea în nădejdea unei reîntâlniri apropiate cu fiica dumneavoastră în țara gloriei, cu cununa neprihănirii, împodobiți cu aclamațiile de laudă aduse Mântuitorului din partea păgânilor mântuiți, prin lucrarea ei, de la chinul și disperarea veșnică?⁵¹

Tatăl ei a lăsat-o pe ea să decidă. Ea a spus, Da.

Dumnezeu nu ne cheamă la ceva ușor, ci la bucurie plină de credință. El se apropie de unii din voi, zâmbind și cu lacrimi în ochi, știind cât de mult vă va descoperi din ființa Sa—și cât de mult veți avea de plătit. În timp ce scriu, mă rog pentru voi să nu-I întoarceți spatele.

Mila pentru oameni și pasiunea pentru Dumnezeu sunt una

Dacă ai milă pentru oamenii care pier și pasiune pentru reputația lui Hristos, trebuie să-ți pese de misiunea în lume. Una din sarcinile sau din poverile acestei cărți este să arate cum arată viața când crezi că nu trebuie să alegi—sau între motivația iubirii oamenilor sau între aceea de a-L glorifica pe Hristos. Acestea nu sunt motivații separate. Una o include pe cealaltă. De aceea, dacă țelul tău este să-i iubești pe oameni, îți vei da și viața pentru a-i face bucuroși pentru veșnicie în Dumnezeu. Iar dacă țelul tău este să-L glorifici pe Hristos, care este Dumnezeu întrupat, de asemenea îți vei da și viața pentru a-i face pe oameni bucuroși pentru veșnicie în Dumnezeu.

Motivația pentru aceasta este că orice scop nobil, dacă nu este însoțit de dorința de a le da oamenilor bucuria veșnică în Dumnezeu, înseamnă de fapt condamnare cu o față frumoasă. Dragostea dorește întotdeauna ce este mai bun pentru cei nevoiași, și nu este nimic mai bun decât ca ei să se bucure deplin și veșnic de Dumnezeu. În mod similar, orice efort de a-L onora pe Hristos care nu are ca țel să-L prezinte pe El, în fața supușilor Săi care L-au trădat, drept Comoară atotsatisfăcătoare, înseamnă complicitate la revoltă. Dumnezeu este lăudat doar atunci când este prețuit. Atunci Îi plătim tributul cuvenit, când El ne este Comoară. Nu poți să-i iubești pe oameni sau să-L onorezi pe Dumnezeu fără a face ambele. Această singură pasiune—să vezi că Hristos este glorificat prin faptul că oamenii condamnați pieirii ajung să-și găsească satisfacția eternă în El—este motorul marelui efort global pe care îl numim misiunea mondială.

Dacă vii fără interes și fără cunoștință

Nu toți cei ce citesc acest capitol se apropie de el cu o pasiune clară și motivație pentru slava lui Hristos între popoarele din lume care nu-L cunosc. Cei mai mulți dintre noi sunt parohiali și etno-centrici și înguști, și poate că uneori chiar egocentrici sau rasiști în felul nostru de viață. Rar de tot, sau poate deloc, ne gândim la cauza globală, multinațională, multi-etnică, multi-lingvistică a lui Dumnezeu, și care sunt dorințele și scopurile lui Dumnezeu pentru Guinea sau Indonezia sau Tanzania sau Thailanda sau Kazahstan sau Uzbekistan sau Turcia sau Cehia sau China sau Japonia sau Camerun sau Myanmar sau Somalia sau printre grupurile Hmongi sau Dakota sau Ojibwa din Minnesota.

Deci nu presupun că ai ajuns la acest capitol cu un interes clar și intens pentru vestea cu adevărat bună în lume—despre care canalele media nu transmit niciodată știri—adică, despre răspândirea adevărului și credinței creștine printre popoarele lumii prin care se pregătește calea către împlinirea lucrării lui Dumnezeu care va face toată istoria lumii să arate exact ce este de fapt—un scurt preludiu înainte de împărăția veșnică și glorioasă a lui Hristos. Nu cred că te apropii să citești acest capitol cu inima însuflețită de scopul global măreț al lui Dumnezeu. Deci aș vrea să-L las pe Dumnezeu să-ți spună, cu propriile Lui cuvinte, despre prioritățile Sale.

Toate marginile pământului își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul: toate familiile neamurilor se vor închina înaintea Ta. Căci a Domnului este împărăția: El stăpânește peste neamuri (Psalmul 22:27-28)

Există rugăciunile din Vechiul Testament:

Te laudă, popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă. Se bucură neamurile și se veselesc (Psalmul 67:3-4)

Există poruncile din Vechiul Testament:

Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui! ... Spuneți printre neamuri: "Domnul împărățește! (Psalmul 96:3, 10).

Există Marea Trimitere din Noul Testament, dată de Hristosul înviat:

Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: "Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Matei 28:18-20).

Există apoi viața extraordinară de dedicare totală pentru misiune:

Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelii puse de altul, după cum este scris: "Aceia, cărora nu li se propovăduise despre El, Îl vor vedea, și cei ce n-auziseră de El, Îl vor cunoaște" (Romani 15:20-21).

Există apoi imaginea magnifică a rezultatului final al scopului lui Dumnezeu în istorie:

Și cântau o cântare nouă, și ziceau: "Vrednic ești tu să iei cartea și să-ri rupi pecețile: căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!" (Apocalipsa 5:9-10).

O declarație în rezumat despre credința necesară în lucrarea de misiune

Prin aceste versete și din multe altele, am simțit prin ani imboldul să mă gândesc și să predic despre marele scop global al lui Hristos numit misiune. Cu câțiva ani în urmă, liderii bisericii noastre au făcut un proiect de mărturisire de credință care să ne ghideze în lucrarea de ucenicizare și în selectarea unor noi lucrători în biserică. Paragraful 13 din acel document sumarizează ceea ce simțim noi despre lucrarea de misiune:

Noi credem că însărcinarea dată de Domnul Isus de a face ucenici din toate neamurile este obligatorie pentru Biserica Sa până la sfârșitul veacului. Această lucrarea constă în proclamarea Evangheliei către fiecare trib și limbă și popor și națiune, botezându-i, învățându-i cuvintele și căile Domnului, și adunându-i în biserici care își pot îndeplini chemarea creștină în mijlocul popoarelor respective. Scopul final al misiunii mondiale este ca Dumnezeu să creeze, prin Cuvântul Său, închinători care să glorifice numele Său prin credința și ascultarea cu bucurie în inimă. Lucrarea de misiune se face acolo unde nu există închinare adevărată. Când veacul acesta va ajunge la capăt, și mulțimile nenumărate ale celor răscumparați vor cădea cu fața la pământ înaintea tronului lui Dumnezeu, misiunea va înceta. Ea este o necesitate temporară. Însă închinarea rămâne pentru totdeauna. De aceea închinarea este combustibilul și scopul misiunii.⁵²

Chiar și civililor le place să urmeze defilarea triumfătoare a celor din prima linie

Iată imaginea generală: Hristos a venit și a murit și apoi a înviat pentru a-Și strânge pentru numele Său o companie, o mulțime nenumărată de oameni bucușori, din toate neamurile care sunt în lume. La aceasta ar trebui să viseze orice creștin. Scriu lucrul acesta cu mare atenție, în lumina a ceea ce am scris în capitolul 8 despre ocupațiile seculare. Este un lucru crucial ca milioane de creștini să-și împlinească chemarea vieții lor în slujbele seculare, după cum este crucial ca în vreme de război întreagă țesătura vieții și culturii să nu se destrame. Însă în vreme de război, chiar și milioanele de civili le place să audă vești din primele linii. Le place să audă despre biruința trupelor. Visează la ziua când nu va mai fi război. La fel este și cu creștinii. Toți ar trebui să visăm la asta. Ar trebui să ne placă să auzim despre avansul împărăției Domnului Isus. Ar trebui să ne placă să auzim despre biruințele Evangheliei și despre modul în care Hristos își plantează biserica între popoare care au fost ținute timp de secole sub puterea străină a întunericului.

Acesta este felul de a lucra în istoria lumii noastre—ca oameni din toate națiunile și triburile și limbile să vină și să se închine și să-L prețuiască pe Hristos mai mult decât orice. Sau, după cum se exprimă Pavel în Romani 15:9, “ca Neamurile [toate popoarele] să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui.” Nu este posibil în poporul lui Dumnezeu să existe demisie pe motiv de oboseală, sau retragere lașă, sau mulțumire cu situația proprie fără a gândi la alții, în timp ce mii de oameni din popoare ne-evangelizate nu-L au pe Hristos ca Domn. Fiecare creștin (care iubește pe oameni și Îl onorează pe Hristos) nu poate sta nepăsător în această perspectivă.

Perspectiva neadecvată de copii de mingi

Unii pot spune, “Dar nu învață Evanghelia despre iertarea de păcate și despre primirea nădejdiei vieții veșnice și despre umplerea cu Duhul sfințeniei și despre schimbarea după chipul lui Isus astfel încât să fiu o mamă sau tată sau fiu sau fiică sau prieten sau angajat sau cetățean mai bun?” Răspunsul, desigur, este Da. Dacă însă aceasta este toată perspectiva noastră în umblarea cu Dumnezeu, ratăm imaginea generală. Ratăm punctul cel mai important din toate. Suntem ca băieții de mingi de la Stadionul Yankee care se gândesc că lucrul cel mai extraordinar din tot Campionatul Mondial este să arunce repede mingea la jucătorul din teren care o așteaptă.

Vă rog, deci, în numele Domnului Isus, să vă treziți din somn, să vă lărgeți inima și să vă deschideți mintea, și să vă întindeți aripile. Ridicați-vă deasupra vieții voastre limitate—da, o viață foarte importantă, pe care Dumnezeu n-o disprețuiește—pentru a vedea întreaga imagine, măreață și senzațională, a țelului global al lui Dumnezeu în istoria omului, țel care nu poate fi împiedicat. “Eu zic: “Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea” (Isaia 46:10). “În Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2:10-11). “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

Nu vă simțiți ofensați—uniți-vă în parteneriatul bucuriei

Pe măsură ce Dumnezeu vă dă aripi să vă ridicați și să vedeți lumea în felul în care o vede El, mă rog ca mulți dintre voi să fie eliberați de situația voastră prezentă—legați de serviciu, de vecini, de situația socială sau națională în care trăiți, sau de planurile pe care vi le-ați făcut—și să vă simțiți chemați la o angajare directă în acest scop măreț, istoric, global, al lui Dumnezeu, ca unul care pleacă el însuși, nu doar ca unul care trimite pe altul în misiune. Fie ca niciunul din cei consacrați lucrării locale sau unui loc de muncă secular foarte bun să nu se simtă ofensați de acest apel. Mai degrabă bucurați-vă. Sunteți liberi să stați sau sunteți liberi să vă duceți. Mulți dintre voi vor trebui să rămână acasă. Rămânerea voastră acasă este crucială scopurilor lui Dumnezeu în locul unde sunteți, și este crucială scopurilor lui Dumnezeu pentru locurile unde nu sunteți, dar unde trebuie să se ducă alții. Nu este nevoie să vă simțiți vinovați sau să aveți resentimente. Este mare nevoie de un parteneriat cu bucurie.

Acei care rămân acasă—trimițătorii—ar trebui să țină minte următorul lucru remarcabil: Validarea *tuturor* lucrărilor de caritate de acasă este misiunea din afară, fiindcă ea le exportă în alte părți. Plantarea unei biserici într-un popor neatins de învățătura Evangheliei înseamnă crearea unei baze de operații pentru împlinirea lucrării de caritate pe care a poruncit-o Dumnezeu față de cei săraci. Dacă nu lăsăm lumina noastră să lumineze înaintea oamenilor acasă “ca ei să vadă faptele noastre bune, și să slăvească pe Tatăl nostru, care este în ceruri” (Matei 5:16), ce fel de ascultare putem exporta către alte națiuni? Marea Trimitere include cuvintele, “Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:20). Și ce ne-a poruncit? Ne-a spus istoria unui om disperat și rănit și a unui Samaritean milostiv care “a îngrijit de el,” după care ne-a zis nouă tuturor, “Du-te de fă și tu la fel” (Luca 10:37).

Caritatea de acasă face misiunea externă credibilă

Oamenii care stau în țara lor de baștină sunt înconjurați din toate părțile de nevoi. Avem nevoie doar de ochi să vedem și de inimi care să nu treacă pe alături

nepăsătoare. Această provocare nu este separată de provocarea pe care o pune misiunea. Faptul de a ne arăta în mod practic mila față de cei săraci arată la noi acasă frumusețea lui Hristos și face exportul credinței creștine credibil. Suntem ipocriți dacă pretindem ce suntem entuziaști în ce privește misiunea externă în timp ce neglijăm nenorocirile de acasă. Ceva nu era în regulă cu preotul și levitul din istoria bunului Samaritean, care aveau fără îndoială țeluri religioase îndepărtate, dar care nu erau mișcați de suferința de lângă ei, fiindcă trebuia să-și murdărească mâinile. Lucrarea de caritate în imediata noastră vecinătate validează autenticitatea preocupărilor noastre pentru locurile depărtate.

Misiunea în țări străine și lucrarea milei de acasă sunt legate prin însăși natura Evangheliei pe care o propovăduim la oameni. Esența Evangheliei este următoarea: “El [Hristos], măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (1 Corinteni 8:9). Mântuirea de care ne bucurăm noi înșine și pe care o trimitem și altora, este o lucrare a milei lui Dumnezeu față de cei săraci, care ne include pe toți. Noi ne datorăm viața dedicării lui Dumnezeu pentru misiune și milă. El a venit de departe pentru a ne ajuta, și ajutorul Său include toate tipurile de nevoi cu care ne confruntăm. El nu S-a menajat ajutându-ne. De fapt, El a și fost omorât. Această suferință îndurată din milă pentru noi este atât *prețul* plătit, cât și *calea* mântuirii noastre. “Hristos a suferit *pentru voi*, și v-a lăsat o *pildă*, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). Misiunea și mila sunt de nedespărțit fiindcă însăși Evanghelia pe care o ducem noi altora poruncește și mandatează mila față de cei săraci acasă.

Comparația devastatoare a lui Warfield

N-am citit niciodată vreo declarație mai bună în legătură cu această conexiune decât citatul următor din B. B. Warfield, un profesor de la Seminarul Princeton care a murit în 1921. El răspunde la unele din cele mai neplăcute întrebări despre lucrarea pentru săraci, comparând-o cu lucrarea lui Hristos pentru noi.

Acum, dragii mei creștini, unii din voi se roagă ziua și noaptea să fie mlădițe în adevărata Viță; vă rugați să fiți transformați după chipul lui Hristos. Dacă este așa, atunci trebuie să fiți ca El în dărnicie... fiindcă “El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi”... *Obiecția nr.1.* “Banii mei sunt ai mei.” Răspuns: Hristos ar fi putut spune, “Sângele Meu este al Meu, viața Mea este a Mea” ... atunci unde am fi fost noi acum? *Obiecția nr.2.* “Săracii nu merită.” Răspuns: Hristos ar fi putut spune, “Aceștia sunt niște răvrătiți ticăloși... pentru ei să-Mi dau viața? Mi-o voi da pentru îngerii cei buni.” Dar nu, El a lăsat pe cele nouăzeci și nouă, și a venit după oaia pierdută. El și-a dat viața pentru cei fără merit. *Obiecția nr.3.* “Săracii pot abuza de ajutorul dat.” Răspuns: Hristos putea să spună la fel, da, și cu mult mai multă dreptate. Hristos știa că mii de oameni vor călca în picioare sângele legământului; știa că cei mai mulți îl vor disprețui; știa că mulți vor folosi harul Său drept motiv ca să păcătuiască mai mult; și totuși, El și-a dat sângele. O, dragii mei creștini! Dacă doriți să fiți asemeni lui Hristos, dăruiți mult, dăruiți des, dăruiți fără părere de rău și celui stricat și celui sărac, și celui care nu mulțumește și celui care nu merită. Hristos este glorios și fericit și așa veți fi și voi. Eu nu urmăresc banii voștri, ci fericirea voastră. Amintiți-vă de cuvintele Sale, “Este mai fericite să dai decât să primești.”⁵³

Exact cum există un parteneriat între Evanghelie și mila față de săracul de lângă tine, tot așa există un parteneriat minunat între creștinii care *sunt* biserica care face caritate acasă și creștinii care *plantează* în alte locuri biserica caritabilă. Nici una din acestea două nu înseamnă risipire a vieții. Într-adevăr autenticitatea fiecăreia depinde mult de autenticitatea celeilalte. Este ipocrizie să pretinzi să trimiți altora ceea ce tu nu ai. Și este ipocrizie să ai o comoară și s-o ții doar pentru tine.

Rădăcinile Mișcării de Voluntariat a Studenților

Parteneriatul dintre laicii care slujeau acasă și misionarii din alte țări a existat înainte și se poate lega din nou. În primele decade ale secolului douăzeci, Student Volunteer Movement [Mișcarea de Voluntariat a Studenților] a apărut brusc pe scena americană cu un impact misionar imens. Era remarcabilă prin numărul de misionari trimiși și prin numărul mare de credincioși din toate domeniile care o sprijineau. A fost un parteneriat magnific.

Rădăcinile Mișcării de Voluntariat a Studenților (MVS) erau încă de demult, de la faimoasa Întâlnire de Rugăciune din 1806 din Haystack, Massachusetts. O trezire spirituală i-a trezit pe studenții Colegiului Williams și a făcut un mic grup de tineri să se dedice rugăciunii de două ori pe săptămână pe malul râului Hoosack. Ei se rugau pentru lupta spirituală purtată de ceilalți studenți. În luna august 1806 au fost surprinși de o furtună cu fulgere în timp ce se întorceau de la rugăciune și s-au adăpostit sub marginile zdrențuite ale unei căpițe de fân. Au folosit timpul petrecut acolo continuând să se roage. De data aceasta s-au rugat pentru trezirea printre studenți a interesului pentru misiunea din alte țări.

Unul din ei, Samuel Mills, i-a îndemnat pe tinerii din grupul acesta mic să se gândească dacă n-ar fi ei înșiși dispuși să fie misionari. Pentru a ne da seama de tensiunea aceluia moment trebuie să ne amintim că în acel moment al istoriei americane nici un misionar nu părăsise încă țărmurile Americii pentru a pleca în alte țări. Nu existau societăți misionare. Bisericele în general nu aveau o viziune pentru oamenii nemântuiți de pe alte țărmuri ale oceanelor primejdioase. Era, așa cum spun mulți și azi, destul de lucru acasă. Lucru adevărat! Însă acest mic grup de studenți rugativi n-au mai fost mulțumiți cu biserica americană, care nu ardea de dragoste pentru popoarele străine de Evanghelie și nu ardea de zel pentru gloria lui Hristos între neamuri. N-au mai fost satisfăcuți cu o biserică care nu trimetea misionari peste hotare. Dumnezeu i-a ajutat să biruiască împotriva acestei întregi inerții spirituale, istorice și structurale.

Așa s-au născut “frații”

Rugându-se sub căpița de paie, ei s-au dedicat slujirii misionare. “La acea întâlnire sub căpița de paie mișcarea misionară în Statele unite și-a primit impulsul inițial.”⁵⁴ În acel Septembrie, grupul a format “Societatea Fraților” pentru a întări hotărârea lor de a se dedica slujirii misionare. Samuel Mills a răspândit viziunea “Fraților” cât a studiat la Yale și apoi la Seminarul Andover. El s-a transferat la Andover pentru a fi parte la lucrarea lui Dumnezeu sub conducerea studentului Adoniram Judson. Acest grup de “frați” de la Andover a dat impulsul celei dintâi agenții misionare americane (Bordul American de Împuterniciți pentru Misiunea Externă); și din acest grup au fost trimiși primii misionari americani plecați peste hotare, în 1812.

S-a născut Mișcarea de Voluntariat a Studenților

În 1846, Royal Wilder a plecat în India trimis de acest cel dintâi Bord American de Împuterniciți. S-a reîntors în 1877 din motive de sănătate și s-a stabilit în Princeton. Acolo fiul său, Robert, a format “Societatea de Misiune pentru Străinătate din Princeton.” Rugăciunile acestui grup au dus la ținerea unei adunări hotărâtoare organizată de D. L. Moody la Mount Hermon, în Massachusetts, în vara lui 1886. Două sute cincizeci și unu de studenți s-au adunat pentru o conferință biblică care a ținut o lună întreagă. După o cuvânt convingător adresat de fratele păstor A. T. Pierson în legătură cu misiunea în afara granițelor, o sută din acești studenți s-au oferit ca voluntari pentru slujirea peste hotare. Spiritul acestui eveniment a cuprins lumea studentescă. În timpul anului școlar 1886-1887, Robert Wilder și John Forman au călătorit în 167 campusuri studentești pentru a răspândi viziunea. Organizația Mișcării de Voluntariat a Studenților a luat ființă formal doi ani mai târziu, avându-l pe John R. Mott ca președinte.

Scopul ei, așa cum îl prezenta Mott, avea cinci aspecte:

Scopul în cinci puncte al Mișcării de Voluntariat a Studenților este să-i conducă pe studenți spre a lua în considerare cu seriozitate chemarea lucrării de misiune peste hotare pentru ei personal ca o lucrare de viață; să alimenteze acest scop prin a-i călăuzi pe studenții care se înrolează ca voluntari în studiul și activitatea lor până ajung sub direcționarea directă a Bordurilor de Misiune; să-i unească pe toți voluntarii într-o mișcare comună, organizată și energică; să asigure un număr suficient de voluntari bine-calificați care să satisfacă nevoile diferitelor Borduri de Misiune; și să creeze și să mențină un interes inteligent, solidar și activ pentru misiunea în străinătate din partea studenților care trebuie să rămână acasă pentru a asigura sprijinirea lucrării misionare prin răspândirea acestei viziuni, prin dărnicie și prin rugăciune.⁵⁵

“Creșterea MVS din următoarele trei decade a fost de-a dreptul fenomenală.”⁵⁶ Lozinca lor era, “Evanghelizarea lumii în această generație.” Până în 1891 existau deja 6200 de studenți voluntari care semnaseră o declarație care spunea astfel, “Este scopul meu, dacă Dumnezeu va îngădui, să devin un misionar peste hotare.” Din aceștia, 321 plecaseră deja spre locurile de slujire în diferite zone ale globului. Anul de culme al MVS a fost 1920, când 2738 de studenți au semnat angajamentul și 6890 au participat la convenția care avea loc odată la patru ani. “Până în 1945, după cele mai conservatoare estimări, 20500 de studenți... care au semnat declarația, au ajuns în câmpul de lucru.”⁵⁷

Flacăra studenților a cuprins afaceri și biserici

Există multe lucruri remarcabile în legătură cu această mișcare, și există o bogăție de învățătură și inspirație pentru generația noastră, la o sută de ani de atunci. De exemplu, Mișcarea de Voluntariat a Studenților a aprins nu doar râvna studenților, ci și a multor lucrători laici din biserici. J. Campbell White, cel dintâi secretar al Mișcării de Misiune a Laicilor, scria în 1909, “În ultimii douăzeci de ani spiritul misionar s-a dezvoltat uluitor de mult în colegiile din Statele Unite și Canada... făcând mii de bărbați și femei de calibru mare să trăiască având drept țel dominant în viața lor misiunea.”⁵⁸ Atras de acest zel, un om de afaceri tânăr a participat în 1906 la convenția MVS din Nashville. El se gândea în sine însuși, *Dacă laicii din America de Nord ar privi lumea prin ochii acestor studenți, s-ar mobiliza cu toată puterea lor și*

ar strânge toate fondurile necesare acestei acțiuni.⁵⁹ Cu prilejul unei adunări de rugăciune a oamenilor de afaceri care a avut loc la 5 noiembrie 1906 în New York, a luat ființă Mișcarea de Misiune a Laicilor.

Scopul ei declarat era “investigarea, mobilizarea și organizarea; investigarea de către laici a condițiilor misionare, mobilizarea laicilor la o politică misionare adecvată, și organizarea laicilor pentru cooperarea cu lucrătorii și Bordurile de Misiune în scopul înrolării întregii Biserici în lucrarea ei supremă de mântuire a lumii.”⁶⁰

Darul liderilor cu pasiune

Exact cum Dumnezeu a pregătit o conducere extraordinară a MVS prin Robert Wilder, Robert Speer și John R. Mott, la fel a ridicat Dumnezeu lideri pentru Mișcarea de Misiune a Laicilor. Aceștia au vorbit cu atâta putere profetică încât mii de laici au înțeles viziunea scopurilor globale ale lui Dumnezeu. Liderul mișcării nu era misionar, nici păstor. Era un om de afaceri. Parteneriatul care s-a format între studenți, adică între cei ce plecau, și oamenii de afaceri, adică cei care trimeteau, a fost foarte profund, datorită faptului că fiecare grup avea lideri vizionari centrați în Dumnezeu. Amândouă grupurile erau mânașate de aceeași pasiune de a nu-și risipi viețile. Acest lucru transpare din aproape fiecare frază scrisă de J. Campbell White:

Cei mai mulți oameni nu sunt satisfăcuți cu rezultatele concrete ale vieții lor. Nimic nu poate satisface deplin viața lui Hristos existentă în urmașii Săi decât adoptarea scopului lui Hristos referitor la lumea pe care El a venit s-o izbăvească. Faima, plăcerea și bogățiile sunt doar pleavă și cenușă în comparație cu bucuria nemărginită și durabilă de a lucra cu Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale eterne. Acei ce pun tot ce au în slujirea lui Hristos se bucură de cele mai dulci și neprețuite răsplătiri pe care le poate oferi viața.⁶¹

Trimițătorilor nu le este rușine de cauza pe care o susțin

Încă odată subliniez că ceea ce spun aici nu este în contradicție cu ceea ce am afirmat în capitolul 8 despre valoarea muncii seculare. Adevărul este că, în timp de război, indiferent cât de importantă este în ea însăși munca civililor, fiecare dorește să ajute, să aibă un impact la efortul de război acolo departe, unde trebuie distruse liniile inamice. Laici, păstori, biserici—noi toți care stăm în spatele frontului—vom avea parte de “cele mai dulci și neprețuite răsplătiri” dacă ne lărgim inimile nu doar pentru nevoile de lângă noi, ci și pentru locurile tari și înțelenite din lume.

Oamenii de afaceri de acum o sută de ani au privit chemarea lor seculară și viziunea lor misionară ca fiind un tot unitar. Modul în care J. Campbell White a articulat viziunea mișcării în fruntea căreia era, i-a făcut pe oamenii de afaceri să înțeleagă unitatea vieții sub conducerea lui Hristos. El a spus:

Această mișcare are cele mai mari cerințe pentru oameni. Ea se luptă să le transmită chemarea divină la o viață a cărei scop dominant este să stabilească domnia lui Hristos în relațiile umane... Ea le reamintește... că egoismul este sinucidere în timp ce slujirea altora aduce sufletului satisfacția supremă care poate exista.⁶²

Efect motivant asupra bisericii de atunci, dar ce putem spune despre ziua de azi?

White a arătat generației sale că pasiunea pentru misiune nu a fost doar o cale de a salva lumea, ci și o cale de a salva biserica:

Efortul de evanghelizare a lumii prezintă cele mai rapide și mai sigure metode de a salva Biserica. Resursele noastre materiale ne pot copleși într-atât încât să cădem în pericolul de a ne încrede în bogății mai mult decât în Dumnezeu. “Dacă unui om i se măresc bogățiile, nimic altceva nu-l poate împiedica să ajungă mic în suflet decât dărnicia costantă.” Evanghelizarea lumii este singura investiție destul de mare și destul de importantă pentru a constitui o variantă de cheltuire înțeleaptă a resurselor care sunt la îndemâna Bisericii.⁶³

Acest adevăr este încă actual. Misiunea nu este crucială doar pentru viața lumii de afară. Misiunea este crucială și pentru viața Bisericii. Noi pierim împreună cu bogăția noastră dacă nu ne dăruim pe noi înșine în lucrarea de caritate acasă și în lucrarea de misiune între popoarele nemântuite. În America suntem foarte înstăriți. Biserica deține toți banii necesari trimerii și sprijinirii unei armate de ambadori ai jertfirii de sine și ai împărțirii bucuriei către alții. Dar Biserica (adică oamenii care o formează) nu dau din mână acești bani.

În 1916 Protestanții dăruiau bisericilor lor 2,9% din venituri. În 1933, în cea mai neagră perioadă a Marii Depresiuni economice, procentul a fost de 3,2%. În 1955, imediat după ce abundența a început să fie simțită, procentul era tot de 3,2%. În 2000, când Americanii erau, după plata taxelor și inflație, cu 450% mai bogați decât în timpul Marii Depresiuni economice, Protestanții dăruiau 2,6% din venituri bisericilor lor.⁶⁴

Mai mult decât atât, “Dacă membrii bisericilor creștine istorice din Statele Unite ar fi dăruit în medie 10% din venitul lor în anul 2000, ar fi existat un fond anual suplimentar de 139 miliarde de dolari care să fie folosit pe canale bisericesti.”⁶⁵ Adăugați la acesta faptul cu adevărat șocant că, din banii pe care-i dăruim bisericii, mai puțin de 6% se duce către misiunea externă, și din această sumă doar 1% se folosește pentru atingerea oamenilor care nu au venit încă în contact cu Evanghelia.⁶⁶ Nu vrem prin asta să spunem că ar trebui să abandonăm un front sau altul. Ce vreau să spun este că există resurse pentru toate acțiunile în folosul celor nemântuiți dacă trăim astfel încât să arătăm că Hristos este Comoara noastră.

Nu-L vom cunoaște pe deplin decât dacă ne implicăm în misiunea Lui

Pentru folosul ei propriu, biserica trebuie să se implice în misiune. Nu-L vom cunoaște pe Hristos în deplinătatea majestății Sale până nu-L vom cunoaște triumfător printre națiunile lumii. Nu-L vom admira și nu-L vom lăuda după cum se cuvine până când nu-L vom vedea adunându-și o oștire de închinători din toate grupurile și popoarele lumii—inclusiv dintre popoarele tradițional musulmane sau hinduse sau budiste. Nimic nu lărgeste atât de mult viziunea noastră despre harul triumfător al lui Dumnezeu ca orizontul lucrării Sale de mântuire în cursul istoriei. O, ce istorie măreață! “Dar tot voi lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară; da, mă voi gândi la toate lucrările Tale și voi lua aminte la toate

isprăvile Tale” (Psalm 77:11-12). “Lăudați-L pentru isprăvile Lui, lăudați-L, după mărirea Lui nemărginită!” (Psalm 150:2). “Lăudați pe Domnul toate Neamurile; slăviți-L, toate noroadele” (Rom.15:11, care citează Psalmul 117:1).

Care este situația în lumea noastră de azi?

Provocările evanghelizării lumii sunt încă foarte mari. Suntem într-o poziție mai bună decât oricând înainte pentru a înțelege orizontul și natura acestei însărcinări. Patrick Johnstone scrie, “Pentru prima dată în istorie avem o situație destul de completă a popoarelor lumii și gradului în care au fost ele evanghelizate.”⁶⁷ Există numeroase grupuri care fac muncă de cercetare pentru a ajuta biserica să cunoască grupurile de oameni din lume care au fost preluate, în vederea evanghelizării, de către o biserică creștină sau de o agenție de misiune.⁶⁸ Cartea lui Johnstone ne dă un bun sumar al situației la sfârșitul secolului 20.⁶⁹

Un mod bun de exprimare a situației este să spunem că 1,2–1,4 miliarde de oameni n-au avut niciodată șansa să audă Evanghelia;⁷⁰ cu alte cuvinte, ei trăiesc în niște culturi unde predicarea Evangheliei în moduri inteligibile nu este la îndemână. Unii analiști estimează la mai mult numărul celor ne-evanghelizați. De exemplu, “Annual Statistical Table on Global Mission 2002” de David Barrett și Todd Johnson dă drept cifră a celor ne-evanghelizați 1.645.685.000. Asta înseamnă că 26,5 la sută din populația lumii trăiește în grupuri care nu au biserici indigene care să-i evanghelizeze.⁷¹

În jur de 95 procente din aceștia trăiesc în așa-numita fereastră 10/40 (între latitudinea 10 și 40 Nord de Ecuator și între Atlantic și Pacific). Aceasta este cea mai mare provocare a zilelor noastre.

Johnstone o pune într-o perspectivă istorică plină de speranță:

Întorcându-ne înapoi, vedem un tipar care se înalță din cei 200 de ani de creștere [a bisericii] pe măsură ce a luat avânt—în anii 1700 Atlanticul de Nord, în anii 1800 Pacificul, în anii 1960 Africa, în anii 1970 America Latină, în anii 1980 Asia de Răsărit, în anii 1990 Eurasia. Acest înconjur odată și jumătate al globului ne pune în față acum provocarea ferestrei 10/40. Asia Centrală și de Sud, cât și Orientul Mijlociu, sunt zonele majore de provocare. Unde va fi reușita... primei decade... din [noul] mileniu? Între musulmani, hinduși, budiști? Acestea sunt ultimele bastioane rămase necucerite unde vrăjmașul ține sufletele oamenilor. Fluxul tot mai înalt al Evangheliei lovește tot mai sus în jurul acestei arii, și deja avem mostre despre cam ce ar putea însemna o reușită în aceste locuri. Aș vrea să am spațiul și libertatea de a vă povesti lucrurile uimitoare care au loc în aceste fortărețe teologice impenetrabile.⁷²

Dumnezeu face o chemare acestei generații:

Ascultați!

Există o chemare către generația de azi să asculte pe Hristosul înviat și să facă ucenici din toate popoarele ne-evanghelizate ale lumii. Mă rog ca Dumnezeu să ridice sute de mii de tineri și “absolvenți” (care își termină studiile și sunt gata să urmeze o carieră în lucrarea creștină). Mă rog ca această chemare divină să-ți răsune și ție în inimă cu sentimentul bucuriei, nu cu acel al vinovăției. Mă rog ca această chemare să-ți fie confirmată cu darurile necesare, cu o dorință nestăpânită, cu confirmarea bisericii tale și cu semnele providenței. Suflă pentru a transforma într-un foc orice

scânteie de dorință în acest sens, citind biografii, meditănd asupra Scripturii, cercetând despre popoarele străine de Evanghelie, rugându-te cu pasiune, și stând de vorbă cu misionari veterani. Nu fugi de chemarea ta. Urmărește-o.

Lasă gândirea ta să se oprească nu numai la indivizii nemântuiți pe care-i cunoști și care merg în pierzare, ci și la grupurile întregi de oameni, la popoarele care nu au nici un acces la Evanghelie. Aceasta a fost marea ambiție a apostolului Pavel: “Să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit” (Romani 15:20). Întotdeauna vor exista oameni care au nevoie de întoarcere la Dumnezeu chiar și acolo unde există deja o biserică înființată. Această lucrare nu este doar lucrarea misiunilor de frontieră, adică de la granițele împărăției lui Dumnezeu. Misiunile de frontieră fac ceea ce a dorit Pavel: Plantează biserici acolo unde acum nu există o posibilitate de lucrare. Aceasta este marea nevoie a vremii de acum—nu doar de misionari care să slujească bisericile înființate în alte țări (lucru de care este o mare nevoie, mai ales pentru creșterea de conducători în aceste locuri), dar și de misionari care să meargă la grupuri sau triburi sau în locuri unde *nu există încă* o biserică care să slujească.

Timpul misiunilor nu s-a sfârșit

Să nu credeți că s-a sfârșit timpul în care era nevoie de misiune externă, iar acum națiunile respective trebuie să continue și să sfârșască ce mai e de făcut. Mai există sute de grupuri de oameni și sunt milioane de persoane în locuri unde nu există creștini are să facă evanghelizarea în cadrul propriei culturi. Trebuie să se facă misiune trans-culturală. E clar, această lucrare nu trebuie făcută neapărat de un om din cultura Apuseană, din moment ce Dumnezeu își crește biserica mai repede în restul lumii.⁷³ Ar fi minunat să se întâmple așa. Nu doresc deloc să limitez bucuria dragostei. În plus, se poate ca misionarii Apuseni cu studii înalte dar lipsiți de experiență să nu aibă același succes ca un misionar mai simplu dar mai îndrăzneț. Referitor la lucrarea între musulmani, Patrick Johnstone spune, “Deseori misionarii cei mai buni sunt acei care au studiat doar puțin despre bazele Islamului, dar au pasiune pentru a-L împărtăși pe Hristos. În îndrăzneala lor pentru Isus, sunt gata să se ducă să-L mărturisească pe Hristos musulmanilor în locuri unde chiar și islamiștii se tem să meargă.”⁷⁴ Dar să nu ne înșelăm. Culturile trebuie depășite, și acesta este rolul misiunilor. Marea Însărcinare dată de Domnul Isus va fi sfârșită de misiunile trans-culturale, nu prin evanghelizarea în cadrul propriei culturi făcută de persoane din aceeași țară.

Deci “roagă-L pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Matei 9:38), și întreabă-L dacă nu cumva și tu trebuie să fii unul din ei. Fii pregătit ca o astfel de rugăciune să te schimbe. Când Domnul Isus le-a spus ucenicilor să se roage așa, următorul lucru care s-a întâmplat a fost că i-a ales pe cei doisprezece și i-a trimis, doi câte doi. Roagă-te deci pentru secerători, și poate vei deveni chiar tu unul din ei. Dumnezeu trezește de multe ori în noi dorința, apoi ne dă daruri, și deschide uși atunci când ne rugăm și luăm în calcul posibilitățile reale și nevoile reale. Fă-ți rost de o copie a uimitorului program de rugăciune numit *Operation World* [Lumea ca teatru de operații], și roagă-te și citește și meditează trecând de la națiune la națiune în fiecare zi.⁷⁵ Gândește-te la oamenii care trăiesc în locuri ca:

- *Libia* cu șase milioane de oameni, și poate doar zece credincioși indigeni.
- *Buthanul*, o împărăție budistă de sihaștri în munții Himalaya, ruptă de milenii de mărturia creștină, cu doar o mână de credincioși indigeni în mijlocul celor două milioane și jumătate de locuitori ai săi.

- *Maldivele*, în largul coastei de Sud-Vest a Indiei, și una din cele mai închise țări din lume.
- *Corea de Nord*, “o națiune proscrisă, flămânzită treptat până la moarte sub conducerea ei comunistă ne bună,”⁷⁶ fără o mărturie deschisă sau o viață bisericească în ultimii cincizeci de ani.
- *Arabia Saudită*, cartierul general al Islamului, unde, dacă sunt descoperiți, credincioșii saudiți sunt executați.
- *India*, poate cea mai mare provocare dintre toate, cu imensele câmpii ale Gangelui care cuprind “cea mai mare concentrare de oameni ne-evangelizați din lume. De exemplu, numai în Uttar Pradesh în Nordul Indiei populația este de aproape 180.000.000 iar procentajul creștinilor este de 0,1% și în scădere.”⁷⁷
- *Turcia*, țara seculară, în principal musulmană, cu mărturie creștină existentă în doar cincisprezece din cele 100 de provincii.

Gândește-te la amnistierea dată de Dumnezeu.

Ia-ți o pauză

Rostul acestei liste fragmentare este de a arăta populații întregi care trăiesc în răzvrătire față de Dumnezeu adevărat și despărțiți de Singurul care îi poate împăca cu Făcătorul lor. Asta înseamnă pierzare pentru cei necredincioși și dezonoare pentru Hristos. El este proprietarul acestei lumi, și are dreptul la supunerea tuturor oamenilor. Orice suflet și orice stat sunt ale Sale. Abraham Kuyper a exprimat admirabil acest lucru: “Nu există centimetru pătrat în întreg domeniul existenței umane despre care Hristos, care este Suveran peste toate, să nu poată spune: ‘Este al Meu!’”⁷⁸ Hristos a venit în această lume răzvrătită, lume pe care a creat-o pentru slava Sa, și a plătit cu sângele Său o amnistiere. Oricine depune armele necredinței va fi absolvit de toate ofensele împotriva Suveranului universului. Prin simpla credință, dușmanii devin supuși fericiți ai împărăției dreptății și păcii. Urmărirea acestei cauze nobile împreună cu Hristos este tot așa de scumpă sau mai scumpă ca viața.

Nu, nu trebuie neapărat să fii misionar pentru a admira și a trâmbița scopurile înalte ale lui Dumnezeu, ca ele să fie cunoscute și laudate între toate popoarele, și pentru ca oamenii de pretutindeni să se bucure de ele. Dar dacă dorești să fii satisfăcut în modul cel mai deplin cu Dumnezeu care triumfă în istoria răscumpărării, tu nu mai poți să-ți vezi ca până atunci de propriile tale afaceri—muncind, câștigând bani, dăruind zeciuiala, mâncând, dormind, distrându-te și frecventând biserica, ca de obicei. În schimb, îți vei lua o pauză și vei pleca undeva pentru câteva zile cu o Biblie și un carnet de notițe; și te vei ruga și te vei gândi la modul în care timpul tău și locul tău concret se potrivesc în marele plan al lui Dumnezeu de a face toate națiunile să se bucure în El. Cum te vei alătura oare scopului global al lui Dumnezeu exprimat în Psalmul 67:4-5, “Se bucură neamurile și se veselesc... Te laudă, popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă”?

Ce înțeles are nemulțumirea ta

Mulți din voi vor trebui să rămână acolo unde sunt, la locul de muncă actual, și să se gândească cum pot să-și folosească de acolo mai strategic priceperea proprie și relațiile și resursele în scopul global al Tatălui ceresc. Însă pentru alții care citesc această carte lucrurile ar trebui să se schimbe. Mulți dintre voi pur și simplu nu sunt satisfăcuți cu ceea ce faceți acum. După cum a spus J. Campbell White, rezultatele

vieții voastre nu satisfac ambițiile voastre spirituale cele mai profunde. Trebuie să fim atenți aici. Fiecare loc de muncă își are propriile descurajări și propriile perioade de întunecime. Nu trebuie să interpretăm în mod automat astfel de experiențe ca o chemare de a ne părăsi postul.

Însă dacă lipsa ta de satisfacție referitoare la situația ta prezentă este adâncă, recurentă, și durabilă, și dacă această lipsă de satisfacție crește într-un mediu saturat de Biblie, poate că Dumnezeu te cheamă către o nouă lucrare. Dacă, în timp ce simți lipsa mulțumirii, tu dorești să fii sfânt, să umbli după plăcerea Domnului, și să-L înalți pe Hristos cu viața ta scurtă și unică, atunci poate că într-adevăr Dumnezeu îți eliberează rădăcinile pentru a te transplanta într-un loc și o lucrare unde dorințele tale spirituale profunde pot fi împlinite. Este adevărat că Îl poți cunoaște și simți pe Dumnezeu în orice profesie legitimă; însă când El te ia dintr-un loc pentru a te pune în altul, toarnă la rădăcina părtășiei tale cu El apă proaspătă din izvoare mai adânci. Dumnezeu ne cheamă rareori la o viață mai tihnită și ușoară, însă întotdeauna ne cheamă să-L cunoaștem mai mult și să ne adăpăm mai din plin din harul Său întăritor.

Trebuie eu să merg înainte și să fiu păstor?

Personal, eu încerc să-mi evaluez lucrarea de multe ori în acest fel. În fiecare an la biserica noastră ținem o “Săptămână de Misiune.” Predic despre misiune; avem musafiri care ne vorbesc. Se face o provocare. Oamenii se orientează spre misiune, fac angajamente, și se înscriu în programele de educație pre-misionare. Iar eu îmi examinez în fiecare an viața ca păstor al acestei biserici. Privesc la ceea ce fac în lumina scopului global al lui Dumnezeu și în lumina întinericului și mizeriei spirituale incredibile în care se află popoarele neatinse de Evanghelie pe pământ. Îmi pun întrebarea, Este acesta modul cel mai strategic de a-mi investi viața în vederea scopului lui Dumnezeu de a-i face pe oamenii din toate neamurile bucuroși în El? O întreb pe soția mea, “Noël, simți cumva că ne trage ceva către primele linii ale lucrării între popoarele ne-evangelizate?”

Declarația de misiune a bisericii noastre pune cuvântul “răspândire” în poziția cea mai importantă: “Noi existăm pentru *a răspândi* pasiunea pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile pentru bucuria tuturor oamenilor prin Isus Hristos.” Deci mă întreb, Îmi împlinesc eu cel mai bine misiunea în rolul deținut acum? În ziua de pe urmă, când Domnul îmi va cere să-i dau socoteală de lucrarea mea, voi fi eu în stare să-I spun, “Doamne, am stat la biserica Bethlehem fiindcă am crezut că acolo voi fi cel mai de folos în împlinirea scopului Tău de a-Ți face numele cunoscut între popoare, și de a-Ți strânge o turmă din toate neamurile pământului”? Când nu voi mai putea răspunde cu “Da” acestei întrebări, atunci conducerea mea în acest loc va fi terminată.

Dar tu?

Și așa este și cu mulți dintre voi. La orizont se profilează lucruri mari. Fie ca Dumnezeu să vă ajute. Fie ca El să vă elibereze. Fie ca Dumnezeu să vă dăruiască o viziune proaspătă asupra vieții voastre, o viziune care să-L înalțe pe Hristos—indiferent că veți pleca spre popoarele ne-evangelizate sau că veți rămâne pe loc, fideli locului dumneavoastră actual de muncă. Fie ca viziunea voastră să-și primească înțelesul din scopul măreț al lui Dumnezeu de a face toate popoarele fericite în El. Fie ca singura voastră laudă să fie cu crucea lui Hristos, și să puteți spune, cu încredere dulce, că pentru voi a trăi este Hristos, iar a muri este un câștig.

CAPITOLUL 10

RUGĂCIUNEA MEA—NIMENI SĂ NU SPUNĂ LA URMĂ, “MI-AM RISIPIT VIAȚA!”

Bunătaea Ta, Doamne, bunătaea Ta prețuiește mai mult decât viața. Ne-ai spus acest lucru în multe feluri. Chiar cu aceste cuvinte ne-ai spus-o prin gura robului tău David: “Fiindcă bunătaea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele vor cânta laudele Tale.” Ne-ai spus-o și prin cuvintele apostolului Pavel, când din temniță el striga, “Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine.” O, Doamne, cu cât mai bun ești Tu decât viața! Apostolul Pavel nu exagerează când spune nu doar “mai bine,” ci “cu mult mai bine.” Tu ești cu mult mai bun decât viața, încât apostolul spune că muri este pentru el un câștig. “Căci pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este un câștig.” A pierde tot ce poate oferi această lume și a rămâne doar cu Tine este câștig.

De ce, Doamne, este dragostea Ta mai de preț decât viața? Cu siguranță David ne dă răspunsul în modul în care se exprimă. El nu spune, “Fiindcă bunătaea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele vor cânta *dragostea* Ta.” Dar ce spune el? El spune că Te va lăuda *pe Tine*, nu dragostea Ta. “Fiindcă bunătaea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele vor cânta laudele *Tale*.” Nu este oare asta așa din pricină că cel mai frumos lucru în legătură cu dragostea Ta este că ea ne aduce acasă cu Tine—făcându-ne ochii și inimile și mințile în stare să vadă bogățiile gloriei Tale? Având toată mânia îndepărtată, tot păcatul iertat, ca nu cumva ceva să întunece desfătarea prezenței Tale. Nu este oare aceasta dragostea Ta—dorința și acțiunea lui Dumnezeu de a ne da nouă, păcătoșilor nevrednici, bucuria nepieritoare în Dumnezeu? Ce altceva ar putea fi dragostea Ta, dragostea Ta nemărginită! Ce alt premiu mai mare am putea primi dacă suntem iubiți, decât pe Tine însuși!

O Doamne, Tu știi că mă înfior de teamă ca nu cumva mulți din cei ce Te numesc Domn să fi făcut din *ei înșiși* premiul și slava harului Tău. Cât de mulți, Doamne, nu consideră oare dragostea Ta ca fiind o mărturie a valorii și vredniciei *lor*? Și atunci, este bucuria lor în valoarea *Ta* sau în a lor? De atât de multe decenii mesajul constant din partea lumii, și chiar din partea unor slujitori, este acesta: dragostea aceasta înseamnă o ridicare a omului. Și astfel când oamenii, cu această asigurare în minte, se gândesc la înțelesul dragostei *Tale*, spun și ei tot așa: Dragostea lui Dumnezeu înseamnă înălțarea omului. Drept dovadă ei întrebă: Nu te simți iubit când cineva scoate în evidență valoarea ta?

Eu răspund: Odată așa am simțit și eu. Pe când viața mea îmi era mai de preț decât Domnul, nu invers. A fost un timp când așa mi-a părut dragostea—un timp când nu cunoșteam o bucurie mai mare decât să-mi fie rostit numele cu onoare. Când eram

așa absorbit de propria mea persoană încât era de neconceput ca bucuria mea să izvorască din admirația față de alcineva, nu din admirația altora față de mine. O, da, știi ce înseamnă să numești laudele oamenilor din jur “dragoste” și să-ți justifici această lăcomie cu disponibilitatea de a face și tu la fel. Cât de satisfăcătoare pare această dragoste unul față de altul—de fapt o admirație reciprocă!

Însă acum (mulțumită harului Tău extraordinar!) văd totul ca fiind doar o imitație, un fals. Rădăcinile sunt în Eden, cu mult timp în urmă. Distrugătorul teribil al dragostei și bucuriei noastre i-a spus mamei noastre Eva, “Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el [din pomul oprit], vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu.” Ca Dumnezeu! Ea ar fi trebuit să răspundă, “Eu sunt deja ca Dumnezeu.” Ar fi trebuit să sesizeze păcăleala. Dar nu a sesizat-o, și, vai, câți nu o sesizează nici astăzi! Ea era deja ca Dumnezeu! Tu ai creat-o astfel—purta chipul Tău. Chemarea ei și designul ei înalt era acesta: să arate, să întruchipeze majestatea Făcătorului ei, și prin bucuria și încrederea ei să Te înalțe pe Tine. Dar atunci s-a semănat gândul cel rău: “Nu pot ajunge în alt mod să fiu ca El. Aș putea ajunge o persoană majestuoasă, și dragostea s-ar defini atunci ca înălțarea propriei mele valori.”

Și astfel a intrat în lume marea răsturnare de valori numită păcat. Și dragostea a fost pusă cu susul în jos. Mă doare, Doamne, și să exprim în cuvinte, dar aceasta este realitatea de acum, cu rușine o spun: Dragostea Ta nu mai înseamnă pentru lumea de azi că Tu faci ce faci pentru a Te face pe Tine bucuria noastră. A ajuns să însemne că Tu faci tot ce faci pentru a ne face pe noi să ne simțim valoarea. Este o răsturnare tristă. Și încă mai mult decât atât: Nu doar că asta ne-a lipsit sufletele de singura bucurie stabilită de Tine pentru satisfacția noastră veșnică, ci mai rău, Te lipsește pe Tine de locul de onoare, de Comoară a vieților noastre.

Și tot ce ai făcut Tu de atunci, din ziua aceea neagră din Eden, are ca scop tocmai îndreptarea situației. O, ce istorie întregă de lucrări și revelații, pentru a Te face pe Tine centrul bucurie noastre și pentru a-Ți lua înapoi locul de onoare—să fii Acel pe care poporul Tău Îl prețuiește mai mult decât viața. O, în câte moduri ne-ai spus și ne-ai arătat, ” Eu v-am creat pentru slava Mea. V-am întocmit pentru lauda Mea. V-am făcut pentru onoarea Mea și pentru Numele Meu.” Și ca să nu înțelegem altfel, ai adăugat: “Înainte Feței Mele sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Mea. Bucurați-vă în Mine! Bucurați-vă și sălțați de bucurie; Eu sunt Scutul vostru, și Răsplata voastră cea foarte mare! Gustați și vedeți... și bucurați-vă cu o bucurie negrăită și strălucită.”

O, ce plan minunat! Să facem bucuria noastră să fie ecoul excelenței Tale. Să facem desfătarea noastră dovada că Tu ești Comoara vieților noastre. Să facem bucuria sufletelor noastre să fie esența închinării noastre, și oglinda vredniciei Tale. Să Te glorificăm, o, Doamne, prin faptul că suntem satisfăcuți în Tine. Cum am putut eu, o, Doamne, să fiu atât de orb încât să cred că dragostea Ta înseamnă înălțarea mea, nu a Ta? Cum am putut să-mi apropii ochiul de un telescop grandios, făcut pentru a mă desfăta privind galaxiile, și, remarcând pe lentilă o imagine redusă a feței mele și să spun, “Acum sunt fericit, acum mă simt iubit”? Cum am putut să privesc apusul soarelui, între culmea munților și imensitatea mării, și să mă gândesc că pot avea o bucurie veșnică înălțându-mă pe mine însumi?

Nu, Tată, dragostea este aceasta: Plătind un mare preț, Tu ai făcut din Tine gloria și lauda mea. Costul prin care Te-ai făcut Coara vieții mele a fost imens. L-ai trimis pe Fiul Tău, centrul strălucitor al frumuseței și dragostei Tale. L-ai dat la batjocură, trădare, spini, biciuire, la lovituri, pumni, cuie, rușine și moarte. Pentru ce? Pentru a îndepărta mânia Ta, pentru a satisface dreptatea Ta, și a îndepărta toate păcatele mele cum este răsăritul față de apus și a le arunca în cea mai adâncă mare, ca

eu să pot veni acasă și să mă bucur de galaxii. Aceasta este dragostea Ta, o, Dumnezeu, nu să fiu eu înălțat, ci să faci orice trebuie făcut pentru a trezi în mine bucuria de a Te înălța pe Tine pentru veșnicie.

Cum ar putea atunci Hristos să nu fie pricina laudelor mele! Nu doar că El mi te-a dăruit pe Tine însuși mie, o Doamne, dar El însuși este imaginea Ta desăvârșită și centrul strălucitor al luminii Tale. Ce am eu care să nu-mi fi fost dat prin El? Ce dar de viață sau ce suflare? Ce făgăduință făcută vreodată nu și-a găsit răspunsul în El? Ce lucru frumos—sau ce lucru greu care în curând va fi făcut frumos—am eu, care să nu fi fost cumpărat prin sângele Său? Eu nu merit nimic, decât iadul. Și totuși, eu am totul în El, și totul numai prin jertfa Lui. O, Doamne, departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea lui Hristos, Domnul meu.

Și acum, cum am putea noi, cei ce Îl prețuim pe Hristos și cunoaștem că dragostea Ta este cu mult mai scumpă decât viața, să ne strângem, la fel ca întreaga lume, bogății pe acest pământ? Oare nu te vom auzi spunând, la fel ca altădată, “Nebunule, chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile, pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” Ferește-ne Doamne ca, în timp ce lumea este plină de nevoi, noi să stăm nepăsători și să zicem, “Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!” Fiindcă o soartă contrară, teribilă, așteaptă o astfel de lipsă de dragoste. “Vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea!” Ne înfiorăm la cuvintele pe care i le-ai adresat bogatului nemilostiv: “Adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și săracul de la ușa ta și-a luat pe cele rele; acum aici situația este chiar pe dos—aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit.”

O, Dumnezeu, strângerea de astfel de bogății înseamnă risipirea vieții. Păzește-ne, Doamne. Ajută-ne să auzim și să ascultăm o altă chemare: “Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Faceți-vă comori care nu pier.” Dar apoi când întrebăm, “Ce comori, Doamne?” Te vedem zâmbind. “Eu sunt Comoara ta și Răsplata ta cea foarte mare. Eu sunt hrana ta și băutura ta, Eu sunt haina ta de nuntă și câștigul tău. Eu sunt viața ta și bucuria ta deplină.”

Da, Doamne. Asta-mi este îndeajuns. Dar întrebăm, Cum ne putem strânge comori acolo sus? Acestea nu ni se strâng prin harul Tău și nu ne sunt cumpărate odată pentru totdeauna prin sângele lui Isus? Cum putem face din viața aceasta—din viața aceasta scurtă și unică pe care o trăim acum—o strângere de comori acolo în ceruri? Tu știi, Doamne, că motivul pentru care am scris această carte mică a fost pentru a răspunde acestei întrebări. Și nu am privit la mine nici n-am ascultat la altul. Ci am încercat să dovedesc adevărul Cuvântului Tău scris și să spun doar ce ai spus Tu. Aceasta este singura mea pretenție de a fi spus adevărul—că am repetat cuvintele scrise de Tine.

Răspunsul este că în această viață putem începe să-L prețuim pe Hristos, și să învățăm să ne bucurăm în El. O mai mare greutate de slavă îi așteaptă pe cei ce cresc în dragostea față de Hristos. Și ce înseamnă dragostea față de Hristos? Este prețuirea a tot ce ești Tu pentru noi în El. Este desfătarea în prietenia Lui, mai presus decât de a familiei sau a prietenilor pământești. Este încrederea în toate promisiunile Lui, că este mai mare bucurie în prezența Lui decât în toate făgăduințele mincinoase ale păcatului. Este bucuria în gustarea gloriei încă de aici și în nădejdea plinătății viitoare când Îl vom vedea față în față. Este pacea liniștită în tot cursul cărării alese de El pentru noi, cu toate durerile ei. Este satisfacția că nimic nu vine asupra noastră fără un scop.

Este o bucurie liniștită, o, Doamne, că Isus ne-a și salvat din păcat și ne-a și arătat cum să iubim. Viața Lui, după cum ne-ai spus, a fost atât un bun dat nouă, cât și o cale de urmat. El a murit pentru noi, iar acum ne cheamă să murim împreună cu El. El a luat asupra Lui sărăcia noastră, pentru ca noi, în El, să avem bogățiile cerului, și acum ne cheamă să ne folosim bogățiile în folosul celor săraci. El n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și S-a făcut punte imensă între cer și pământ, ca să putem înțelege ce înseamnă misiunea la frontiere și să ne alăturăm Lui în lucrarea finală. Atunci, nu este oare acesta modul de a ne aduna comori în ceruri—să dăruim banii noștri și să ne dăruim pe noi înșine pentru a-i face pe cât mai mulți bogați pentru totdeauna cu Dumnezeu?

Este o bucurie liniștită, spun eu, pentru că există atâta suferință. Nu mă pot ridica deasupra marelui apostol Pavel care își numea viața o moarte zilnică și se exprima printr-un paradox: “ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile.” O, Tată, ajută Bisericii Tale să iubească slava Ta mai mult decât aurul—să renunțe la iubirea confortului și securității. Fă-ne să căutăm mai întâi împărăția Ta și să lăsăm celelalte lucruri să ne vină după cum voiești Tu. Ajută-ne să ne îndreptăm înspre nevoi, nu înspre ușurăta. Ajută ca siguranța noastră fermă și definitivă în Hristos să ne facă în stare să ne riscăm casele și sănătatea și banii pe pământ. Ajută-ne să vedem că dacă încercăm să ne păstrăm bogăția, în loc s-o folosim pentru a dovedi că nu constituie un dumnezeu pentru noi, ne vom risipi viețile, oricât succes am avea.

Doamne scump, mă tem să mă rog pentru cititori în legătură cu lucruri pe care de abia le simt eu însumi. Dar am gustat ce ar putea fi viața mea și a lor dacă am putea umbla la limita morții atot-prezente zâmbind deplin încrezători că dacă am cădea, sau am fi împinși, pentru noi ar fi un câștig. O, ce abandon, ce mare libertate, ce hotărâre de a iubi va fi partea noastră dacă vom umbla în acest fel! Cât de pregătiți am fi să suferim pentru Hristos! Ce dorință fierbinte de a arăta celor săraci că suntem gata să cheltuim cu bucurie și să ne cheltuim pentru a-i face pe ei bucuroși în Dumnezeu pentru întreaga eternitate! Ce umilință și eliberare de dorința după laude și plată! Toate lucrurile sunt ale noastre în Hristos—lumea, viața, moartea, prezentul și viitorul. Toate sunt ale noastre, și noi suntem ai lui Hristos. Și toate câte le avem sunt nemeritate.

Astfel, Doamne scump, îndrăznesc să Te rog ca toate lucrurile pe care le-am scris în această carte, dacă sunt adevărate, să explodeze într-o bucurie care biruiește teama, o bucurie în Isus Hristos. Lasă ca fiecare inimă șovăielnică să-și amintească că Tu însuși ai promis, “Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi. ” Așa că putem zice plini de încredere: “Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?”

Nu îngădui, Doamne, ca vreunul din cei ce citesc aceste cuvinte să ajungă să spună într-o zi, “Mi-am risipit viața.” Ci fă, prin Duhul Tău atotputernic și prin Cuvântul care străpunge inimi, ca noi, cei ce-L numim pe Hristos Domn, să-L prețuim mai mult decât propria noastră viață, și să simțim în adâncul sufletelor noastre că pentru noi a trăi este Hristos și a muri este un câștig. Și astfel să afișăm vrednicia Lui în fața oamenilor, ca toți s-o vadă. Și prin faptul că-L prețuim, El să fie laudat în întreaga lume. Fie ca El să fie înălțat prin viața și moartea noastră. Fie ca fiecare popor și națiune să vadă cum bucuria în Isus eliberează pe poporul Său de lăcomie și frică.

Lasă, Doamne, ca dragostea să curgă prin sfinții Tăi și, chiar cu prețul vieților noastre, noi, poporul Tău, să ne bucurăm în Tine. “Să Te laude, popoarele, Dumnezeule, toate popoarele să Te laude. Să se bucure neamurile și să se veselească.” Ia-ți

locul de cinste, o, Hristoase, locul de Comoară atot-satisfăcătoare a lumii. Cu mâini tremurânde înaintea tronului lui Dumnezeu, și cu totul dependenți de harul Tău, ne ridicăm glasurile și facem acest legământ solemn: Viu este Domnul, Cel ce este totul pentru mine, că nu-mi voi risipi viața...

Prin Isus Hristos, AMIN.

¹ **NOTE**

Lucrarea profetică a lui Schaeffer rămâne incredibil de relevantă pentru vremea noastră. Doresc să încurajez pe fiecare din cititori să citească cel puțin o lucrare de Schaeffer. Un mod bun de a începe cu “ce-i mai bun din ce-i mai bun” este *The Francis A. Schaeffer Trilogy: The God Who Is There, Escape from Reason, and He Is There and He Is Not Silent* [Trilogia lui Francis A. Schaeffer: Dumnezeu care există, Dincolo de rațiune, și El există și nu tace] (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 1990).

² C. S. Lewis, *Mere Christianity* [Creștinismul redus la esențe] (New York: Macmillan, 1952).

³ C. S. Lewis, *Surprised by Joy* [Surprins de bucurie] (New York: Harcourt, Brace and World, 1955), 199.

⁴ C. S. Lewis, *The Abolition of Man* [Desființarea omului] (New York: Macmillan, 1947), 91.

⁵ **NOTE**

E. D. Hirsch, *Validity in Interpretation* [Validitatea în interpretare] (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1967), ix. Acest citat nu reflectă părerea lui Hirsch, ci părerea căreia i se opune el.

⁶ Citatul este din aforismul 125 intitulat “Nebunul,” în *The Joyful Science*, citat în “Nietzsche’s Truth” [Adevărul lui Nietzsche] de Damon Minker, *First Things* [Primele Lucruri] 125 (August/Septembrie, 2002): 54; disponibilă online la adresa <http://firstthings.com/ftissues/fr0208/articles/linker.html>.

⁷ Daniel Fuller, *The Unity of the Bible: Unfolding God’s Plan for Humanity* [Unitatea Bibliei: Revelarea planului lui Dumnezeu pentru omenire] (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1992).

⁸ Ibid., 453-454.

⁹ Jonathan Edwards, *Lucrările lui Jonathan Edwards*, Vol.1 (Edinburgh: Banner of Truth, 1976), xx-xxi.

¹⁰ Jonathan Edwards, “Nimic de pe pământ nu poate reprezenta gloriile cerului,” în *Lucrările lui Jonathan Edwards*, Vol.14, ed. Kenneth P. Minkema (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1997), 144.

¹¹ **NOTE**

Vezi <http://www.268generation.com/268generation/268declaration.htm> [accesată la 15.03.2003].

¹² C. S. Lewis, “Meditații într-un șopron,” în *C. S. Lewis: Essays Collection and Other Short Pieces* [C. S. Lewis: Colecție de eseuri și alte piese scurte] (London: Harper Collins, 2000), 607.

¹³ **NOTE**

În timpul lui Hristos acesta era numele prințului demonilor—adică Satana sau diavolul.

¹⁴ Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship* [Costul uceniciei] (New York: Macmillan, 1967), 99.

¹⁵ Ibid., 55.

¹⁶ John Bunyan, *Grace Abounding to the Chief of Sinners* [Har din belșug pentru cel mai mare dintre păcătoși] (Hertfordshire, England: Evangelical Press, 1978), 123

¹⁷ John Bunyan, *Seasonable Counsels, or Advice to Sufferers* [Povește nimerite sau Sfat pentru cei în suferință], in *The Works of John Bunyan*, vol.2, ed. George Offor (Edinburgh: Banner of Truth, 1991, orig., 1854), 726

¹⁸ **NOTE**

Acest punct de vedere este clar și conștient opus celui numit teism deschis, care crede că Dumnezeu își asumă riscuri reale în sensul că El nu cunoaște care va fi rezultatul multor evenimente pe care le hotărăște. Această părere este reprezentată, de exemplu, de John Sanders, *The God Who Risks: A Theology of Providence* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1998) și Gregory A. Boyd, *Satan and the Problem of Evil: Constructing a Trinitarian Warfare Theodicy* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 2001) , și este criticată efectiv, cred eu, de R. K. McGregor Wright, *No Place for Sovereignty: What’s Wrong with Freewill Theism?* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1996); Bruce A. Ware, *God’s Lesser Glory: The Diminished God of Open Theism* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2000); John M. Frame, *No Other God: A Response to Open Theism* (Philipsburg, N.J.: Presbyterian & Reformed, 2001); și John Piper, Justin Taylor, Paul Kjos Helseth, eds., *Beyond the Bounds: Open Theism and the Undermining of Biblical Christianity* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2003).

- ¹⁹ Vezi mai multe despre motivele pentru care Dumnezeu nu poate risca în John Piper, *The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God*, 2nd edition (Sisters, Ore.: Multnomah, 2000), 54-62.
- ²⁰ Stephen Neill, *A History of Christian Missions* (Middlesex, England: Penguin, 1964), 42-43.
- ²¹ Ibid., 42.
- ²² Acesta este felul în care înțeleg eu multe promisiuni generale din Vechiul Testament care spun că nevoile oamenilor neprihăniți vor fi împlinite întotdeauna. De exemplu, Proverbe 10:3, “Domnul nu lasă pe cel neprihănit să sufere de foame, dar îndepărtează pofta celor răi.” Eu cred că 1) aceasta este în general adevărat în modul cum conduce Dumnezeu lumea—cei drepti și harnici prosperă și au de ajuns; și 2) totdeauna și absolut adevărat în sensul că cei neprihăniți nu vor suferi de foame mai mult decât pot să îndure pentru cauza lui Hristos. Vezi John Piper, “‘No Evil Will Befall You.’ Really?” [Nici un rău nu te va atinge. Oare??] în *A Godward Life, Savouring the Supremacy of God in All of Life, Book Two* [O viață îndreptată spre Dumnezeu, Savurând supremația lui Dumnezeu în întreaga viață, Cartea a doua] (Sisters, Ore.: Multnomah, 1999), 53-55.
- ²³ **NOTE**
- Robert Murray M'Cheyne, *Sermons of M'Cheyne* [Predici de M'Cheyne] (Edinburgh: n. p., 1848), 482. Sublinierea noastră. Citat în Timothy J. Keller, *Ministries of Mercy: the Call of the Jericho Road* (Philipsburg, N.J.: Presbyterian & Reformed, 1997), 40.
- ²⁴ Spun “mereu mai mare” nu pentru că trecem de la tristețe la bucuria pe care o vom gusta odată în cer, ci pentru că trecem de la o plinătate la alta. Spun asta pentru că o minte limitată—și noi vom fi întotdeauna limitați—nu poate pricepe plinătatea lui Dumnezeu. Va exista întotdeauna pentru mintea limitată încă ceva de înțeles din Dumnezeul infinit. Când realizăm acest lucru, vom fi tot mai fericiți. Puteți citi mai multe gânduri scrise de Jonathan Edwards despre acest subiect în John Piper, *God's Passion for his Glory: Living in the Vision of Jonathan Edwards* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 1998), 37.
- ²⁵ Pentru o tratare mai detaliată a unității acestor două motive în viața creștinului, vezi capitolul, “A Passion for God's Supremacy and Compassion for Man's Soul: Jonathan Edwards on the Unity of motives for World Missions,” în John Piper, *Let the Nations Be Glad: The Supremacy of God in Missions*, 2nd edition (Grand Rapids, Mich.: Baker, 2003), 203-214.
- ²⁶ Randy Alcorn, *The Treasure Principle* [Principiul Comorii] (Sisters, Ore., Multnomah, 2001), 8.
- ²⁷ Ralph Winter, “Reconsacrarea pentru un stil de viață ca în vreme de război, nu ca în timp de pace,” în *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader* 2nd edition, eds. Ralph D. Winter and Steven C. Hawthorne (Pasadena, Ca., William Carey Library, 1999), 705.
- ²⁸ Matei 24:42; 25:13; 26:41; Fapte 20:31; 1 Corinteni 16:13; Efeseni 6:18; Coloseni 4:2; 1 Tesaloniceni 5:6; 1 Petru 5:8.
- ²⁹ Ralph Winter, “Reconsacrarea pentru un stil de viață ca în vreme de război, nu ca în timp de pace,” 706.
- ³⁰ Citat din <http://www.verbo.org/site/winter.htm> [accesat la 02-04-2004]. Pentru clarificarea relației dintre libertatea Satanei și suveranitatea lui Dumnezeu, aș sublinia faptul că Satana este real și că Dumnezeu îi dă permisiunea [sau lungimea lesei, cum s-ar spune] să exploateze blestemul divin asupra creației în urma păcatului (Romani 8:20-23), însă Dumnezeu rămâne în control asupra lumii în toate componentele ei. Nu este contradicție între a spune că Dumnezeu controlează toate lucrurile și a spune că trebuie să ne luptăm să câștigăm biruința asupra bolii, să ne împotrivim nedreptății și să câștigăm pe oameni pentru Hristos. Lupta noastră este o parte a modului Său de a-și împlini planul Său suveran. Vezi John Piper, “God's Pleasure in All That He Does” [Plăcerea lui Dumnezeu în tot ce face] (Capitolul Doi) din *The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God* [Plăcerile lui Dumnezeu: Meditații asupra desfătării lui Dumnezeu în a fi Dumnezeu] (Sisters, Ore.: Multnomah, 2000), 47-76.
- ³¹ James Bradley, *Flags of Our Fathers* [Steagurile părinților noștri] (New York, Bantam, 2000), 62.
- ³² Neil Postman, “Amusing Ourselves to Death,” *Et Cetera* (Spring 1985): 15, 18. Vezi cartea cu același nume, *Amusing Ourselves to Death: Discourse in the Age of Show Business* (New York: Viking, 1985).
- ³³ David Wells, *God in the Wasteland: The Reality of Truth in a World of Fading Dreams* [Dumnezeu în pustiu: Realitatea adevărului într-o lume a viselor care se ofilesc] (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1994), 88, 90.
- ³⁴ Douglas R. Groothuis, “How the Bombarding Images of TV Culture Undermine the Power of Words [Felul cum imaginile agasante ale culturii TV subminează puterea cuvintelor], *Modern Reformation*, 10 (ianuarie/februarie 2001), 35-36. Disponibilă online la adresa <http://www.modernreformation.org/mr01/janfeb/mr0101bombardingtv.html>.
- ³⁵ Bradley, *Flags of Our Fathers*, 246-247. Această carte este istoria bătăliei de la Iwo Jima împletită cu viețile celor șase purtători de steag în faimosul Iwo Jima Memorial, așa cum a fost povestită de John Bradley, unul dintre soldații eroi.
- ³⁶ Ibid., 188.

³⁷ Megan Heggemeir, "For Teenagers, Fashion Is Key to Fitting in" [Pentru adolescenți: Moda este cheia integrării], în *Minneapolis Star Tribune* (16 noiembrie, 2002): A23.

³⁸ Bradley, *Flags of Our Fathers*, 174-175.

³⁹ *Ibid.*, 161-162.

40 NOTE

Martin Luther, "An Open Letter to the Christian Nobility," în *Three Treatises* (Philadelphia: Fortress, 1960), 14-17. Vezi Gene Edward Veith, Jr., *God at Work: Your Christian Vocation in All of Life* (Wheaton, Ill.: Crossway, 2002) pentru a citi expunerea pentru laici a doctrinei lui Luther despre profesie. Vezi de asemenea Os Guinness, *The Call: Finding and Fulfilling the Central Purpose of Your life* (Nashville: Word, 1998), și Paul Helm, *Callings: The Gospel in the World* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1998).

⁴¹ Cecil F. Alexander, "All Things Bright and Beautiful" [Toate lucrurile strălucitoare și frumoase] (1848).

⁴² Jonathan Edwards, "Thoughts Concerning the Revival" [Gânduri referitoare la Trezire], în *The Great Awakening, The Words of Jonathan Edwards*, Vol. 4 (New Haven, Conn., Yale University Press, 1972), 340.

⁴³ C. S. Lewis, "Christianity and Literature," în *Christian Reflections* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1967), 10.

⁴⁴ C. S. Lewis, "Rejoinder to Dr. Pittenger" [Răspuns dat lui Dr. Pittenger], în *God in the Dock: Essays on Theology and Ethics* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1970), 183.

45 NOTE

Courtney Anderson, *To the Golden Shore: The Life of Adoniram Judson* [Către țărmul de aur: Viața lui Adoniram Judson] (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1956), 14.

⁴⁶ Deismul era "credița, bazată în special pe rațiune, într-un Dumnezeu care a creat universul și apoi l-a abandonat, neasumându-și nici un control asupra vieții, neexercitând nici o influență asupra fenomenelor naturale, și nefăcând nici o revelație supranaturală." *The American Heritage Dictionary* (<http://www.bartleby.com/61/44/D0104400.html>, accesat la 04.03.2003).

⁴⁷ Anderson, *To the Golden Shore*, 41.

⁴⁸ *Ibid.*, 42.

⁴⁹ *Ibid.*, 44. Sursa acestei istorii este relatarea orală din partea unor membri ai familiei, înregistrată în Francis Wayland, *A Memoir of the Life and Labors of the Rev. Adoniram Judson D. D.*, Vol. 1 (Boston: Phillips, Sampson, and Co., 1854), 24-25.

⁵⁰ Anderson, *To the Golden Shore*, 45.

⁵¹ *Ibid.*, 83.

⁵² *The Bethlehem Institute Affirmation of Faith* [Mărturisirea de credință a Institutului Bethlehem] poate fi citită în întregime la http://desiringgod.org/library/what_we_believe/tbi_affirmation.html.

⁵³ B. B. Warfield, *The Person and Work of Christ* [Persoana și lucrarea lui Hristos] (Philadelphia: Presbyterian & Reformed, 1950), 574. Am găsit acest citat în cartea lui Timothy Keller, *Ministries of Mercy: The Call of the Jericho Road* [Lucrările milei: Chemarea drumului spre Ierihon] (Phillipsburg, N. J.: Presbyterian & Reformed, 1997), 65. Mi-aș dori ca toți cititorii mei să citească această carte.

⁵⁴ Kenneth Scott Latourette, *These Sought a Country* [Aceștia au căutat o țară] (New York: Harper and Brothers, 1950), 46.

⁵⁵ John R. Mott, *Five Decades and a Forward View* [Cinci decade și o privire înainte] (New York: Harper and Brothers, 1939), 8.

⁵⁶ David Howard, "Student Power in Missions," în *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader*, 2nd edition, eds. Ralph D. Winter and Steven C. Hawthorne (Pasadena, Ca.: William Carey Library, 1999), 283. Cele mai multe lucruri scrise aici despre MVS vin din acest articol.

⁵⁷ Ruth Rouse and Stephen C. Neill, *A History of the Ecumenical Movement, 1517-1948* (Philadelphia: Westminster, 1967), 328.

⁵⁸ J. Campbell White, "The Layman's Missionary Movement," [Mișcarea de Misiune a Laicilor] în Ralph D. Winter and Steven C. Hawthorne, eds., *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader*, 1st edition (Pasadena, Ca.: William Carey Library, 1981), 222.

⁵⁹ *Ibid.*, 223.

⁶⁰ *Ibid.*, 224.

⁶¹ *Ibid.*, 225.

⁶² *Ibid.*, 224.

⁶³ *Ibid.*, 225.

⁶⁴ <http://www.emptytomb.org/research.html> [accesat la 28.03.2003].

⁶⁵ <http://www.emptytomb.org/Chapter6hlites.html> [accesat la 28.03.2003].

⁶⁶ <http://www.missionfrontiers.org/newslinks/statewe.htm> [accesat la 28.03.2003].

- ⁶⁷ Patrick Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think* [Biserica este mai mare decât crezi tu] (Ross-shire, England: Christian Focus, 1998), 229.
- ⁶⁸ Vezi, de exemplu, <http://www.ad2000.org/peoples/jpllist.pdf>; <http://www.joshuaproject.net/>; <http://calebproject.org/maps.htm>
- ⁶⁹ Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think*, 225-230.
- ⁷⁰ Ibid., 215. Johnstone este mai optimist ca Barrett în estimările sale. În jur de 20% din populația lumii este neevanghelizată; 47% sunt necreștini trăind în zone unde este posibil să aibă contact cu Evanghelia; și 33% sunt creștini declarați.
- ⁷¹ David Barrett și Todd M. Johnson, "Annual Statistical Table on Global Mission 2002," *International Bulletin of Missionary Research* 26 (Ianuarie 2002): 22-23.
- ⁷² Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think*, 115-116.
- ⁷³ Această creștere din secolul XX este documentată de Philip Jenkins, *The New Christendom* (Oxford: Oxford University Press, 2002).
- În ultimul secol... centrul de gravitate în lumea creștină s-a schimbat implacabil spre Sud, spre Africa, Asia și America Latină. Deja în zilele noastre cele mai mari comunități creștine de pe glob se găsesc în Africa și America Latină. Dacă dorim să vizualizăm un creștin contemporan 'tipic,' ar trebui să ne gândim la o femeie care trăiește într-un sat din Nigeria sau într-o suburbie aglomerată și săracă din Brazilia. După cum a observat învățatul kenyan John Mbiti, "centrele universalității bisericii nu mai sunt în Geneva, Roma, Atena, Paris, Londra, New York, ci în Kinshasa, Buenos Aires, Addis Abeba sau Manila. Orice ar crede europenii sau nord-americanii, creștinismul o duce foarte bine în Sudul globului—nu doar supraviețuind, ci extinzându-se." (p.2)
- ⁷⁴ Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think*, 273.
- ⁷⁵ Patrick Johnstone și Jason Mandrik, *Operation World: When We Pray God Works* [Lumea ca teatru de operații: Când noi ne rugăm, Dumnezeu lucrează] (Waynesboro, Ga.: Paternoster USA, 2001). Vezi versiunea online la <http://www.gml.org/ow/>.
- ⁷⁶ Ibid., 222.
- ⁷⁷ Ibid., 223.
- ⁷⁸ Abraham Kuyper, "Sphere Sovereignty" in Abraham Kuyper, *A Centennial Reader*, ed. James D. Bratt (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1998), 488.